

Hôn Quân Chỉ Nam

Contents

Hôn Quân Chỉ Nam	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	47
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	54
23. Chương 23	56
24. Chương 24	59
25. Chương 25	61
26. Chương 26	63
27. Chương 27	65
28. Chương 28	67
29. Chương 29	70
30. Chương 30	72
31. Chương 31	74
32. Chương 32	76
33. Chương 33	78
34. Chương 34	81
35. Chương 35: Phiên Ngoại 1 – Tiểu Tam Có Chuyện Nói (1)	83
36. Chương 36: Phiên Ngoại 2 – Tiểu Tam Có Chuyện Nói (2)	85
37. Chương 37: Phiên Ngoại 3 – Tiểu Tam Có Chuyện Nói (3)	88
38. Chương 38: Phiên Ngoại 4 – Tiểu Tam Có Chuyện Nói (4)	90
39. Chương 39: Phiên Ngoại 5 – Tiểu Tam Có Chuyện Nói (5)	92
40. Chương 40: Phiên Ngoại 6 – Thừa Tướng Có Chuyện Nói	95
41. Chương 41: Phiên Ngoại 7 – Minh Nguyệt Chiếu Cầu Cừ (1)	98

42. Chương 42: Phiên Ngoại 8 – Minh Nguyệt Chiếu Câu Cờ (2)	100
43. Chương 43: Phiên Ngoại 9	102

Hôn Quân Chỉ Nam

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên qua thời không, cung đình hầu tước, tướng quân công x hoàng đế thụ, hài, HEDiền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-quan-chi-nam>

1. Chương 1

Căn cứ vào “Hôn quân chỉ nam”, trăm phải thượng Thừa tướng, bức Tướng quân làm phản.

Vấn đề là, trăm đi sai giường, còn bị Tướng quân thượng.

Trăm tỉnh té tự hỏi lại chuyện xảy ra. Xét thấy ba ngày trước trăm vẫn là một thẳng nam công dân tốt thể kỷ hai mươi mốt, không hề có hiểu biết đối với việc thượng một người đàn ông, sau ba ngày vực lại tinh thần, liền đặc biệt chuẩn bị hai viên được, hồng ở trên, xanh ở dưới. Hai cái chén, một đen một trắng. Lại đặc biệt phân phó tiểu thái giám pha trà, viên màu hồng bỏ vào cái chén màu đen, viên màu xanh cho vào cái chén màu trắng. Trăm uống chính xác là cái chén màu đen, đưa vào phủ Thừa tướng cũng rất chính xác là cái chén màu trắng.

Sai lầm thứ nhất, ai đã đổi Thừa tướng thành Tướng quân?

Sai lầm thứ hai, được, được, được, được a!

Trăm nằm sấp trên tháp không thể động dậy, cổ họng khô khốc, thắt lưng giống như muốn gãy. A, tên Tướng quân cầm thú kia tuyệt đối uống lộn được, cả một đêm đó là cả một đêm đó! Cái thắt lưng của trăm a!

Tên cầm thú kia vừa tỉnh dậy liền quỳ xuống, đối diện với trăm. A, chim kia so với trăm quả thật lớn hơn! Trăm quyết định, muốn hạ chỉ để tự hấn chém ngắn bớt một tấc!

Trăm cứ như vậy ôm một bụng uất ức ở trong lều trại của Thừa tướng ngày người một ngày, đợi cho hết một đêm mới bị tên Tướng quân cầm thú kia lấy chăn quấn lại rồi vác về ngự trường.

Ngậm kẹo thông họng một ngày, cuối cùng khôi phục tự do ngôn ngữ, trăm bắt đầu sai khiến tiểu thái giám pha trà: “Cầm viên hồng ngọc đem lại đây!”

Trên bàn có tổng cộng hai viên như nhau, một viên hồng ngọc, một viên thủy ngọc (ngọc bích), thuộc hạ vừa mới dâng lên.

Tiểu thái giám “Dạ” một tiếng, cầm lấy viên màu xanh đem đến.

Quả thế!

Chính là cái bệnh mù màu!

Trẫm cứ nhiên giữ một tên thái giám bị bệnh mù màu bên người!

Căn cứ vào “Hôn quân chỉ nam”, trẫm nên làm thịt tên tiểu thái giám này, hơn nữa còn phải làm sao cho thật tàn nhẫn. Nhưng mà, tiểu thái giám này cũng mới mười hai mười ba tuổi, cực giống với cháu trai của trẫm, giống hệt từ gương mặt bầu bĩnh đến đôi mắt tròn xoe, không thể ra tay được! Thôi, kệ nó thôi! Dù sao Diêm Vương muốn người chết ở canh ba, tuyệt đối không để người sống đến canh năm, hôm trước tiểu cung nữ vốn phải bị đánh chết kia, không phải là sau khi được thả về, đi đường đập trúng vây ngã đập đầu mà chết sao!

Trẫm phát phát tay, đuổi hết đám người liên quan đi, kể cả tên Tướng quân cầm thú kia nữa. Sau đó, trẫm liền thấy buồn.

Căn cứ vào “Hôn quân chỉ nam”, nhiệm vụ chủ yếu là cường thượng Thừa tướng (trúc mã của Tướng quân, còn có phải người yêu không thì cần điều tra sau), các loại ngược thân ngược tâm cùng nổi lên, không sợ ngược chỉ sợ không ngược. Nhiệm vụ thứ yếu chính là giết người, cố gắng giết thật nhiều người, dùng bất cứ thủ đoạn tởm tệ có thể để giết người, giết hết thanh quan lương thần trong triều. Mục đích cuối cùng, ép Tướng quân làm phản tiêu diệt hôn quân, lên ngôi vua thay đổi triều đại.

Trẫm chính là rất thất bại, mới bước đầu tiên đã đi sai. Bây giờ phải làm sao đây!

Biết trước thế này thì học đám tiểu quỷ thành Uổng Tử nhảy xuống sông Vong Xuyên cho rồi. Chỗ trống của Nam Thiên để quân dễ bị lấp vậy sao? Vị đại tiên kia muốn hạ phạm chuyển kiếp, Thượng Đế liền an bài cho làm hôn quân, kết quả yêu giới bạo loạn, đại tiên thoát khỏi xác đi bình định, để lại một tên hôn quân mạng sống không kéo dài được ba năm. Đại tiên bỏ đi, Diêm Vương ở dưới trì độ. Hôn quân không còn, Tướng quân không phản, mười vạn oan hồn kia đi chỗ nào để bắt hả? Thay đổi triều đại ai sẽ đảm nhận hả?

Phán quan ra chủ ý. Đi thành Uổng Tử tìm một tên nhóc ngu ngốc cho đăng cơ!

Tiểu quỷ ta vừa mới đến, không biết vì sao đám tiểu quỷ nhảy sông tự vận tập thể (nghe nói nhảy xuống sông kia trăm năm không được luân hồi), đã bị phán quan dùng cảnh tượng triển vọng tốt đẹp trước mắt lừa gạt. Nghe xem, chỉ cần bù vào ba năm thiếu đó là có thể tái sinh, nghĩ đến đồng phim ảnh cùng sách cấm, nghĩ đến tài khoản game mới mở được thần khí, nghĩ đến vừa mới trả xong tiền nhà, lại cân nhắc đến việc mới kết nghĩa được với em gái yêu kiều ở phòng đọc sách, ta không chút do dự liền nhảy vào hố.

Vốn tưởng rằng làm hôn quân không khó, có “chỉ nam” trong tay, chỉ cần trở thành NPC làm nhiệm vụ giết người là được, ai mà biết bước đầu tiên lại rơi vào tay một tên mù màu chứ!

Vì thế, dẹp đường hồi cung. Sẵn bữa mùa thu gì đó, dù sao năm nào cũng có, trẫm đau thắt lưng đau hông, cũng không thể cưỡi ngựa, không thể kéo cung, thôi thì đợi thu mấy tấm da, ăn mấy miếng thịt vậy.

Trở về cung, trẫm lại buồn bực. Tên Tướng quân cầm thú kia lại ngoan ngoãn tự bước vào thiên lao, thế nên trẫm liền không biết nên xử hử ra sao. Khinh thường long thể là tội chết, tịch thu tài sản chém đầu cả nhà cũng không đủ, nhưng mà vị này không thể giết được nha! Sử dụng nhục hình? Vị này chính là mã thượng tướng quân, về sau là mã thượng hoàng đế, nếu lúc này làm hử trở thành tàn phế, ai sẽ đi mưu phản hành thích vua chứ!

Đau trứng quá, trẫm dứt khoát truyền Thừa tướng tiến cung một chuyến.

Vừa thấy thuộc hạ mình, liền sợ hãi.

Đây có phải là mỹ nhân hay không!

Đây có phải là mỹ nhân ốm yếu hay không!

Trẫm rất là ghen tị. Tên Tướng quân cầm thú kia bộ dạng cũng rất đẹp trai, ai ngờ Thừa tướng mỹ nhân này thế mà còn đẹp hơn nha! Mệnh cách Tinh Quân quả thực không phải viết lung tung, mỹ mạo này, tình

ý này, thần thái này, bị một hôn quân hủy hoại, ngay cả trăm cũng muốn giơ gậy khởi nghĩa làm anh hùng cứu mỹ nhân nha nha nha!

Có điều, người đi một bước thở ra ba tiếng này vậy mà vẫn kiên trì giữ bộ dáng chăm chỉ xem tấu chương xử lý quốc sự, trăm thật muốn ban thưởng cho y danh hiệu chiến sĩ thi đua hạng nhất!

“Cảnh Hoa ái khanh!” Trăm lên tiếng gọi người.

“Bệ hạ, có thần.” Mỹ nhân đứng dậy đoan đoan chính chính quỳ xuống.

Trăm liền do dự.

Mỹ nhân yêu kiều như vậy, chống lại được trăm, một ông vua hung bạo thủ đoạn tàn độc sao? Nói tới thể lực của trăm cũng không phải cực tốt, nhưng vẫn là cái thể lực có thể bởi tên Tướng quân cầm thú kia lăn qua lăn lại trên giường suốt đêm đó! Mỹ nhân chính là vật phẩm dễ tiêu hao, cần dùng được ít nhất ba năm, còn phải sống thêm ba năm sau khi được giao lại quyền hành, khó khăn này cũng quá lớn rồi!

Nếu không thì, nuôi cho béo rồi làm thịt sau?

Trăm cũng tận dụng tốt khoảng thời gian này chuẩn bị kỹ về mặt tâm lý cũng như các kiểu cương nhu!

“Trọng Hoa cung còn trống, ngay hôm nay ái khanh dời về đó mà ở, giúp trăm trông coi Ngõ Đồng Các.” Trăm quyết định, trước tiên giữ người lại trong cung đã rồi nói sau, cũng thuận tiện để thái y kê vài toa được để người có thể dưỡng béo cho thật tốt.

“Thần tuân lệnh.” Mỹ nhân hơi do dự một chút liền cúi lạy thật quy củ rồi lui xuống.

Trăm lại say mê. Mỹ nhân chính là mỹ nhân, đến quỳ lạy mà cũng đẹp như thế!

Trọng Hoa cung nghênh đón Thừa tướng mỹ nhân, trăm cũng chuyển một ngày ba bữa qua đó. Điều nói quốc sắc thiên hương, quả thực có lý. Ở gần mỹ nhân thì hai chén cơm trắng cũng có thể nuốt trôi đó!

Về phần tấu chương, dù sao hôn quân trước sau khi đăng cơ cũng chưa từng phê qua, tất cả đều do Thừa tướng mỹ nhân làm thay, thôi thì cũng cho đưa tới đây luôn đi. Ta là tới làm hôn quân, không phải đến để làm việc, nhiệm vụ của ta là làm thế nào trong vòng ba năm đánh bại một quốc gia lớn như vậy, làm thế nào khiến cho Tướng quân mưu phản oán vị. Ai ô, nhiệm vụ cũng quá nặng rồi!

Nhìn đến đồng tử tre lớn được đưa vào, trăm đã cảm thấy cúc hoa đau thật đau.

Lại có thể không có giấy!

Một quốc gia lớn như vậy thế mà lại không có giấy!

Có biết trăm mỗi ngày chùi đất đều là dùng tơ tằm hay không!

Có biết trước kia ta vì mua tặng mẹ một cái váy tơ tằm mà đã phải tích góp hơn nửa năm tiền lương hay không!

Ai, nhân sinh!

Mỹ nhân thân thể yếu, sức ăn lại nhỏ, thích ăn đồ chay, chỉ ăn hơn phân nửa chén cơm và vài đũa đồ ăn mà thôi. Trăm thực sâu lo. Lượng cơm này, ta hồi năm tuổi đã ăn gấp đôi y!

Trăm tự tay gấp một cái chân gà bỏ vào trong chén mỹ nhân.

Mỹ nhân theo quy củ quỳ xuống dập đầu tạ ơn, sau đó gặm chân gà một cách khổ sở.

Trăm tâm tình đột nhiên buông lỏng. Kỳ thật cũng không cần tha mỹ nhân lên giường lăn qua lăn lại, chỉ cần mỗi bữa cơm ban cho y một chén thịt cũng đủ tra tấn rồi! Trăm sờ sờ cằm, rất là vui sướng. Cường thượng đàn ông gì đó, ta cả hai đời đều là xử nam, thật sự là chướng ngại a! A phi, ta đã không còn là xử nam, bị cái tên Tướng quân cầm thú kia ăn mất rồi!

Nhắc đến mới nhớ, hắn ta giờ đang còn ngồi chồm hổm trong thiên lao, cha và anh trai của hắn cũng đang quỳ ở bên ngoài ngự thư phòng! Cái này không thể được, Liêu gia đều là mã thượng Tướng quân, nếu quỳ đến hồng thì về sau mưu phản khởi nghĩa sức chiến đấu sẽ suy giảm mất! Mỹ nhân cũng thật tình, không

phải là thanh mai trúc mã của Liêu Tiểu Tam sao, lại cùng hôn quân như trẫm sớm chiều bên nhau, sao không nhân cơ hội cầu xin trẫm, trẫm cũng sẽ không ném người xuống núi! Cho nên nói, ngu trung(trung thành đến ngu ngốc)là bệnh, cần phải trị! Quân muốn thần tử thần không thể không tử gì đó, không được là không được!

Trẫm lại gấp cho mỹ nhân một cái cánh gà, ngay lúc mỹ nhân chuẩn bị tạ ơn liền xua tay cho miễn, lại tự tay múc cho người ta một chén canh thịt bò.

Mặt của mỹ nhân so với màu sắc miếng thịt bò không khác cho lắm.

Trẫm cảm thấy mỹ mãn hồi tẩm cung ngủ trưa.

Vừa tỉnh dậy, kêu trà, mới phát hiện tiểu thái giám pha trà đã được đổi người. Vừa hỏi, liền . Thừa tướng thường cho tiểu thái giám pha trà một cái cánh gà, sau đó, miếng xương gà đó đã làm người ta ghen chết. Xem đi xem đi, căn bản không cần hôn quân ta đây ra tay, tới đúng thời điểm thì Diêm Vương sẽ cho người tới bắt thôi! Trẫm đây còn chưa học cách giết gà, giết người gì đó tạm bỏ qua đi!

“Người đâu, dẫn Liêu Tiểu Tam ra, để lão Liêu cùng Liêu đại Liêu nhị đi về trước!” Trẫm lên tiếng gọi người.

2. Chương 2

Liêu Tiểu Tam vừa được đưa tới liền quỳ xuống.

Trẫm có chút không được tự nhiên. Thế kỷ hai mươi mốt ai còn hờ hững là quỳ xuống đâu! Đời trước ta cũng chỉ khi ở trong lễ tang của bậc cha chú hoặc viếng mồ mả mới quỳ, quỳ lên quỳ xuống cũng là với người chết, tới đây rồi đều bị người ta quỳ lạy, trẫm cũng chỉ biết nhin. Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim(*), chỉ quỳ lạy thiên địa quân thần sư (**), ai bảo trẫm xếp thứ ba chứ!

(*Nghĩa đen: Đàn ông quỳ xuống thì trân quý như bạc vàng, cho nên không thể tùy tiện quỳ với người khác.

Nghĩa bóng: Đàn ông phải có tôn nghiêm, không nên khúm núm, cam phận nô tài, phải theo đuổi chủ nghĩa bình quyền. Làm đàn ông phải như thế, tất cả đàn ông trên đời, đàn ông của Trung Quốc, của dân tộc này cũng phải như thế.)

(** trời, đất, vua, cha mẹ, thầy)

Nói đến chuyện này cũng không trách được Liêu Tiểu Tam. Được là trẫm hạ, giường là trẫm đi, cùng lắm là tự làm tự chịu thôi, ai kêu tại trẫm là hoàng đế nào! Liêu Tiểu Tam là Tướng quân, nhưng hấn dám chỉ vào mũi trẫm mà nói “Đáng đời ngươi” sao! Chỉ sợ lão Liêu cùng Liêu đại Liêu nhị có cho hấn mượn hết lá gan hấn cũng không dám! Tiểu Tam à, phải kiên cường, lá gan không thể quá nhỏ, trẫm vẫn còn chờ người mưu phản đấy!

“Trường Ninh à!” Trẫm cười tủm tỉm ngồi xổm xuống, duỗi một ngón tay khều khều cằm của Liêu Tiểu Tam. Khuất nhục, phẫn nộ, cam chịu, tủi thân, ừ, không tồi không tồi, biểu tình thực phần khích.

Liêu Tiểu Tam nắm chặt nắm tay, bỗng dưng đập đầu bịch một cái, tiếng vang cực lớn.

Trẫm hoảng sợ, dứt khoát ngồi phịch xuống. Sàn nhà làm bằng đá cẩm thạch, hiện tại lại là đầu thu, nắng gắt cuối thu vô cùng lợi hại, ngồi ở trên sàn nhà ngược lại rất mát mẻ, có điều móng có chút đau. Trẫm liền hận không thể cắn người. Nếu không vì thứ kia của Liêu Tiểu Tam quá lớn, trẫm sẽ phải chịu khổ sở như vậy sao!

Trẫm ngồi cũng không thoải mái, Liêu Tiểu Tam ngược lại quỳ rất thành thật, đầu cúi thấp, sống lưng thẳng tắp.

Trẫm hừ lạnh một tiếng, từ trong tay áo lấy ra một thanh chủy thủ ném xuống đất.

Liêu Tiểu Tam cứng đờ, nhắm chặt mắt vươn tay ra tính cầm lên.

Trầm nhú mảy. Quả thật là ‘quân muốn thần tử thần không thể không tử’ nha, thật là một đứa con hiền lành thuần khiết lại thành thật! Vì thế, mặt trầm cười cười, vỗ vỗ vai Liêu Tiểu Tam một cách thân thiết, thành khẩn đề nghị: “Suy nghĩ đến người vợ tương lai của người, tự người chém bớt một tắc đi!”

Liêu Tiểu Tam choáng váng. Thứ kia là để tùy tiện mà chém sao!

Trầm ân cần nhét thanh chủy thủ rơi trên mặt đất vào trong tay Liêu Tiểu Tam, đôi mắt sáng rực.

Liêu Tiểu Tam cúi đầu nhìn thứ ở giữa hai chân mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn trầm, ánh mắt chuyển đến cái móng rồng của trầm, có vẻ hiểu ra, khóe mắt thậm chí mang theo ý cười.

Vì thế, trầm liền đánh Liêu Tiểu Tam một trận, tay nắm chân đá. Nếu không phải vì hấn ngồi chồm hổm ở thiên lao mấy ngày nay không được tắm rửa, trầm đã nhe răng ra cắn luôn rồi. Mợ nó, móng rồng của trầm là để tùy tiện mà nắm à, nếu không phải vì không thể giết người, không thể trừng phạt người, trầm đã sớm, đã sớm, đã sớm lấy gậy đánh người rồi!

Trầm đánh mệt, nằm trên sàn nhà mà thở.

Liêu Tiểu Tam không đau không ngứa lại quỳ thẳng người, nói: “Bệ hạ, sàn nhà lạnh, giữ gìn long thể quan trọng hơn.”

Trầm lại một cước đá qua. Mợ nó giờ cũng biết kêu trầm giữ gìn long thể, lúc trước cái tên dè dặt cả một đêm không tha là ai vậy!

Liêu Tiểu Tam da dày thịt béo, bị đá mà mặt không đổi sắc, lại dập đầu xuống sàn: “Bệ hạ, xin giữ gìn long thể!”

“Cút cút cút! Tự đi về úp mặt vô tường, nhịn đói ba ngày, sau đó đi canh gác cửa cung!” Trầm đuổi người. Mẹ kiếp, đánh người là ta, đau tay đau chân cũng là ta, thật không có đạo lý gì cả!

“Thần tuân lệnh.” Liêu Tiểu Tam đoan đoan chính chính dập đầu lạy ba cái, cầm thanh chủy thủ cất vào trong người, lui ra.

Mợ nó lại còn dám lấy cả chủy thủ của ta, trên mặt được nạm mười hai viên đá quý sáng bóng, rất có giá đó!

Nghĩ đến Liêu Tiểu Tam, trầm thật nhức đầu. Phải biết sau này hấn sẽ là người hành thích vua. Nếu hấn tốt bụng một chút, sẽ cho trầm một cái chết đầy thể diện, ví dụ như rượu độc, lụa trắng. Nếu hấn tàn nhẫn hơn, sẽ dùng đến ngũ mã phanh thây lăng trì gì đó, ta đây sợ là ngay cả chỗ ngồi khóc cũng tìm không ra.

Trầm không muốn bị năm con ngựa xé xác, càng không muốn bị ngàn dao chém xuống, cái kiểu chết có thể diện của đế vương kia trầm cũng không lạ. Rượu độc là cái khỉ gì chứ, độc được a, uống xuống sẽ đau bụng rất khó chịu. Lụa trắng, mặc kệ là tự mình treo lên hay là người khác giúp treo lên, không chỉ có cảm giác khó chịu khi chết, xác cũng rất khó nhìn đó! Trầm có nghĩ tới một kiểu chết khác. Nghe nói Liêu Tiểu Tam ba tuổi đã tập võ, là một tay kiếm pháp xuất thần nhập hóa, chém một nhát xuyên tim, chết không đau đớn, rõ là quá tốt!

Chỉ là hiện tại quá khó khăn. Liêu Tiểu Tam ngu trung như vậy, lại còn trải qua một đêm tình duyên ngắn ngủi với trầm, sau được trầm tha chết, sợ là hận không thể vì trầm vượt lửa lội sông không tiếc cả mạng sống. Nếu muốn chết không đau đớn, trầm phải khiến hấn hận trầm đến mức ‘ta sống thì người phải chết’ nhưng lại luyện tiếc không nở ra tay tra tấn, ừ, kế hoạch rất tốt!

Nằm trên sàn nhà lâu nên đau bụng, chạy đến WC, nhìn đến chồng “giấy vệ sinh” tờ tằm trắng như tuyết kia trầm lại cảm thấy đau trứng, đau cả cúc hoa. Mợ nó, đời trước tích cóp hơn nửa năm tiền lương, mua một cái váy tơ tằm tặng mẹ, một cái khăn quàng cổ tơ tằm tặng chị dâu, được hai người xem như bảo bối, cất giấu thật kỹ dưới va li. Đó là có thể sử dụng lại đấy! Còn “giấy vệ sinh” này chỉ dùng được có một lần thôi!

Vì thế, trầm quyết định đi đến công bộ yêu cầu làm giấy vệ sinh. Ai, đúng là một người dân nhỏ bé gian khổ, mộc mạc, cần kiệm, đáng thương!

Vấn đề là, công bộ ở đâu nhỉ?

Được rồi, cái triều đại hư cấu này giống với nhà Tần Hán thời kì đầu, theo chế độ Tam công Cửu khanh, so với Tam tỉnh Lục bộ còn cách xa lắm.(1)

Trẫm liền hưng phấn.

Trong vòng ba năm đánh bại một quốc gia to như vậy thực sự khó khăn, trẫm nghĩ tới một tuyệt chiêu khác. Đảo chính.

Mỗi một lần thay đổi cải cách đều đổ máu hy sinh. Đồng ý là trẫm chưa hiểu rõ hết kiến thức lịch sử, nhưng Tam tỉnh Lục bộ gì đó, khoa cử gì đó, cứ như vậy vẽ ra, có thể không loạn sao! Đến lúc đó oan hồn còn không phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cũng không bị lão phán quan hàng đêm chui vào giấc mơ của ta mà cảm râm. Ai da, trẫm thật đúng là thông minh tuyệt đỉnh mà!

Lệnh vua tốt thật, căn dặn một tiếng, cả một hàng dài thợ thủ công vào cung, phong trào phát minh, sản xuất giấy vệ sinh liền lặng lẽ bắt đầu.

Trẫm gọi Thừa tướng đến bàn việc.

Qua hôm sau, lâm triều.

Trẫm ngồi trên ngai vàng mơ màng suy nghĩ, cổ nén cảm giác muốn ngáp. Thân là hôn quân, ngủ nướng không lên triều là một đặc quyền, trẫm luôn luôn rất là hưởng thụ đặc quyền này, hôm nay muốn thực hiện bước đảo chính đầu tiên, không thể không lâm triều.

Tăng thêm chức Thượng Thư ở tỉnh, giảm bớt các chốt ở Lục bộ.

Thừa tướng nhận chức Thượng Thư ở tỉnh, quản lý Lục bộ. Tam công Thái úy nhận chức Binh Bộ Thượng Thư. Những thứ khác, người tài không tránh khỏi, các vị xem đó mà lo liệu.

Trẫm ném ra một tảng đá, khơi dậy đủ loại tầng sóng của quan lại. Sau đó, trẫm vỗ vỗ mông, bãi triều. Dù sao cũng còn có Thừa tướng mỹ nhân mà! Không sợ loạn, chỉ sợ không loạn. Các vị cứ thoải mái âm ỉ đi, đến lúc đó trẫm có thể vui vẻ cho giết vài tên âm ỉ, lão Diêm Vương liền có được nhóm oan hồn đầu tiên. Thật tốt!

Âm ỉ ở bên ngoài được vài ngày, trẫm một người cũng chưa gặp, sau đó, nơi đang chế tạo giấy cử người tới, cầm theo một cái thùng thật lớn.

Trẫm vừa thấy, liền nổi giận.

Shlt, cái trẫm muốn là giấy vệ sinh, không phải giấy A4 nha!

Trẫm chưa bao giờ dám khinh thường năng lực sáng tạo của nhân dân lao động. Trẫm chỉ là nói đại khái lý thuyết, cho các thợ thủ công được tự do phát huy, thế là các loại giấy được ra lò.

Tờ này cũng không tồi, vượt quá yêu cầu. Trẫm vẽ một bản chibi cho Thừa tướng, lại vẽ một bản chibi cho Liêu Tiểu Tam, rồi lại buồn thúi ruột.

Loại sự tình cường thượng đàn ông, như một tiếng trống làm tinh thần hăng hái lên, đánh tiếng nữa thì suy yếu dần, đến tiếng thứ ba thì cạn kiệt. Từ lần đầu tiên bị thượng cúc hoa, trẫm dần cảm thấy không thể ra tay được. Gần đây bởi vì phải lo lắng thêm chuyện Lục bộ, mỹ nhân bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, trẫm cũng có chút không nở ra tay. Ai, mỹ nhân yêu kiều như vậy, thương hoa tiếc ngọc mới là bản sắc của hôn quân nha!

Ngồi vẽ một đồng hình Liêu Tiểu Tam đứng chấp tay, trẫm lại chuyển qua tờ khác, vẽ một bộ tranh hình Thừa tướng mỹ nhân, viết chữ Thượng Thư thật to, mỹ nhân như hoa giữa đám mây. Mỹ nhân ở bên cạnh, tuy tạm thời không thể động đến, nhưng đùa giỡn một lúc vẫn là có thể ha.

“Người đâu, đưa bức tranh này cùng thùng giấy kia qua Trọng Hoa cung.” Trẫm tùy tay chỉ vào tiểu thái giám.

Thừa tướng là quan văn, tất nhiên vừa liếc mắt một cái là có thể hiểu được công dụng của đồng giấy đó, rất nhanh chạy tới tạ ơn, mắt long lanh.

Trẫm lại buồn bực. Giấy để viết chữ vẽ tranh có hết rồi, còn giấy vệ sinh của trẫm thì lại chả có!

“Cảnh Hoa ái khanh!” Trầm mở miệng.

“Bệ hạ, có thần.” Mỹ nhân khó khăn rời mắt khỏi thùng giấy.

“Tìm người, xây nên Đồ Thư Quán (tương tự thư viện), tuyển thư sinh khắp thiên hạ về chép sách, bày bố phòng đọc sách miễn phí, sang năm mở khoa thi.” Trầm càng thêm hưng phấn. Thi cử là con dao hai lưỡi, nhất là vào thời điểm vừa mới xuất hiện, trực tiếp đánh sâu vào lợi ích quốc gia. Đến lúc đó hẳn là có thể tạo thêm một đám oan hồn đi! In tô-pi (2) cũng không tệ, dù sao viết tay cũng phiền toái hơn, truyền bá cũng rất chậm, ta tuy là hôn quân, nhưng cũng rất biết giữ mặt mũi đó nha...

Thừa tướng còn nói thêm gì đó, đại khái là khuyên can linh tinh, trầm làm biếng nghe, trực tiếp đuổi người đi luôn.

Đuổi mỹ nhân đi rồi, trầm lại nhàm chán. Thời cổ đại này không có gì để giải trí, trò ném thẻ vào bình rượu trầm thật sự không có hứng thú, vẫn là đời trước tốt hơn, có sách vở, có game, có sách cấm, còn có thật nhiều hố nhảy vào là không có đường ra, cũng không biết tác giả của mấy cái hố đó đã viết thêm gì chưa...

1/ Tam công Cửu khanh (Ba quan công, chín quan khanh)– Tam công: Thái sư, Thái phó, Thái Bảo.

– Cửu khanh: Thiếu sư, Thiếu phó, Thiếu bảo, Trung tể, Tư đồ, Tôn bá, Tư mã, Tư khấu, Tư không.

Tam tỉnh lục bộ là bộ máy trung ương của Trung Quốc cổ đại.

– Tam tỉnh: Thượng Thư tỉnh, Trung Thư tỉnh, Môn Hạ tỉnh.

– Lục bộ: bộ Lại dưới trưởng thượng thư, bộ Hộ, bộ Lễ, bộ Binh, bộ Hình, bộ Công. Mỗi bộ có bốn người quản lý, cộng tất cả là hai mươi tư người)

(Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Tam_t%E1%BB%89nh

vietnamgiapha.com/XemThuyTo/2103/thuy_to.html)

2/ In tô-pi: Phương pháp in tô-pi là đầu tiên làm ra một khuôn có một chữ duy nhất được làm nổi, sau đó dựa theo nội dung cần in ấn mà sắp xếp những chữ cái đó lại.

Khuôn được làm trên một tấm ván gỗ có độ dày mỏng nhất định, bên trên là một chữ cái được sao chép tỉ mỉ. Lót lên tờ giấy một tờ giấy khác mỏng đến gần như trong suốt, dán miếng gỗ lên mặt trước, sẽ tạo thành phần thể trên tờ giấy, nét bút rõ ràng. Công nhân điều khắc dùng dao khắc lột bỏ phần giấy không có chữ viết, sẽ tạo được một trang giấy có chữ nổi, hoàn toàn khác với thể chữ khắc lõm xuống bia đá. Khi in ấn, đổ mực lên phần chữ nhô ra, sau đó lấy giấy dán lên mặt trên, nhẹ nhàng lau đi, chữ viết sẽ in trên giấy.

3. Chương 3

Áo gấm, thắt lưng bằng ngọc, quạt gập.

Sửa soạn như vậy một hồi, trầm lập tức hóa thân thành một công tử đẹp trai, cất trong người một túi đậu vàng (ý là mấy cục vàng be bé như hạt đậu), ra khỏi cung đi dạo phố, không, là cải trang để thể nghiệm và quan sát dân tình. Đi được vài bước, trầm không còn bình tĩnh nổi. Phía sau một hàng thị vệ, đao vát ngang thắt lưng, trông như hung thần, rất có nét hung ác của hoàng gia.

Nhiệm vụ của người ta, trầm cũng không muốn can thiệp vào, dù sao cũng cải trang khác đi rồi. Đại thiếu gia mặc áo gấm + một đám tay sai hồng hách, kiểu gì cũng bị nhìn thành một đám người ý thể làm bậy nơi quê nhà, bắt nạt dân nam ức hiếp dân nữ, không có chuyện ác nào là không làm.

Tới Thần Võ Môn rồi, liếc mắt một cái liền gặp được Liêu Tiểu Tam cao ngất đẹp trai như Tiểu Bạch Dương (1). Trong lòng trầm lại bùng lên lửa giận. Người này da mặt cũng thật dày nha, Tướng quân đứng gác cửa cung thì oai lắm sao? Cho người đắc ý này!

Trầm vươn tay lên sờ soạng mặt Liêu Tiểu Tam một lúc, còn tiện tay bứt một cọng râu. Mợ nó, trầm còn chưa mọc râu mà hắn đã dám có hắn một bộ râu quai nón rồi! Phản rồi!

Da Liêu Tiểu Tam chỗ bị nhổ hắn là đau, nhưng vẫn duy trì dáng vẻ chuyên nghiệp tận tụy với công việc nhìn thẳng về phía trước. Trầm đập Liêu Tiểu Tam một đập, tức giận dần theo tay sai tiếp tục đi dạo phố thể nghiệm và quan sát dân tình.

Đời trước ta là otaku, không thích nhất chính là vận động, hiện tại phải đi dạo phố thể này càng không thích hơn. Nếu không phải vì muốn chiêm ngưỡng toàn bộ phong cảnh cổ xưa này thì trầm đã lười chả buồn ra khỏi cửa — ở trong tấm cung ngắm gái đẹp uống rượu nghe dân ca còn thích hơn!

Vào trong Phi Hạc lâu vừa ngồi xuống tính kêu vài món ăn, Liêu Tiểu Tam đã lững thững đi tới, cũng không lại đây chào hỏi, chọn một bàn trống cách trầm không xa mà ngồi, gọi một bầu rượu, tay trái vẫn đặt trên chuôi kiếm không buông.

Mợ nó, trong tương lai người là phải hành thích vua đó, đừng cứ trung thành đi theo bảo vệ thể chứ! Trong cái ống giày kia là thanh chủy thủ người dám lấy của ta, này nha, đó là dùng để chặt bớt chim nhỏ của người, không phải để làm ấm cho cái chân của người!

Trầm lại thấy cáu. Vốn đang định lấp đầy bụng xong ra ngoài ghẹo mấy em gái xinh xắn, nhưng hiện tại lại có tên khốn từng thượng mình ở đây, mặt trầm cũng không dày đến vậy!

Ăn có một bữa cơm mà bụng lại đau, trầm nhíp nhíp dũa: “Đồ khó ăn như thế lại còn đắt, tên rõ ràng là Phi Hạc lâu, vậy mà một cọng lông hạc cũng không thấy, người đâu, đập nát cái tiệm này cho ta!”

Dẫn theo tay sai đúng là có ích, đập tiệm đánh ông chủ một mạch, sau ba phút đồng hồ đã xong xuôi hết.

Cuối cùng chỉ còn bình rượu trong tay Liêu Tiểu Tam là vẫn còn nguyên vẹn.

Trầm híp mắt, dẹp đường hồi cung. Ừm, mà tiệm này là của ai ấy nhỉ, họ Lưu hay họ Trương vậy ta? Thôi thôi, dù sao cũng là mấy lão già không ngừng làm ấm ỉ với ta ở lần lâm triều trước, không đập bọn họ thì đập ai!

Liêu Tiểu Tam tay cầm bình rượu nhỏ gần như đã hóa đá rồi.

Trở lại trong cung, lão đảo đi đến Trọng Hoa cung, chồng chất ở trên bàn là một đồng tấu chương, nhìn qua bộ dáng chăm chỉ của mỹ nhân, trầm xúc động không thôi. Mỹ nhân thật đẹp nha, một thần tử thật tốt nha, sao lại rơi vào tay một hôn quân như trầm chứ!

Trầm ân cần kéo tay Thừa tướng lôi lên trên tháp nói chuyện, trong lòng vừa buồn vừa tức. Mợ nó, mỹ nhân rất đẹp, chỉ nhìn thôi đã có thể ăn được hai chén cơm, nhưng mà, nhưng mà, vuốt ve tay mỹ nhân chả khác gì tay trái tự sờ tay phải, trầm một tí cảm giác cũng không có là sao? Lên cũng không lên nổi, chả lẽ mỗi lần làm đều phải uống được trước? Trầm cảm thấy trước mắt như biến thành màu đen.

Thừa tướng chậm rãi rút tay ra, lại quỳ xuống: “Bệ hạ, thần có bản tấu!”.

“Tấu cho trầm nghe!” Trầm đỡ người dậy, dùng sức nhéo hai cái lên tay mỹ nhân. Sau đó, trước mắt càng đen hơn — quả thực là thằng nam không thể bẻ cong a!

Mỹ nhân bắt đầu lải nhải không ngừng, tấu một quyển lại một quyển.

Càng nghe đầu trầm càng muốn phình ra. Đời trước ta chỉ là một viên chức nhỏ, hiểu được trị quốc an dân như hoàng đế kia mới là lạ!

“Cảnh Hoa ái khanh, người xem rồi lo liệu đi, cứ ai không thuận theo thì chém phát là xong, trầm bận lắm, không có hơi sức để ý tới mấy chuyện nhỏ nhặt này!” Trầm phẩy tay áo bỏ đi.

“... Thần tuân lệnh.” Thật lâu sau, từ phía sau truyền đến tiếng trả lời cùng tiếng đập đầu.

Trầm rút cuộc cũng ý thức được, muốn làm hôn quân không phải dễ. Đầu tiên, vua. Vua của một nước là như thế nào, ta đời trước chưa từng thấy qua, ở đời này chỉ thấy được qua gương. Nhưng rõ ràng ta chỉ là hàng giả, không xứng đáng với chức vị này, đừng nói tới sách lược trị nước gì đó, mà ngay cả Thừa tướng nói gì ta nghe cũng đều không hiểu a!

Nhà họ Tiết ba đời làm Thừa tướng, có quyền lực hàng đầu Đại Tần, cũng là tâm phúc trong tâm phúc của hoàng đế trước kia, vậy mà lại là những tên ngu trung như vậy! Người khác thì không nói làm gì, nhưng Thừa tướng mỹ nhân này, mới hai mươi sáu tuổi đã đạt được chức vị đứng đầu đám quan lại, đương nhiên cũng không loại trừ nguyên nhân là do hôn quân trước đây mơ tưởng đến sắc đẹp của người ta. Hoán đổi thành trăm cũng không ít lần đùa giỡn người ta, lần trước cường thượng dân nam không nói, gần đây trăm cũng thường xuyên cầm tay sờ mặt, còn mỗi ngày vẽ một bộ tranh mỹ nhân, ví dụ như hình vai trần chẳng hạn. Y vừa thấy đã sững sờ nhưng lại ra vẻ như chả có chuyện gì, toàn tâm toàn ý tận tụy hỗ trợ cho hoàng đế của y, cho dù hoàng đế của y mỗi ngày đều mặc kệ người khác chỉ biết sống phóng túng.

Ta cực ghét bọn người ngu trung!

Trăm chắc chắn là phải để lại tiếng xấu muôn đời rồi. Quả thực đáng thương nhất chính là Tiết mỹ nhân của chúng ta nha, giống như Gia Cát Lượng vậy, gặp đúng thời nhưng lại không gặp đúng chủ. Hơn nữa đến lúc được Liêu Tiểu Tam cứu ra từ trên giường của trăm, về sau chỉ sợ còn phải gánh trên lưng tội danh nịnh thần, cả đời bị hủy hoại. Ai, thật đáng thương!

Trăm nằm nghiêng trên giường, vừa thương xót Thừa tướng vừa vui vẻ uống rượu, lại cho gọi tiểu thái giám phân phó: “Đi Ngự Thiện Phòng yêu cầu một đĩa lạc rang, một đĩa rau trộn tai heo, để nhắm rượu rất hợp.”

Tiểu thái giám nghe lời rời đi.

Lại nói làm hôn quân quả là có lợi, ví dụ như ngự thiện (đồ ăn dành cho vua) này. Ngự thiện, ngự thiện nha, đời trước có nghĩ cũng không dám nghĩ nha, tuy là cách chế biến thức ăn so với năm nghìn năm tích lũy của Trung Hoa thì có hơi đơn điệu. Trăm cười híp mắt, nhàn rỗi không cần làm gì, nhưng lại có thể gây sức ép cho các đầu bếp kia, Thừa tướng mỹ nhân của ta vẫn cần được nuôi cho béo nha!

Trăm lấy tay mò cây quạt, không mò ra. Vì thế trăm biết lại bị Thừa tướng lấy đi mất rồi. Cây quạt kia là trăm tự tay thiết kế, ai bảo thời đại này còn chưa xuất hiện quạt giấy, loại công cụ giành cho những tên phong lưu! Trên mặt quạt là hình tự tay trăm vẽ, chỉ là hình con cá chơi đùa trên lá sen vô cùng đơn giản, người thường nhìn thì thấy rất sinh động, người trong nghề nhìn thì chỉ thấy nó thô. Há há, bây giờ làm gì đã có nhiều người trong nghề, vẽ tranh, thư pháp chỉ trở thành nghệ thuật sau khi giấy ra đời mà thôi, ai kêu trăm là người tiên phong làm chi, cũng không uống công anh chị ta tống ta vào nhà văn hóa thiếu niên, bỏ cả đồng tiền thuê người dạy vẽ cho ta. Mỹ nhân nhất định là vừa cố gắng bắt chước trăm vừa cực kì ngưỡng mộ tài nghệ của trăm! Há há há!

~~1/ Tiểu Bạch Dương:

Tiểu Bạch Dương là trạm gác ở biên giới. Vào những năm 80, một người tên Trần Phúc Sâm dân tộc Y Lê Tịch Tích về nhà thăm người thân. Anh kể cho mẹ nghe những chuyện ở biên giới, mẹ cổ vũ anh làm cho tốt nhiệm vụ của mình, đừng nhớ nhà, còn để anh mang 10 gốc cây bạch dương trở về trạm gác, dặn dò anh phải giống cây bạch dương mà cắm rễ nơi biên cương, bảo vệ tốt biên giới. Vì thế Trần Phúc Sâm liền trồng cây này ngoài doanh trại.

4. Chương 4

Ngồi dậy, xem qua thời gian, đại khái cũng khoảng tám giờ, trăm quyết định lâm triều. Ngày hôm qua đập phá Phi Hạc lâu, ông già họ Trương kia kiểu gì cũng phải có phản ứng chứ nhỉ!

Lâm triều là một việc rất vất vả. Ở đây thời gian lâm triều là vào khoảng bảy giờ sáng, trăm thật thông cảm cho các thần tử mỗi ngày đều phải chạy vào triều thế này. Bảy giờ là thời gian hoàng đế vào điện, quan lại kiểu gì cũng phải đến sớm hơn hoàng đế rồi ngồi chờ, hơn nữa còn phải tính cả thời gian đi đường, coi như mất một giờ, dù sao thời này giao thông công cộng không có, tàu điện ngầm cũng không có, khi tới cửa cung, võ tướng thì xuống ngựa quan văn thì xuống kiệu, đi đến đại điện cũng phải nửa giờ, ai da, nói chung mấy bác này chắc khoảng năm giờ đã phải rời giường nhỉ! Trăm liền hưng phấn. Ta năm đó học cấp ba lúc ra khỏi giường cũng là năm giờ đó nha nha nha!

Chín giờ, trẫm ngồi trên long ý, nhìn lướt qua đám quần thần đang quỳ lạy ở dưới, nhin không được thở dài. Hôn quân chưa nói miễn, những người đó phải thành thật chờ ở ngoài điện, mùa đông chờ tam cử mùa hè chờ tam phục(*), ai, tiền lương hoàng gia thật không dễ nhận mà!

(* tam cử: tháng lạnh nhất trong mùa đông, tam phục: tháng nóng nhất trong mùa hè)

Nói thật, trẫm đối với cái long ý (ghế của vua) dưới mông này rất bất mãn nha. Quá lớn, ngồi lên thực không thoải mái. Ngả lưng về phía sau dựa không tới lưng ghế, hai tay duỗi ra cũng với không tới tay vịn trái phải, mông còn bị mất thăng bằng, so với ghế da mềm mại ở văn phòng của ta vào đời trước còn kém xa.

Còn có lễ phục này nữa, vừa thô ráp vừa đen thui, không khác gì lễ phục của triều Hán, đều là áo dài rộng tay to. Trẫm thích áo quần màu vàng sáng, lấp lánh chói mắt cơ. Còn cả quốc hiệu nữa, Đại Tần, luôn khiến trẫm nghĩ đến cái triều đại mới qua hai đời đã tàn kia, may mắn trẫm là hoàng đế đời thứ sáu, hơn nữa trẫm mang họ Tiêu nha! Hư cấu, hư cấu vẫn là tốt hơn!

Trẫm nữa nằm trên bàn, một tay chống cằm, cười tủm tỉm nhìn về phía Thừa tướng đang đứng đầu hàng quan văn ở phía dưới, càng xem càng thích. Mỹ nhân yêu kiều như vậy, vừa nghe lời vừa có năng lực, vừa nhìn vừa ăn cơm, thật là nhân tài hiếm có nha!

Có lẽ là do trẫm lâu rồi không lên triều, các quan thần hình thành thói quen chờ đợi, lúc này phía dưới rất yên tĩnh, liền có chút chán ngắt. Sau đó, một ông lão râu tóc bạc trắng đứng dậy: “Bệ hạ, thần có bản tấu.”

Trẫm gật đầu: “Tấu đi!”

Ông cụ thật có tài ăn nói, xem ra văn chương cũng tốt lắm, đáng vẽ nho nhã tấu hẳn một quyển lớn. Trẫm nghe xong không hiểu lắm, vì thế trẫm nói: “Ái khanh, tấu lại một lần nữa!”

Ông lão ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt trẫm, rồi lại cúi đầu, tấu lại lần nữa một cách nhanh chóng và rõ ràng.

Trẫm vẫn nghe chả hiểu gì, vì thế lại mỉm cười yêu cầu: “Tấu một lần nữa!”

Ông cụ chân mềm nhũn ra vội quỳ xuống, lắp ba lắp bắp tấu thêm một lần.

Sau ba lần nghe, trẫm vẫn không tóm tắt được nội dung chính cùng trọng tâm——mợ nó không nói bằng cổ văn thì sẽ chết à sẽ chết à sẽ chết à! Cẩn thận quan sát ông lão này, trẫm vui vẻ, đây không phải là lão Trương bị trẫm ra lệnh đập phá quán rượu sao! Vì thế, trẫm liền lập tức ‘lĩnh hội’ được ý tứ của lão Trương——ông già này muốn trẫm bồi thường tổn thất đây mà!

Trẫm liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Ái khanh à, nghe nói Phi Hạc lâu là sản nghiệp nhà ngươi? Đường đường là một mệnh quan triều đình thế nhưng lại đi làm một tên thương nhân hèn mọn, là vàng bạc bổng lộc không đủ nuôi gia đình sao? Hay là Hộ bộ đã cắt xén bớt bổng lộc của ái khanh?”

Lão Trương mới đứng lên lại quỳ xuống.

Tên Hộ bộ Thượng thư mới nhậm chức cũng quỳ xuống.

Nghe xong mấy câu thề trung thành, trẫm miễn cho hai vị đại nhân khỏi quỳ nữa, vẫn là thực lo lắng: “Trương ái khanh, bổng lộc không đủ thì cứ tìm trẫm mà nói, trẫm sẽ bảo Thừa tướng tăng lương cho ngươi.” Sau đó chuyển đề tài: “Ngày hôm qua trẫm tìm trong Phi Hạc lâu mãi mà vẫn không tìm được một cọng lông hạc nào, trẫm cảm thấy mình như bị lừa gạt vậy.”

Lão Trương lại run run quỳ xuống.

Tội khi quân, có thể nhận sao!

Trẫm thở dài một tiếng, bãi triều.

Trở lại Trọng Hoa cung, Thừa tướng đang phê sổ nhỏ, trẫm lại vẽ tranh mỹ nhân. Vẽ xong một bức tranh Thừa tướng đang ngủ đây quyen rũ, trẫm vừa lo vừa ám ức. Đời trước làm công dân lương thiện quen rồi, giờ phải thay đổi thành làm hôn quân, không đúng chuyên môn, quá khó khăn! Người ta không thù không

oán, trăm chỉ cần một câu thôi cũng có thể diệt cả nhà người ta, này không phải là PK trong game, mà rõ ràng là mạng người nha! Mạng người đó!

Ví dụ như lão Trương kia, dựa theo con đường làm hôn quân, chắc chắn là phải tịch thu tài sản rồi chém đầu, tuy vậy ông lão đó so với cha ta tuổi còn lớn hơn, lại run run rẩy rẩy quỳ ở trên sàn nhà dập đầu, trăm là thật lòng hold không được a! (chịu không nổi)

Còn có Thừa tướng mỹ nhân Tiết Cảnh Hoa này nữa, là một người tốt, có tài, có năng lực làm việc, lại là một tên dù chết cũng vẫn trung thành, một người khiến cho ngàn vạn kẻ phải kính trọng lẫn ngưỡng mộ, lại bị hủy diệt trên tay trăm, ai, đây cũng không phải là photoshop, photoshop sai còn có thể sửa lại, ai, ai, ai!

Nếu muốn làm một tên hôn quân thật đạt, phải thân thiết với tiểu nhân lánh xa hiền thần. Thế nhưng bên người trăm vẫn có Thừa tướng võ có Tiểu Tam, hai nhà Tiết Liêu này là do ông cha tên hôn quân trước khi chết sắp đặt, vừa trung thành vừa có năng lực. Nhất là ông cụ Tiết gia, ba đời là thầy giáo của hoàng đế, trong tay còn có cây roi vàng vua đời trước ban thưởng cho, nghe nói có thể trên đánh hôn quân dưới đánh nịnh thần. Trăm cũng không muốn bị đập —— quá khó nhìn! Đời trước ta cũng chỉ khi trốn học mới bị anh trai dùng chổi lông gà quất, mà còn được cha mẹ thì che chở chị dâu thì ngăn cản...

Đời trước của ta là một cuộc sống yên ổn ngọt ngào nha! Cha mẹ trăm lớn tuổi mới sinh được trăm, yêu thương trăm như đôi mắt của chính họ. Anh và chị kết hôn nhiều năm rồi vẫn không có con, thế nên càng xem ta như con nhỏ mà chăm sóc. Ngoại trừ anh trai ta tính tình hay nóng nảy lại có hơi hướng bạo lực gia đình, còn lại ba người kia có ai là không thuộc dạng cưng chiều ta đến không có nguyên tắc đâu! Với kiểu nuông chiều như vậy, ta không muốn hư cũng khó! Đương nhiên, nếu không nhờ có cháu trai ta ra đời chiếm lấy sự quan tâm của họ, ta chắc hẳn là hư hỏng mất rồi.

Nhớ tới cuộc sống vô tư hạnh phúc trước đây, trăm phiền não thở dài. Ai, lần trước nhờ người mua xe xong còn chưa chở cháu trai đi đâu chơi, chú ruột chết, thằng bé hẳn là đã khóc đến thành cái dạng gì luôn rồi!

Thừa tướng vẫn còn cần cù phê tấu chương. Trăm sắp lại tóm lấy một tay mỹ nhân cố gắng sờ soạng cả hai mặt. Mỹ nhân ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, thay đổi tư thế tiếp tục phê tấu chương bằng một tay. Sờ tay Thừa tướng xong, sờ sờ tay của mình, trăm lại muốn khóc —— trăm thật sự không muốn uống được đầu! Về sau sẽ bị ám ảnh đó!

Ai! Cường thượng Thừa tướng thì sẽ bị ám ảnh, giết hại mấy tên trung thần thì có chương ngại, trăm muốn òa khóc. Thôi, hay là trăm nên thường xuyên đi ra ngoài, biết đâu trong cái xó xỉnh nào đó gặp được thích khách, đến lúc đó trăm phối hợp thật tốt rồi chết luôn, tranh thủ lấy lý do hi sinh vì việc công, chết khi đang làm nhiệm vụ, có lẽ phán quan sẽ mũi lòng mà đồng ý cho ta trở về. Nghĩ đến đồng sách vở đầy phim ảnh, tài khoản game mới mở được thần khí, em gái phòng đọc sách mới kết nghĩa, còn có mấy cái hồ đã vào là không dứt ra được, lâu như vậy rồi cũng nên có thêm gì mới rồi chứ...

5. Chương 5

Trăm càng thêm buồn bực. Thân thiết với tiểu nhân, lánh xa hiền thần. Nhưng bên người trăm chỉ có hiền thần không có tiểu nhân, phải làm sao đây?

Xét thấy cường thượng Thừa tướng với trăm thật sự là chương ngại, vì thế trăm quyết định từ bỏ nhiệm vụ chính mà mở lối đi khác. Dù sao đây cũng là bổ khuyết cho vị trí của đại tiên kia, yêu cầu của cấp trên nhất định sẽ không quá nghiêm khắc, phỏng chừng chỉ cần đạt tới kết quả ‘thay đổi triều đại, mười vạn oan hồn’ là được.

Trăm tỉ mỉ tham khảo bí quyết thành công của những hôn quân đã khiến Trung Hoa rơi vào cảnh năm nghìn năm mất nước.

Trước nhất, Thương Trụ Vương (trong Đát Kỷ Trụ Vương), đây là người đầu tiên trăm muốn học tập. Nếu cấp trên đã quyết định Liêu gia sẽ làm vua, vậy thì một tấm gương tốt như thế đương nhiên không thể bỏ

qua. Lão Liêu chiến công hiển hách, thuộc hạ là ba mươi vạn tinh binh (quân binh được tinh luyện). Liêu Tiểu Tam mặc dù cũng tốt, có điều chỉ là một tướng lĩnh trẻ tuổi, so với Liêu đại Liêu nhị cũng không mạnh cho lắm. Nếu sau này Liêu gia giành được thiên hạ, mặc long bào chắc chắn là lão Liêu, sau đó lập Liêu đại làm Thái tử (con trưởng mà), để tránh lặp lại cái vụ Huyền Vũ môn (1) kia, không bằng để trăm giải quyết trước luôn — làm thịt lão Liêu, ban cho Liêu đại Liêu nhị ăn — kẻ ăn thịt cha để mình còn có thể làm hoàng đế à! Chu Văn Vương ăn thịt Bá Ấp Khảo (2), không phải chẳng bao lâu liền toi sao, Cơ Phát (3) không phải được lời lớn sao? Có điều, đây là cách cuối cùng để trăm bức Liêu Tiểu Tam làm phản, muốn giữ đến sau cùng mới dùng. Chỉ là trăm sợ sẽ phải chết không toàn thân. Ngũ mã phanh thây? Lãng trì? Sau đó còn dựng hình lên xác? Không nên không nên, không nghĩ nữa, lạnh người quá. Được rồi, kể này giữ lại, xem xét tình hình rồi nói sau.

Thứ hai, Tần Thủy Hoàng. Chính sách tàn bạo, tu sửa Trường Thành, tu sửa cung A Bàng, tu sửa lăng mộ Ly Sơn, lăng phí cả người và của, khởi nghĩa nông dân là một chuyện tốt a! Cung điện trăm sẽ không cho tu sửa, trong vòng ba năm khả năng hoàn thành tốt công trình không lớn, trăm lại không được ở. Lăng mộ càng không quan trọng, đến lúc đó chết như thế nào chôn như thế nào là do Tiểu Tam. Trường Thành thì có thể xây mới, đây gọi là đời này chịu thiệt đời sau hưởng lợi nha! Trường Thành, nhất định phải xây!

Thứ ba, Tùy Dương đế. Khoa cử trăm đã hạ chỉ mở, mấy gia tộc quan to nhất định là bị đả kích, đến bây giờ còn chưa nổi giận phồng chùng là đang xem xét chờ cơ hội. Đúng là, Vương Tà (4) có mạnh hay không, cũng bị diệt. Chế hành (*) cái gì chứ, trăm cần bản không cần nha! Không sợ quậy, chỉ sợ các người không quậy! Còn có, đào Đại Vận Hà (**) cũng giống xây Trường Thành, đời này chịu thiệt đời sau hưởng lợi nha! Nhóm chinh phu (chỉ những người đàn ông phải đi lao động) đói khổ lạnh lẽo mệt chết mệt sống nhìn không tới ngày mai kia, khởi nghĩa đi, bạo động đi! Mấy bà vợ của chinh phu kia, khóc đi, khóc sập Trường Thành khóc khô kênh đào đi! Tương lai thuộc về các người, hãy tận lòng đi...

(*Quy định và công bằng giữa hai bên hoặc nhiều bên với nhau, dùng để ổn định, đảm bảo quyền lợi và hợp tác cùng phát triển giữa các bên)

(**Đại Vận Hà cũng được biết đến với cái tên Kinh Hàng Đại Vận Hà là kênh đào hay sông nhân tạo cổ đại trên thế giới. Kênh này vượt qua các thành phố và tỉnh ở Trung Hoa lục địa là Bắc Kinh, Thiên Tân, Hà Bắc, Sơn Đông, Giang Tô và Chiết Giang. Phần cổ xưa nhất của kênh đào này có niên đại thế kỷ 5 TCN.)

Còn có, tước phiên (5). Thôi ân lệnh (6) trăm cũng không cần, chờ trăm có thời gian sẽ cho gọi hết đám phiên vương (tương tự thống đốc) cùng con cái của họ vào kinh, ai không đến trực tiếp gán cho tội âm mưu kháng chỉ, ai đến thì sẽ cho họ biết trăm muốn tước phiên, bọn họ đương nhiên sẽ không chịu, sau đó trăm liền cho chặt đầu hết nhóm phiên vương già, còn đám con non nớt của họ thì trăm thả. Há há, có thể không loạn sao?

Phiên vương, quan lại, nông dân, tất cả có thể phản đều phản hết đi. Lúc này thì Liêu gia ra tay đi. Người phản hay không phản? Không phản, vậy người liền đi dẹp loạn, đến lúc đó trăm sẽ trực tiếp giao binh quyền toàn thiên hạ cho cha con Liêu gia, đánh giặc dù sao cũng phải có nhiều binh lính nhĩ! Nếu Liêu Tiểu Tam kiên trì không chịu phản — dù sao cũng đã hưởng qua mông rồng rồi mà, trăm liền dùng mười hai đạo kim bài gọi lão Liêu cùng Liêu đại Liêu nhị về, làm bánh thịt, ăn bánh thịt... Xem người phản hay không phản!

Cứ như thế, Đại Tần diệt vong việc gì phải đợi ba năm lâu như vậy ha!

Xong, ha ha, trăm quả thật là thông minh tuyệt đỉnh nha!

Nhưng này đều là kế cho sau này, nhiệm vụ quan trọng hiện tại, dọn dẹp người bên cạnh vua! Bên cạnh trăm thật sự có rất nhiều thần tử! Người khác không nói, một mình Thừa tướng mỹ nhân cũng bằng mười người rồi! Thừa tướng gánh vác trách nhiệm rất toàn vẹn, trăm sống cũng toàn vẹn, Lục bộ giao cho y, khoa cử giao cho y, Đồ Thư Quán cũng giao cho y, người đẹp làm xong hết mọi việc còn có thời giờ theo trăm học viết chữ vẽ tranh, mà viết với vẽ so với trăm còn đẹp hơn! Mợ nó, đời trước ta mỗi ngày làm việc tám tiếng đã mệt như một con chó rồi! Ai ai cũng phải chết! Phải chết! Phải chết! Trăm lại còn chưa có chết! Vì sao trăm lại chưa chết!

Thanh quân trác (*) bước đầu tiên, giết chết cha của Thừa tướng! Thanh quân trác bước thứ hai, giết chết cha của cha của Thừa tướng! Ai kêu hai người bọn họ một người Thái học tiến sĩ hàng đầu trong thiên hạ,

một người thì trong tay nắm chặt cây roi vàng vua đời trước ban thưởng không chịu buông làm gì! Dù sao trẫm chắc chắn phải để lại tiếng xấu muôn đời rồi, người đời mắng như thế nào sách sử viết ra làm sao trẫm chả so đo, nhưng mà, roi vàng đánh xuống rất đau nha, so với chổi lông gà của anh ta còn thô cứng hơn nhiều!

(*Chỉ hành động tiêu diệt thân tín hay kẻ xấu bên người quân chủ. Vốn ứng là cử chỉ chính nghĩa, nhưng luôn trở thành lý do chính phát động phản loạn chống đối triều đình.)

Trẫm vắt hết óc nghĩ cách làm thế nào giết được cha của Thừa tướng cùng cha của cha Thừa tướng, ngẩng đầu lên nhìn hình ảnh Thừa tướng vừa nén nhẹ giọng ho khan vừa chăm chỉ xử lý chính sự, trẫm lại rối rắm. Giết chết cha của Thừa tướng cùng cha của cha Thừa tướng, đến lúc đó Thừa tướng phải làm sao đây? Đối với mỹ nhân, trẫm không thể ra tay a! Ta, một công dân nhỏ của thời đại hòa bình quả thực không thể so sánh được với đại tiên trên trời nha, đẳng cấp thua xa!

Ngay lúc đang rối rắm, đồ ăn được bày lên, vẫn là sáu mươi bốn món. Thật là sa đọa! Mỹ nhân vẫn mang vẻ đương nhiên. Tất nhiên rồi, người ta là con nhà quan, ta là một công dân nhỏ bé gian khổ mọc mọc làm sao sánh bằng! Mâu thuẫn giai cấp thực sự là không có cách nào thỏa hiệp!

Trẫm lại cảm thấy buồn cười. Đời trước mặc kệ là xem TV hay là đọc tiểu thuyết, thường xuyên gặp được tình tiết ban thưởng một bàn tiệc, hiện tại tự bản thân trải nghiệm, càng thấy không biết làm sao vớ vẩn đề giai cấp. Bàn lớn, sáu mươi bốn món, một mình trẫm. Cái bàn nhỏ kế bên, tám món, Thừa tướng ngồi. Ngồi cùng bàn ăn tuyệt đối không được phép, dù sao mỹ nhân cũng là người luôn tuân theo đạo lý. Vì muốn thuận tiện nắm tay ôm eo, lúc trước trẫm hằng hái kéo hai cái bàn một trước một sau sát lại cùng một chỗ, có điều, cái bàn của Thừa tướng lại thấp hơn nửa thước (khoảng 15cm). Ai, đời trước thời kì tốt đẹp như vậy biết bao nhiêu bạn tốt kẻ vai sát cánh, ăn cơm, uống rượu, hát karaoke, nói chuyện, tâm sự với mấy cô em yêu kiều, thật sự là đã một đi không trở lại! Thật thấy nhớ đời trước quá! Sách vở, phim ảnh, sách cấm, game, mấy em gái, argh, trẫm muốn mình được chết thật nhanh!

Sau đó, trẫm bị hóc xương cá.

Trẫm ôm mặt nước mắt lưng tròng nhìn về phía Thừa tướng mỹ nhân, bị hóc xương cá khó chịu đến mất mặt! Chủ yếu là, trẫm còn chưa ăn no đâu!

Mỹ nhân hoảng hồn, nhanh chóng truyền thái y, hai tiểu cung nữ đáng lý phải ở bên hầu hạ gấp thức ăn cho trẫm lại bị trẫm đuổi ra phía sau hiện đang quỳ ở đó run run đến không ra bộ dáng gì rồi. Trẫm thở dài. Phỏng chừng hai đứa nhỏ đó không thể sống qua đêm nay được —— vì để nhắc nhở trẫm hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn, phán quan nhất định sẽ xuống tay! Bởi vì trẫm thật là vô dụng, người hầu hạ bên cạnh chết kiểu gì cũng có, ngã đập đầu chết, ăn cơm nghẹn chết, uống nước sặc chết, ngủ gập ác mộng bị hù chết... Tóm lại, trẫm giống như bệnh dịch vậy, đến chỗ nào chỗ đó có người chết —— đây chính là kỹ năng ‘gần ai người đó chết’ của Conan mà! Chân tướng chỉ có một, hung thủ chính là trẫm! Trẫm thật muốn khóc òa.

Hoàng đế bị hóc xương cá!

Thái y lệnh do quá khẩn trương, làm cho cổ họng trẫm bị chảy máu, xương cá thì vẫn còn mắc ở trong.

Thương tổn long thể là tội chết, có phải là nên tịch thu tài sản giết cả nhà không? Trẫm bớt thời giờ suy nghĩ một chút, liền phát hiện phía sau gáy bị ai nắm lấy, tiếp theo có hai ngón tay với vào trong cổ họng trẫm, sau đó một mẩu xương cá được lấy ra.

Trẫm nôn khan một trận, liều mạng trừng mắt nhìn chủ nhân của hai đầu ngón tay kia —— Liều Tiểu Tam, lại thấy bên kia Thừa tướng mỹ nhân lặng lẽ lui về phía sau hai bước. Chột dạ, nhất định là chột dạ! Trẫm đâu có truyền gọi Liều Tiểu Tam đâu!

Liều Tiểu Tam quỳ bẹp xuống, dập đầu: “Mạt tướng cứu giá chậm trễ, không đúng, mạt tướng nhất thời tình thế cấp bách mạo phạm bệ hạ, thỉnh bệ hạ trị tội!”

Trẫm súc miệng rồi phun vào bồn sứ trắng tinh, một màu hồng nhạt hiện ra trôi lênh bênh.

Thừa tướng mỹ nhân nhìn chòng chọc vào cái bồn, mí mắt rũ xuống.

Trầm nhìn về phía thái y lệnh. Ông lão này tóc gần như bạc trắng, tuổi khoảng sáu mươi, quỳ ở đó không nhúc nhích. Trầm liền cảm thấy xót lòng. Thái y tuyệt đối là một nghề nghiệp có độ nguy hiểm cao, người bệnh lúc nào cũng có thể muốn đầu của cả nhà người nhưng người còn phải lĩnh chỉ tạ ân! Trầm thật không nỡ ra tay. Nhưng trầm cũng biết, nếu trầm không làm gì đó, phán quan sẽ làm.

Trầm nhìn về phía Thừa tướng.

Mỹ nhân chỉ đáp lại bốn chữ: “Theo luật xử trầm.”

Cái gì, quả thực khi trầm đang súc miệng cảm nhận được ánh mắt âm thầm kia là của mỹ nhân! Trầm thấy thật vô lực. Đời trước ta mỗi năm hiến máu một lần, một lần 300ml, chẳng được trả công, mỗi lần như vậy nữ y tá chỉ đưa cho một túi sữa hai cái bánh ngọt! Hôm nay chỉ có vài giọt máu, Thừa tướng cũng đã đòi đánh đòi giết! Trầm hận giai cấp!

Trầm kín đáo nhìn về phía thái y lệnh, nói: “Người có năng lực, không thể lãng phí. Cách chức thái y lệnh, đánh ba mươi trượng, sung vào quân Tây Bắc, con trai trưởng thành trên mười lăm tuổi trong nhà cũng phải sung quân.”

Thái y lệnh cứng đờ người, lĩnh chỉ dập đầu, sau đó bị dẫn ra ngoài.

Trầm đuổi thái y đi rồi, quay lại phía Liêu Tiểu Tam nâng cằm: “Liêu Tiểu Tam có công móc xương cá, Cảnh Hoa, trích mười vạn lượng bạc từ tư khố của trầm, dựng một y viện trên mặt trận!”

Liêu Tiểu Tam ánh mắt nhất thời sáng lên, dập đầu ầm ầm, thanh âm cũng cao hơn: “Mặt tướng thay cho ba mươi vạn tướng sĩ Tây Bắc cảm tạ bệ hạ long ân!”

Trầm nghiêng răng. Dùng sức mạnh như vậy, sàn nhà của trầm nha! Tuy nói hoàng cung này ngày sau nhất định là của người, trầm vẫn là còn làm chủ ba năm nữa đó!

~1/ Huyền Vũ môn: Tức “Huyền Vũ môn chi biến”

Đây là sự kiện đảo chính diễn ra vào ngày 2 tháng 7 năm 626 sau công nguyên. Đường Cao Tổ Lý Uyên (người lập ra nhà Đường) lập con trai trưởng của ông là Lý Kiến Thành làm thái tử mặc dù người này không có năng lực. Người thực sự có năng lực là con trai thứ của ông, Tần vương Lý Thế Dân. Do lòng đố kỵ, Lý Kiến Thành cùng với người con thứ tư của Lý Uyên là Tề vương Lý Nguyên Cát cô lập Lý Thế Dân. Sau một thời gian dài đấu tranh, Lý Thế Dân càng ngày càng chiếm thế thượng phong, cuối cùng giết chết anh cả Lý Kiến Thành cùng em trai Lý Nguyên Cát, trở thành thái tử, về sau lên ngôi hoàng đế, gọi là Đường Thái Tông, niên hiệu Trinh Quán, trị vì đất nước từ năm 626 đến năm 649 thì băng hà.

(Nguồn: baike.baidu.com/view/3483.htm

en.wikipedia.org/wiki/Emperor_Taizong_of_Tang)

2, 3/ Chu Văn Vương ăn Bá Ấp Khảo, Cơ Phát:

Bá Ấp Khảo là con trai trưởng của Chu Văn Vương. Sau khi Chu Văn Vương bị Trụ Vương bắt bỏ tù, Bá Ấp Khảo trở thành con tin, bị Trụ Vương giết rồi lấy thịt nấu canh đem cho Chu Văn Vương ăn. Về sau, con thứ của Chu Văn Vương là Cơ Phát (Chu Võ Vương) lật đổ Trụ Vương lên ngôi hoàng đế, lập ra nhà Chu.

Tuy nhiên đây chỉ là truyền miệng, chưa rõ thực hư.

(Nguồn: baike.baidu.com/view/594689.htm

en.wikipedia.org/wiki/King_Wu_of_Zhou)

4/ Vương Tạ:

Là tên gọi chung của hai gia tộc lớn ở phía Nam là Lang Gia Vương (Vương đạo) và Trần Quận Tạ (Tạ An). Từ Đông Tấn (từ năm 317-420, do Nguyên Đế – Tư Mã Duệ- lập nên, đóng đô ở Kiến Khang, thuộc Nam Kinh ngày nay) tới Trần triều (nhà Trần (thuộc Nam Triều, Trung Quốc, 557-589), con cháu hưng thịnh, danh sĩ xuất hiện lớp lớp, trăm năm không dứt. Đông Tấn lấy hai đại gia tộc là Vương Đạo và Tạ An, cai trị từ phương Bắc đến phía Nam Hội Kê (nay là Thiệu Hưng), xưng “Vương Tạ”.

(Nguồn: baike.baidu.com/view/203183.htm)

5/ Tước phiên:

Thời Tây Hán (Trung Quốc, từ năm 206 trước Công Nguyên đến năm năm 25 Công Nguyên) cắt giảm chư hầu, thái ấp cùng phạm vi quyền lực của quan lại. Đồng thời Lưu Bang (Năm 256 TCN – 195 TCN) đang từng bước tiêu diệt những ông vua khác, bèn phong cho con cháu của mình làm vua, cho rằng thiên hạ cùng một nhà, có thể bảo hộ triều đình. Sau khi Hán Văn Đế kế vị, càng mở rộng lãnh thổ của mình, chọn dùng sách lược cổ là “Tăng chư hầu để giảm quyền lực” (Muốn thiên hạ yên ổn, không bằng phong nhiều chư hầu, theo đó cắt giảm quyền lực (của mỗi chư hầu) Hán Thư cổ truyền), đưa một vài đại chư hầu quan trọng thành lập vài nước nhỏ, ý đồ làm suy yếu thế lực của họ. Nhưng là uy hiếp của chư hầu đối với trung ương cũng không hoàn toàn được giải quyết. Sau khi Cảnh Đế kế vị, quyền lực độc tài của chính quyền trung ương cùng thế lực của các tiểu vương quốc ngày càng mâu thuẫn gay gắt.

Uhm... nói ngắn gọn thì ‘tước phiên’ là cắt giảm bớt quyền lực đó. =)

(Nguồn: baike.baidu.com/view/113257.htm)

6/ Thôi ân lệnh:

Thôi ân lệnh là sắc lệnh quan trọng nhất thời Hán triều Hán vũ đế nhằm cắt giảm đất đai của các nước chư hầu, suy yếu phạm vi thế lực của họ. Nội dung chủ yếu là bãi bỏ việc những cựu vương của các nước chư hầu chỉ có thể truyền đất đai cùng tước vị cho con trai cả, cho phép vua của các nước chư hầu chia đất đai làm nhiều phần truyền cho mỗi người con trai, hình thành những hầu quốc lệ thuộc trực tiếp vào chính quyền trung ương.

(Nguồn: baike.baidu.com/view/94523.htm)

6. Chương 6

Trẫm thực u buồn.

Phải làm sao để Liêu Tiểu Tam đối với trẫm vừa yêu vừa hận, không thể nghi ngờ, đó là một kỹ năng sống. Trẫm dám nói, nếu đem lão Liêu làm thành bánh thịt cho Liêu đại Liêu nhị ăn, Tiểu Tam tuyệt đối sẽ phản, nhất định sẽ ngược đãi trẫm rồi hành hạ đến chết rồi lại giết lại ngược đãi lại giết. Việc trẫm phải làm, chính là làm cho mặt mình nhiều hơn một lớp mạ vàng (*), để Tiểu Tam cho trẫm một cái chết dứt khoát. Một kiếm xuyên tim hay một kiếm cắt ngang cổ họng gì đó, trẫm tha thiết ước mơ!

(*Mạ vàng là hành động thường làm với tượng Phật, tượng thần,... Một lớp mạ vàng ý chỉ phải làm thêm nhiều việc tốt.)

Trẫm kéo Tiểu Tam lên một cách thân thiết, lại dùng một chút, bàn tay thật thô ráp, thật có lực nha! Vết chai thật dày, ngón tay thật dài, mơ nó, tay Thừa tướng trẫm cũng kéo qua luôn, đây nhất định là tác phẩm nghệ thuật trong tác phẩm nghệ thuật, nhìn đẹp miễn bàn, còn tay của tướng quân đây tuyệt đối là hung khí, bóp chết trẫm chắc chắn không cần đến một phút đồng hồ — đang hít thở không thông trước cảnh xương cổ vỡ vụn! Trẫm lại cảm thấy đau thắt lưng. Ai, lần trước đi sai giường, đến giờ đầu tay của người trên thắt lưng trẫm còn chưa tan hết đau! Thật bực mình!

Bóp chết trẫm với bóp chết một con kiến cũng như nhau thôi, đây thật là một phát hiện mới khiến người ta phải cảm thấy đau trướng mà!

Trẫm lại sờ tay Liêu Tiểu Tam, so với ngón tay non mềm của trẫm, thật muốn rơi nước mắt. Đó mới là tay nam nhân a! Đàn ông thô ráp mới là đàn ông chân chính, chính là lý tưởng của trẫm!

Liêu Tiểu Tam vẫn nhìn trẫm, mắt sáng ngời.

Trầm tiếp tục lấy lòng: “Cả nhà thái y lệnh đều cho người, đừng lãng phí, để bọn họ huấn luyện ra những y hộ binh (binh lính chuyên về chữa trị và chăm sóc) đảm nhận nhiệm vụ cấp cứu trên chiến trường. Binh lính của trầm, không chết trên chiến trường thì thôi, tuyệt đối không thể chết trên giường bệnh. Tiếc không đủ tìm Thừa tướng mà lấy, trầm mới mở một xưởng chế tạo giấy, có rất nhiều rất nhiều bạc!”

Trầm nhà giàu mới nổi khí thế hùng hực, Liêu Tiểu Tam bị khí thế của trầm làm cho chấn động, bật người quỵ xuống, trầm nhanh chóng một phen giữ chặt. Nếu hiện nay chủ nhân của hoàng cung vẫn là trầm, vậy không thể để cho người hủy hoại sàn nhà xinh đẹp như vậy được!

Thừa tướng gần như đã đoan đoan chính chính ngồi phê tấu chương xong. Trầm mặc kệ Liêu Tiểu Tam phía sau, leo lên giường êm, chuẩn bị ngủ trưa. Còn Liêu Tiểu Tam, đã được thăng chức, từ canh gác Thần Võ Môn thành gác cửa Trọng Hoa cung.

Trầm lăn qua lộn lại ngủ chừng hai giờ mới tỉnh, sau đó ngẩn người tròn mắt nhìn trần nhà. Vừa mới mơ thấy thằng bé cháu, ôm mô hình xe khóc đến xấu xí. Cũng mơ thấy phán quan, hấn lo trầm giết người quá chậm, lại ít, mang trầm đi thăm một tầng địa ngục — trầm thề, về sau không bao giờ ăn bánh quai chèo, gà chiên, mì ăn liền nữa!

Trầm nghiêng đầu nhìn Thừa tướng vừa uống được vừa xử lý chính sự, lắc lắc đầu. Cái loại được này, vừa đáng vừa hôi, Thừa tướng lại uống một ngày hai chén. Một mỹ nhân chăm chỉ như vậy, trầm thật không nỡ ra tay, càng không nỡ hủy đi. Thừa tướng là một tên ngu trung, nếu ngày sau Tiểu Tam làm phản y lại liều chết bảo vệ trầm thì phải làm sao? Tới thuyền nát cũng còn hai ba cây đinh, Tần Cối cũng còn có vài người bạn, mặc kệ hôn quân có ngang ngược như thế nào đi nữa vẫn luôn có một đám liều chết trung thành ở bên. Ví dụ như Thương Trụ Vương(*), một tấm gương điển hình (ý là một hôn quân điển hình), chả phải cha con Cơ Xương(**) cũng phải đánh rất nhiều năm sao! Thừa tướng có khả năng như vậy, nếu hộ giá trầm đảm bảo ba năm không diệt được Đại Tần! Hơn nữa trầm tính để dành Thừa tướng lại cho Liêu Tiểu Tam— vua anh minh tướng thiện lương, vua tôi hỗ trợ cho nhau, một sự kết hợp khiến người khác phải đỏ mắt! Đến lúc đó một kẻ là hoàng đế lập nước, một người là trọng thần dựng nước, đồng dạng là sử sách lưu danh, đi theo Tiểu Tam để lại tiếng thơm so với đi theo trầm tiếng xấu muôn đời thì tốt hơn nhiều!

(* Trong Đất Kỉ Trụ Vương

** Là cha con Chu Văn Vương, Chu Võ Vương (xem chú thích ở

Càng yêu nhiều thì càng phải lập kế hoạch về sau. Trầm thật tốt với Thừa tướng ha! Đến trầm cũng tự thấy cảm động. Đây là nói trầm đã yêu thương Thừa tướng sâu đậm rồi sao? Hu hu, thằng em nhỏ vẫn là không có phản ứng đó! Vuốt ve tay Thừa tướng vẫn không khác gì tay trái sờ tay phải đó!

Đá Thừa tướng đi, phải rồi!

Giết chết cha của Thừa tướng và cha của cha Thừa tướng, cấp bách!

Cha và ông nội đều mất, Thừa tướng tất nhiên sẽ hận trầm tận xương tủy rồi chuyển sang đầu áp tay gối với Tiểu Tam, như vậy con đường mất nước của trầm cũng thuận lợi hơn nhiều. Còn nếu đầu hấn bị lừa đá vắn khăng khăng trên con đường ngu trung, trầm cũng có thể cho hấn thôi chức lo đại tang, tóm lại chướng ngại vật thì phải dọn dẹp, nhân tài thì phải giữ lại! Trầm quả thật là tâm địa thiện lương a!

Lưng hơi ngứa. Trầm cọ cọ lưng vào giường, vô ích. Trầm lại nhớ tới bàn tay cha và anh trai to như cái quạt hương bồ ở đời trước. Cha và anh ta đều là công nhân lao động rần rỏi, tay ai cũng thô ráp, ngoài vấn đề bị mấy nốt chai chọc chọc vào, dùng để gãi lưng thật không còn gì tốt hơn. Da của ta là loại da dầu, tới mùa thu đông rất dễ bị ngứa, gãi thôi không có ích gì. Móng tay mẹ ta có thể dùng tốt, nhưng khi gãi cho con trai bà lại không nỡ gãi mạnh. Lúc này cha và anh ta rất có ích, bàn tay to chà xát, sung sướng khoái nói, ta lần nào cũng là được xoa lưng rồi ngủ quên mất. Đáng tiếc hiện tại không có cha hay anh ở đây, trầm đành phải nhịn.

Ngồi nhìn Thừa tướng mỹ nhân đến chảy cả nước miếng, trầm lại bắt đầu cân nhắc. Vì mục tiêu được chết không đau đớn, phải làm cho Tiểu Tam vừa yêu vừa hận trầm, cũng phải khiến Thừa tướng đối với trầm vừa hận vừa yêu.

Trầm ngồi cạnh Thừa tướng lấy giấy ra, bắt đầu mỗi ngày một bức tranh mỹ nhân. Trầm vừa vẽ vừa thấy

lòng xót xa. Trầm đây cũng chỉ là một tên nghiệp dư, mỗi lần trầm vẽ xong đều thấy tranh của Thừa tướng so với của trầm còn đẹp hơn! Trầm chán ghét thiên tài!

Thừa tướng quả nhiên dừng công việc chính sự lại, thay thế tiểu thái giám bắt đầu mài mực. Trầm cong khoe miệng cười. Muốn học thì cứ việc nói thẳng đi! Nhưng mà, trầm tuyệt đối sẽ không thu người làm đồ đệ đâu! Thời này thầy và cha là ngang hàng với nhau, có địa vị khá cao, nếu mang quan hệ thầy trò thì sau này Thừa tướng sẽ khó mà phân chia ranh giới với trầm.

Tuy rằng trình độ của trầm không cao, nhưng kiến thức nền tảng cũng coi như vững, vừa viết chữ vẽ tranh vừa nhẹ giọng truyền đạt những kĩ năng cơ bản và một số điều cần lưu ý. Thừa tướng thật nghiêm túc học, sau đó bắt chước nửa bức Lạc Thần phú trầm vừa vẽ mà vẽ lại, đẹp khỏi chê!

Trầm lén so sánh, tức giận quăng bút, hừ, thiên tài cái gì, đều rất đáng ghét!

Thừa tướng im lặng, nhét hai bức vẽ Lạc Thần phú dở dang vào tay áo, trở về tiếp tục phê tấu chương.

Trầm cầm trong tay hai trái quýt vừa lột vỏ vừa lắc lư đi ra ngoài, nhìn thấy Liêu Tiểu Tam đứng thẳng lưng ở cửa, lại thấy hãnh diện không kiềm được. Thái tổ lập nước trong tương lai hiện đang đứng canh gác cho ta, mặc ta đánh, mặc ta phạt, nên cảm thấy thích mới đúng! Lại nghĩ tới mạng của ta còn nằm trong tay người này, trầm liền thấy buồn lo — cái kiểu chết không do người, chết xong không thể chôn thật làm người ta phiền lòng! Trầm vừa ăn quýt vừa nhìn chăm chăm mặt Liêu Tiểu Tam. Mày kiêu, mắt sáng ngời, gương mặt rất nam tính, muốn đẹp trai có đẹp trai. Thật tình, cái loại sinh vật gọi là hoàng đế này, nên giống với Chu Nguyên Chương chứ, nếu không thì Hoàng Thái Cực cũng được, mợ nó, hoàng đế lớn lên đẹp trai như vậy làm sao đám dân bé nhỏ sống được chứ! Hấn cao như vậy, trầm ghét nhất là ngẩng cổ lên nhìn kẻ khác! Hơn nữa, chim hấn lớn như vậy, hấn không những kháng chỉ không chịu chặt bớt chim nhỏ mà còn thuận tay thò luôn chủ thủ của trầm để làm ấm cái chân thối của hấn! Trầm càng thấy căm giận, đập nửa trái quýt trong tay vào ngực Liêu Tiểu Tam, dẹp đường hồi cung.

7. Chương 7

Đi được vài bước, quay đầu nhìn lại, Liêu Tiểu Tam đang bóc nửa quả quýt ăn ngon lành. Trầm khề nờ nự cười. Ai, quả nhiên, Liêu Tiểu Tam là một đứa ngốc, so với Thừa tướng thì kém xa — trầm nói một câu làm một động tác đều khiến người ta phải hồi tưởng ba lần đó! Trầm liền thấy cân bằng. Ông trời vẫn là thực công bằng, được cái này thì hấn phải mất cái khác. Hừ, trầm so với Tướng quân thì thông minh hơn, so với Thừa tướng thì khỏe mạnh hơn! Mà nhìn trầm cũng đẹp đấy chứ!

Trở lại tẩm cung, trầm nhào lên giường lăn vài vòng, lưng lại ngứa. Tự gãi thì không thoải mái, nhìn đến cung nữ và tiểu thái giám ở bên cạnh hầu hạ, trầm nhịn xuống. Phán quan đã sớm nhìn trầm không vừa mắt, trầm nếu bắt họ gãi lưng, khéo lại dẫn tới rách lưng, cho dù trầm không để tâm, Thừa tướng cũng không đòi đánh đòi giết, bọn họ nói không chừng cũng sẽ bị hù chết hoặc đập đầu đến chết! Thái y lệnh kia kia, đại phu giỏi nhất Đại Tần đó, vì sao có một cái xương cá cũng lấy không ra? Chắc chắn là có liên quan tới cái thể chất chết tiệt của trầm!

Trầm tỉnh té tự hỏi Đại Tần từ trên xuống dưới ai là người dù có bị trầm gây trở ngại cũng sẽ không chết lại biết cách gãi lưng, cuối cùng, trầm cho gọi Liêu Tiểu Tam.

“Truyền Liêu Tiểu Tam!” Trầm vừa cọ cọ vào cái chăn mềm mại vừa kêu người.

Liêu Tiểu Tam tới rất nhanh.

“Lấy nước cho Liêu Tướng quân rửa tay.” Tay Liêu Tiểu Tam còn đầy mùi quýt, trầm cũng không muốn lưng sau khi được xoa lại có mùi quýt.

Liêu Tiểu Tam không hiểu chuyện, nhưng vẫn rất ngoan ngoãn nghe lời, lập tức đã rửa tay xong đứng chờ ở cuối giường trầm.

Trầm kéo tay Liêu Tiểu Tam qua sờ sờ lòng bàn tay, coi như vừa lòng. Trước kia cha và anh trước khi gãi lưng cho ta cũng rửa tay trước, tuy nói ta không để tâm, nhưng vẫn là không cưỡng lại được sự nuông chiều đó. Rửa tay bằng nước ấm sẽ làm cho mấy vết chai trong lòng bàn tay mềm ra, làn da khô ráp cũng mềm theo làm mất tác dụng, vì để gãi lưng làm cho con trai em trai bảo bối được thoải mái, mỗi lần hai đại lão gia rửa tay xong thì sẽ lau khô rồi ra vườn đứng hong gió, đến khi tay khô cứng lại mới thôi. Nghĩ một hồi, hốc mắt trầm nóng lên, cái mũi cay cay, nước mắt liền tong tong rơi xuống. Đó mới là cha là anh nha! Trầm muốn về nhà, trầm không cần cái chốn không có cha không có anh cũng không có giấy vệ sinh này!

Liêu Tiểu Tam đầu gối mềm nhũn, liền quỳ xuống, miệng há há, nghẹn ra một câu: “Bệ hạ, giữ gìn long thể quan trọng hơn, xin, xin, xin nén bi thương!”

Nén bi thương!

Không phải chứ? Một tên ngốc như vậy, làm hoàng đế sẽ có vấn đề gì không đây? Triều đại của hần sẽ không chỉ mới được một đời đã tiêu rồi đi? Trầm mệt mỏi nằm trên giường, lần thứ hai hạ quyết tâm, vì hàng ngàn hàng vạn dân chúng, trầm nhất định phải giữ lại Thừa tướng!

Trầm phát phát tay, kẻ hầu người hạ thoáng cái đã lui đi hết.

Liêu Tiểu Tam đang quỳ ở đó cả người cứng lại.

Bởi vì, trầm đang cởi quần áo.

“Bệ, bệ, bệ hạ, thần, thần, thần...” Liêu Tiểu Tam lắp bắp, mắt nhìn lên nhìn xuống, rất là hoảng sợ.

Trầm thè trầm chắc chắn nghe được tiếng nuốt nước miếng!

Chống lại ánh mắt trầm, Liêu Tiểu Tam mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt rất là mơ hồ.

Trầm kéo mép áo vào, tức giận nói: “Nghĩ lung tung cái gì, còn giả vờ xấu hổ như mấy cô nương, trầm cường thượng người nha!”

Mặt Liêu Tiểu Tam đỏ lên tới tận mang tai, sau đó, máu mũi tí tách nhỏ xuống.

Trầm lần này thật sự nổi giận. Rất bực mình, cảm giác khi thượng trầm hần hần vẫn còn nhớ tới, nếu không làm sao hần phản ứng mạnh đến vậy! Ai ô, rất bực mình!

“Không được lau!” Trầm ra lệnh một tiếng, Liêu Tiểu Tam đang đưa tay lên lau máu mũi liền dừng hần động tác, lại sợ làm dơ sàn nhà của trầm, chỉ còn biết ngửa mặt lên.

Nhìn gương mặt đầy máu của Liêu Tiểu Tam, trầm yên lặng cầm khăn lụa giúp hần lau máu rồi bịt mũi lại.

Liêu Tiểu Tam khấn nguyện, không dám để trầm lau cho lại không dám né tránh, mặt bắt đầu đỏ mề mề, giọng nói run run: “Bệ, bệ hạ, không, không dám...”

Trầm vo tròn hai miếng khăn nhỏ nhét vào mũi hần, yên lặng quay đầu —— trầm đây không phải là còn chờ được xoa lưng đó sao, người lau máu xong thì lại phải rửa tay, rồi lại hong khô, trầm chờ không nổi a...

Tới lúc gãi lưng rồi, trầm chậm rãi nằm xuống, chỉ đạo: “Mạnh lên, ừ, mạnh thêm một chút, ừ, tốt, cứ như vậy, a, a a, thật thoải mái, phía trên phía trên, bên cạnh một chút, á, á, phía dưới, phía dưới cũng muốn, ai ai, nhẹ tay thôi, nhẹ tay nhẹ tay, đúng đúng, cứ như vậy, a a a, thật thoải mái, a a...”

Sau đó, trầm rõ ràng cảm giác được, có thứ chất lỏng ấm áp rơi xuống lưng trầm, một giọt một giọt lại một giọt, a, liên tục luôn...

Chảy nhiều máu như vậy, Liêu Tiểu Tam người còn sống sao...

Trầm trở mình, đối diện với gương mặt máu me nhầy nhụa kia, nhe răng cười, một chưởng đánh ra, ở ngay chính giữa ót Liêu Tiểu Tam.

Sau đó, Liêu Đại Tướng quân anh minh uy phong võ công tuyệt thế, dưới một chưởng phá núi của trầm, cứng đờ người ngã ra phía sau té bịch xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Trầm nhìn bàn tay trắng nõn của mình, không ngừng kiêu ngạo—— thì ra trầm cũng là cao thủ võ lâm nhưng chưa ra mặt thôi! Nhìn đi, khai quốc Thái tổ tương lai công vô bất khắc chiến vô bất thắng (*) giết người không chớp mắt khiến trẻ con ngừng khóc ban đêm, lại bị một chưởng của trầm làm cho hôn mê!

(* Ý là khi tiến công, không có thành trì nào không hạ được; tác chiến, không có trận nào không giành thắng lợi, bách chiến bách thắng.)

Hừ, hừ hừ, hừ!

Ha ha! Trầm giẫm chân lên bụng Liêu Tiểu Tam, chống nạnh cười to. Liêu Tiểu Tam, sau này ngươi lên ngôi hoàng đế, nếu có nhớ tới một màn này, đừng thấy quá nhưng nhớ nha!

Con mẹ nó thật quá sung sướng!

8. Chương 8

Trầm đang suy nghĩ coi có nên đánh cho Liêu Tiểu Tam một trận tới bởi không. Chính là, tên này mình đồng da sắt, động tay động chân người mệt là trầm mà người đau cũng là trầm. Để người khác ra tay? Làm sao có thể! Đây chính là Thái tổ lập nước trong tương lai đó, trầm một mình luyện tập còn được đi, để cho người khác thì rất không có phúc hậu nha, cho dù có liên lụy người cũng không nên quá trực tiếp như vậy a!

Trầm ngâm nước trà đầy miệng, phụt một cái phun đầy xuống dưới, Liêu tiểu Tướng quân liền giật mình tỉnh lại, sau đó, đứng lên bỏ chạy mất dép.

Trầm bị mất thanh chuỷ thủ, vô cùng tiếc nuối—— trầm còn chưa hạ chỉ bắt hẩn chặt bớt chim nhỏ đó! Cái thứ chết tiệt đó, rõ ràng là có phản ứng!

Ngồi trên bậc thang lát da hổ, trầm tiếp tục một ngày u buồn. Ai, tẩm da hổ này là Liêu Tiểu Tam tự tay săn bắt tự tay thuộc da (*), tuy là hơi bị thủ công, nhưng mà, hoàn toàn tự nhiên a! Nghe nói trong nhà hẩn có tới mấy trương (đơn vị dùng cho giấy, da,...), chọn ra trương tốt nhất để dâng lên, trên da không có lấy một nửa vết thương, là chính Liêu tiểu Tướng quân anh minh uy phong võ công tuyệt thế sử dụng ‘phá núi chưởng’ đập chết. Đúng vậy, phá núi chưởng, chính là một chiêu vừa rồi đánh nát Liêu Tiểu Tam đó.

(* Thuộc da: ngâm da hoặc da lông vào nước muối pha phen để làm bền da)

Liêu Tướng quân có thể một tay giết hổ, trầm có thể một tay đánh nát Liêu Tiểu Tam, đây chẳng phải là nói trầm cũng có thể giết hổ sao? Ừ, cái này xếp vào kế hoạch tìm chết của hôn quân cũng được, không tội không tội.

Ai, Liêu Tiểu Tam đối với trầm có tình cảm, đây là một điểm chí mạng, trở thành chướng ngại vật trên con đường mất nước của trầm.

Trầm đứng trước gương lột quần áo, chả có gì để ngắm cả! Một thiếu niên mười bảy tuổi, vẫn chưa hoàn toàn phát triển, cực kì non nớt trắng mịn, cơ ngực cơ bụng đẹp gì đó một miếng cũng không có, lại thêm cả người còm nhom dính dính không được tới hai lạng thịt, tự trầm sờ trầm mà còn thấy không vừa ý. Một thân thể trẻ con như vậy, nhìn nhìn sờ sờ xong, muốn phản ứng cũng quá khó khăn đi? Liêu Tiểu Tam phản ứng như thế chỉ có một lý do để giải thích! Hẩn đối với việc trầm đi sai giường ngày trước đã thành ký ức khắc sâu mãi không quên được! Mẹ kiếp, lần này xuyên qua trúng cái chức vị một chết được!

Vô duyên vô cớ bị người làm một lần không nói, cúc hoa bé nhỏ lại còn bị người khắc sâu nhớ thương, trầm thực sự rất ức chế nha! Khó trách phán quan nhìn trầm kiểu gì cũng không vừa mắt, phải làm sao để từ chức đây?

Trầm lần này thật sự u buồn. Không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ không được quay về—— cha mẹ lớn tuổi như vậy sao mà chịu được đả kích này a, mẹ con chị dâu sẽ khóc đến chết mất, anh trai à, một mình anh có chịu đựng được không? Hơn nữa phán quan nói không chừng còn mỗi ngày mang theo trầm đi thăm mười

tám tầng địa ngục —— nếu hết ba năm mà vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, trăm chính là làm quỷ cũng không có đường sống a! Cho nên nói, chết sớm vẫn thật tốt hơn...

Vì thế, trăm lại thăng chức cho Liêu Tiểu Tam, đổi thành cận vệ, trăm đi đâu hẳn theo đó, đúng nghĩa người hầu.

Lần đầu tiên làm nhiệm vụ, ánh mắt Liêu Tiểu Tam có chút mờ lung, cứ bay tới trên mặt trăm rồi lại vào một cái biển đi chỗ khác, cứ như một đứa con gái bị trăm làm nhục, muốn đập không thể tả. Ai, người là một Đại lão gia mà lại không thể buông chuyện đó ra sao? Lúc trước trăm như thế nào đó, hiện tại không phải vẫn vui vẻ sao! Đàn ông, phải có chí khí có chiều sâu có phẩm chất có lí tưởng hải nạp bách xuyên (*)!

(*nạp: cất chứa. Biển rộng có thể chứa được nước của trăm ngàn con sông lớn, trăm sông đổ về biển. Cường điệu hoá sự to lớn của sự vật, sự việc.)

Có điều hình như Liêu Tiểu Tam có mắt như mù? Thừa tướng anh tuấn biết bao nhiêu, muốn tài có tài muốn đẹp có đẹp muốn văn hóa có văn hóa, vậy không phải là mù sao! Trăm thở dài, vì thẩm mỹ của Thái tổ lập nước trong tương lai mà lo lắng —— Tiểu Tam à, về sau người cần phải có hậu cung ba nghìn người đó, có một đôi mắt như vậy, đến lúc đó còn có thể nhìn vào cái hậu cung của người sao?

Trăm đang suy nghĩ xem có nên ban thưởng cho Tiểu Tam một vài người đẹp không. Nhưng mà Liêu Tướng quân, trăm chẳng qua chỉ hỏi người một câu có muốn lấy vợ không, người việc gì phải phản ứng dữ dội như vậy! Trên gương mặt kia, biểu tình bị phản bội, bị hãm hại, bị vứt bỏ, rốt cuộc là người muốn thể hiện cái nào! Một lòng chung thủy như vậy rất là ngu ngốc, chẳng lẽ người còn muốn leo lên giường trăm lần nữa sao? Sh!t! Người nhớ chứ trăm không muốn nhớ đâu! Đây là do điểm bắt đầu của trăm bị sai lệch thôi! Do điểm bắt đầu, biết không!

Về phần ba năm này phải làm như thế nào, trăm sớm đã có tính toán. Trăm cũng không muốn ở nơi đây trên hoa ghẹo nguyệt, hưởng hồ thay đổi triều đại gần ngay trước mắt, mất nước rồi thì vợ của hôn quân cũng không có được kết cục tốt! Dù sao đời trước ta đã ế lâu năm như vậy, thêm ba năm nữa cũng không sao, hơn nữa, bây giờ còn có Thừa tướng để trông mớ giải khát(*) đó! Thừa tướng bộ dạng rất đẹp nha, ai ô, đây chính là một người đa sầu đa cảm, tướng mạo đẹp nghiêng nước nghiêng thành chính gốc, Giả Bảo Ngọc Lâm Đại Ngọc gì đó so ra đều thua kém nha!

(* trông mớ giải khát: ví với việc dùng ảo tưởng để tự an ủi mình, do tích: quân lính trên đường hành quân rất khát. Thấy vậy Tào Tháo liền bảo rằng, họ sắp sửa hành quân qua rừng mớ. Nghe vậy, ai nấy đều ứa nước miếng và cảm thấy đỡ khát hẳn)

Ánh nắng mùa thu vào giữa trưa thật rất ấm áp, trăm sai người làm một cái xích đu đặt ở trong vườn nhỏ dùng đưa đưa đẩy để phơi nắng, sướng miễn bàn. Liêu Tiểu Tam đứng cách trăm ba bước về phía sau, trong ngực cất mấy quả quýt, trên tay còn đang bóc vỏ một quả. Nơi đây là Nam triều, hoa quả rất quý hiếm, không chỉ có giao thông bất tiện, mà ở phía nam còn chưa được khai phá, hơn nữa còn do không dễ bảo quản, thời tiết không thích hợp, đủ mọi nguyên nhân, như thế đừng nói quýt là thứ bình thường, mà chính là đồ ăn quý hiếm của những nhà giàu có đó.

Trăm rất muốn ngâm thơ, “nhất kỵ hồng trần hôn quân tiểu, vô nhân tri thị quất tử lai” (*)

(Bị biến thể từ câu “Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai”. Dương quý phi thích quả vải, hoàng đế điều động người ngựa đi tìm, ý là tốc độ rất nhanh, chỉ có thể nhìn thấy bụi mù cuộn cuộn cũng không thấy bóng dáng ngựa xe. Một con ngựa làm nổi lên bụi mù ngàn dặm (bụi mù ở đây cũng có thể hiểu là đau khổ mà những người tìm kiếm phải chịu đựng), chẳng qua cũng chỉ để chiếm được một nụ cười giai nhân)Chờ Tiểu Tam phản, đó cũng là một tội trong cái đống tội lỗi chồng chất của trăm a!

Mẹ kiếp, cái sai lầm trăm phải gánh vác này thật vất vả, rõ ràng ở nhà chỉ cần năm đồng đã mua được ba cân rồi! Vừa chua vừa ngọt, ăn rất ngon!

“Truyền chỉ, ghé dựa không tồi, cho người làm thêm một cái đem qua cho Tiết lão gia, đem thêm một sọt quýt nữa.” Trăm rốt cục đã quyết định sẽ xuống tay với Tiết gia.

Liêu Tiểu Tam cẩn thận bóc vỏ một quả quýt, tách từng múi rồi lột hết xơ quýt, đặt lên đĩa thật chỉnh tề rồi dâng lên, hẳn còn ăn trước một múi để thử độc.

Trầm rất đắc ý. Được Thái tổ dựng nước tử mĩ hầu hạ, trầm nhất định là người đầu tiên, cũng chắc chắn là người duy nhất! Tiểu Tam, hẳn là một người đàn ông thô kệch, người ta ăn quýt, một quả quýt chia làm hai nửa, mỗi lần ăn là ăn hẳn một nửa, hai miếng đã hết, quá oách! Trầm đã từng thử bắt chước, đáng tiếc miệng quá nhỏ nên bị kẹt lại, cho nên nói, làm cái gì cũng đều cần phải có thiên phú đó!

Nhưng mà, trầm còn chưa kịp ra tay với Tiết gia, biên cương cấp báo, lão Liêu Liêu đại Liêu nhị đều bị treo cổ, dân tộc Hung nô (*) trong vòng một ngày tiến đến Tam Quan (một địa danh ở Trung Quốc), Tây Bắc cấp báo.

(*Dân tộc thời cổ, thời Chiến Quốc sống du mục phía Bắc các nước Yên, Triệu, Tần. Thời Đông Hán phân liệt thành Bắc Hung Nô và Nam Hung Nô, Bắc Hung Nô bị người Hán đánh bại, chạy về phía Tây, Nam Hung Nô sát nhập vào Hán)

Trầm nổi giận. Cha con ba người đồng thời gặp mai phục, nói bên trong không có nội gián ai tin a!

Mẹ kiếp, trầm đúng là phải làm mất nước, nhưng là còn phải xem mất như thế nào đó! Thay đổi triều đại là bình thường, nhưng nước khác nhúng tay vào thì tuyệt đối tuyệt đối không cho phép, đó gọi là xâm lược!

Buổi lâm triều cực kì ồn ào.

Liêu Tiểu Tam quỳ gối phía dưới, một thân đồ trắng, đôi mắt đỏ ngầu ngầu, liễu mạng nhìn chăm chăm trầm không tha.

Thừa tướng thì khẽ cúi đầu đứng ở đó, vừa nhìn là biết nhất định lại đang suy nghĩ cái gì.

Ba người chết, trầm đều phong hầu tước, ở dưới không ai nói gì, bọn họ một nhóm thì làm âm ỉ đòi hoặc là cầu hòa hoặc là dời đồ tránh tai họa, nhóm khác thì chủ chiến (đòi đánh), nhóm nữa thì vẫn duy trì im lặng.

Trầm vung tay, một thanh kiếm thẳng hướng Liêu Tiểu Tam bay tới, Liêu Tiểu Tam một phen đưa tay nhận. Quần thần nhất thời im lặng.

“Liêu Trường Ninh!”

“Có thần!”

“Tây Bắc Đại nguyên soái, người có dám nhận?”

“Thà chết không lui!” Liêu Tiểu Tam bỗng nhiên dập đầu một cái, nói năng rất có khí phách.

“Vậy đừng làm mất mặt ba người họ Liêu! Thiên tử kiếm trong tay, trong quân nếu có ai lộn xộn thì thay trầm chém người đó!” Trầm ngồi thẳng lưng, nhìn qua nhìn lại các đại thần lại bắt đầu chít chít chát chát (từ tượng thanh, ý chỉ sự ồn ào, ở đây còn có ý khinh bỉ), cười lạnh một tiếng, “Con trai thứ ba nhà Tả khanh, con trai trưởng nhà Trương khanh, con trai thứ nhà Lưu khanh, con trai trưởng nhà Vương khanh...”

Liên tiếp tuôn ra hơn hai mươi cái tên, phía dưới nhất thời im lặng. Vì thế trầm tà mị cười, nói: “Toàn là những nhân tài hiếm có, văn võ song toàn nhân phẩm phong lưu, văn chương đều tốt. Quân Tây Bắc đều là mấy tên quê mùa không biết chữ, mỗi khi có quân báo công văn gì đó trầm đều đọc không ra chữ viết. Nhân tài không thể lãng phí, cho bọn họ sung quân rèn luyện văn thư một chút đi, giúp Liêu Nguyên soái viết công văn, giúp nhóm binh lính viết thư nhà gì đó. Ừ, cũng không thể không có chức vị, vậy làm bất phẩm công văn lang (quan công văn bát phẩm) đi.”

“Về phần những ai vừa chủ trương cầu hòa hay dời đồ gì đó, tất cả đều đưa ra ngoài đánh mỗi người ba mươi trượng!” Trầm nhìn thoáng qua Thừa tướng, Thừa tướng khẽ gật đầu.

Trầm đột nhiên có cảm giác lằng lằng. Trầm cư nhiên đánh bậy đánh bạ (làm đại, không hề suy nghĩ) nhưng lại không phạm lỗi gì!

“Bãi triều!” Trầm phát tay áo, ngẩng đầu đi vào.

Đi theo phía sau trầm là Liêu Tiểu Tam hai tay cầm kiếm và Thừa tướng.

“Tiểu Tam, chỉ cần chuyên tâm đánh giặc, phía sau có trẫm và Thừa tướng hậu thuẫn cho ngươi, binh bị (binh chế và trang bị quân sự) có chỗ nào không ổn, chỉ cần đưa công văn tới dẹp bỏ, con tin cũng chuyển qua cho ngươi, đừng lãng phí!” Trẫm nhón chân vỗ vỗ bả vai Liêu Tiểu Tam.

Lại nhìn về phía Thừa tướng: “Cảnh Hoa, để Minh Anh làm quân sư cho Tiểu Tam thấy thế nào?”

Tiết Minh Anh là em trai của Thừa tướng, mới mười chín tuổi, đi đứng không tốt, cũng là một nhân vật cực kì lợi hại. Trong “Hôn quân chỉ nam”, Liêu gia giành được thiên hạ nhanh như vậy, Tiết Minh Anh có công đầu.

“Trẫm cũng mới cho làm một cái xe lăn rất tốt, cùng đem qua đi! Còn lại trẫm cũng không hiểu, các người tự bàn bạc đi!” Trẫm nói xong, vội vàng chạy về tẩm cung nhào lên trên giường, thật muốn khóc òa.

Mẹ kiếp, không có bánh thịt, người ăn bánh thịt cũng không còn, Liêu Tiểu Tam thì lại coi trọng thân thể trẫm như vậy, ngày hôm đó không có cách nào quên đi được!

9. Chương 9

Đứng ở trên cổng thành tiễn bước Liêu Tiểu Tam, trẫm che ngực, trái tim nhỏ bé thấy thật chán nản. Lợi thế lớn nhất đã không còn, trẫm nên làm thế nào đây! Sớm biết vậy thì đã ra tay nhanh một chút rồi. Liêu Tiểu Tam giờ chỉ còn một mình, vợ cũng chưa có, bằng không thì trẫm nếu không thể tạo cho hắn mối thù giết cha, còn có thể gây mối hận cướp vợ nha! Ai da, trẫm cũng không thể xuống tay với một đứa em trai, hai người chị dâu, ba thằng cháu trai, bốn con bé cháu của hắn được —— khi dễ cô nhi quả phụ sẽ bị con lừa đá đó! Ai, trẫm quả thật là không đủ xấu xa a...

Ba người họ Liêu sao lại chết, không nên nha, chẳng lẽ là bởi vì trẫm không đủ khả năng tạo thành ‘hiệu ứng cánh bướm’? Nhất định là mấy ngày nay phán quan nhìn thấy trẫm đã bắt đầu thở dài rồi.

Tiến bước Tiểu Tam, Thừa tướng bây giờ cũng bù đầu vào công việc, trẫm cũng không tiện mà tới quấy rầy. Trên triều trẫm liều lĩnh gây ra một trận sóng gió, Thừa tướng ở phía sau phải hứng chịu. Đối với kiểu thần tử vừa trung thành vừa có năng lực tự giải quyết chính sự như Thừa tướng mà nói, không sợ hoàng đế mắc kẹt mọi việc, chỉ sợ hoàng đế hạt chỉ huy (ra mấy cái lệnh vớ vẩn, mù quáng). Trẫm tuy có hạt chỉ huy một lần, may mắn hướng đi lại không sai. Cầu hòa dời đồ gì đó thật là náo loạn, cha và ông nội của tên hôn quân này trừ không ít bạc, quốc khố (kho bạc quốc gia) cũng không thiếu tiền, có trung thần có lương tướng, mới thế này mà đã bị dọa sợ, thật quá hèn nhát rồi.

Trẫm đột nhiên nghĩ tới Hán Vũ Đế(1). Cha của ông ta cả hai đời tích góp tiền của, cuối cùng giúp ông trở thành “Vũ Đế”. Đáng tiếc, tuy khá giống nhau, tiểu hôn quân cũng là đẳng cơ lúc mười sáu tuổi trước khi làm lễ đội mũ(*), nhưng mà, kết quả quả thực là trên trời dưới đất. So với Hán Vũ Đế, trẫm còn không bằng một ngón tay út của ông!

(*lễ đội mũ: thời xưa khi con trai đến 20 tuổi thì tiến hành lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành)

Không có việc dễ làm, trẫm bèn nằm bẹp trong ngự hoa viên phơi nắng giả đà điếu. Tiểu hôn quân chưa lấy vợ, không có hậu cung. Hậu cung của cha hôn quân cũng không còn bao nhiêu người. Nói đến cũng thấy xót xa trong lòng. Tiểu hôn quân là con trai trưởng trong cung, hơn nữa còn là con trai trưởng duy nhất. Nhưng mà, Hoàng Đế có một tình yêu đích thực, tình yêu đích thực là Trần phu nhân tiến cung trước hoàng hậu một năm, cũng sinh con trưởng trước.

Người yêu và con trai của người yêu, hoàng hậu và con trai của hoàng hậu, một người chồng thiên vị, một người cha thiên vị.

Tóm gọn trong một câu thôi, hoàng hậu cung đấu thua.

Hoàng hậu thua cung đấu thì mất mạng, thêm vào cả dòng họ, chỉ kịp tổng tiểu Thái tử lúc ấy mới mười tuổi ra khỏi cung. Tiểu Thái tử lưu lạc bên ngoài năm năm. Năm năm sau đứa con trai trưởng muốn làm

hoàng đế, nhưng cha hần vẫn còn rất cường tráng, không đợi được, liền đi tìm mẹ hần thương lượng. Mẹ hần lại khá là mơ mộng, thích nhất sinh nhất thể nhất song nhân(trọng đĩnh), nhưng hôn quân cha có người yêu rồi lại còn muốn người thứ hai thứ ba thứ tư gì đó, hơn nữa nhà mẹ đẻ của bà thể lực không đủ, bất luận thế nào cũng không bằng hoàng hậu, vì vậy bà không ngấp nghé vị trí hoàng hậu, mà bà muốn làm thái hậu. Hai mẹ con thương lượng, làm phản bức vua thoái vị.

Cha hôn quân bị tình yêu đích thực hạ độc vào rượu, mạng lớn không chết, ngược lại xử tử tình yêu đích thực và con trai của tình yêu đích thực. Lúc này tiểu Thái tử được người đưa về cung, vừa hỏi thăm, đứa con trai này thể mà lại được đệ nhất ẩn sĩ cao nhân của Đại Tần -Tùy viên chủ thu lưu(thu nhận và giúp đỡ) nuôi dạy năm năm. Cha hôn quân mừng rỡ, dùng thân thể nửa sống nửa chết đưa con trai lên ngôi, tự mình thoái vị, lại mất thêm mấy tháng giúp con trai thu nạp nhân tâm, lúc này mới yên tâm băng hà.

Trầm lặng lẽ thở dài. Tùy viên chủ người a, nhiều người mơ ước được gặp mặt người một lần nhưng không được. Đó cũng là nguyên nhân trầm xuất ra một thân kỹ năng đặc biệt cũng chưa khiến ai hoài nghi. Ví dụ như trầm viết chữ vẽ tranh, Thừa tướng kia ánh mắt long lanh, này không phải đang nhìn trầm nha, rõ ràng là xuyên qua trầm mà nhìn sư phụ của trầm ở phía sau! Cũng như những lúc trầm không hề che giấu mà trích dẫn mấy câu thơ, đó là bởi vì trầm sẽ không phải mang tội danh đạo văn, Thừa tướng căn bản không nghĩ đó là trầm sáng tác!

Trầm tuyệt đối là đã xuyên tới một mớ áp bức khổ sở nhất trên đời!

Trầm rất rất muốn dùng “Tương tiến tử”(2) để chinh phục giới văn học nha! Không nghĩ tới đã sớm bị Thừa tướng lén trộm cất vào tay áo! Lúc ấy trầm còn cố ý kí tên là Lý Thái Bạch, Thừa tướng thật cẩn thận sờ sờ cái tên đó, đánh mất nhỏ ngưỡng mộ miễn bàn!

Sư phụ là một ẩn sĩ cao nhân, ẩn sĩ cao nhân tự nhiên lui tới cũng là ẩn sĩ cao nhân, như vậy, trầm hiển nhiên gặp được rất nhiều rất nhiều ẩn sĩ cao nhân. Ẩn khớp một cách kì diệu! Cảnh Hoa ái khanh, trầm phải nói với người thế nào mới tốt!

Nhìn lên bầu trời buổi chiều có đường chân trời màu đỏ trứng gà, trầm nở nụ cười: “Bữa tối đem cho Thừa tướng một cái bánh trứng chưng, còn trầm muốn ăn trứng vịt muối.”

“Dạ.” Tiểu thái giám trả lời, chạy đi truyền chỉ.

Ai, kẻ hầu người hạ bên cạnh trầm cứ ba ngày lại đổi một lần, đây thật là một phát hiện khiến người ta đau trứng đến cỡ nào! Có lẽ trầm nên ngự giá thân chinh, biết đâu có thể đem đến cái chết cho dân tộc Hung nô đó!

Ai, Tiểu Tam kia, người rút cuộc khi nào mới mưu phản đây!

Ngày hôm sau, thời tiết thật tốt, trời trong nắng ấm. Lão thái gia nhà họ Tiết đại thọ tám mươi tuổi. Trầm quyết định cho Thừa tướng nghỉ một ngày, cũng thuận tiện cho chính mình đi xem náo nhiệt. Hay nhất là có thể làm ông già ấy chết luôn tại bữa tiệc mừng thọ, đến lúc đó Thừa tướng đã có thể về nhà lo đại tang. Ông cụ cũng lớn tuổi rồi, thân thể không chịu được sức ép. Trầm thậm chí không cần làm gì khác, chỉ cần ban thưởng vài món đồ vật, kính vài chén rượu, quỳ xuống dập đầu tạ ơn gì đó, không cần làm nhiều lần, động tác cũng không cần quá dùng sức a!

Ngẫm lại, không được. Tiểu Tam đánh giặc ở phía trước, phía sau còn cần Thừa tướng hậu thuẫn. Nếu bây giờ Thừa tướng đi mất, trầm nhất định là không chống đỡ nổi sự phản đối của thế gia (nhà làm quan), chắc chắn lúc đó Tiểu Tam sẽ giống như cha và anh hần bị người giết chết trên chiến trường. Tuy nói trầm tổng đám con cháu có tiền đồ nhất được gia tộc coi trọng nhất của những thế gia đại tộc đi Tây Bắc làm con tin, ai dám cam đoan bọn họ có khả năng ghìm chân lũ người kia hay không! Tráng sĩ tự chặt tay từ trước tới nay đâu phải truyền thuyết, Lưu Bang(3)vì chạy trốn chết đã đá con trai con gái xuống xe, ngay cả cha ruột bị giết đem đi nấu cũng có thể đòi chia một chén canh đó!

Hoàng đế xuất cung, rất là phô trương. Vào Tiết gia, thật nhiều người đang quỳ, đứng đầu chính là một ông lão râu tóc bạc trắng. Trầm ngẩn người, nhớ tới ông nội ở đời trước. Bởi vì tuổi cao, ông mất khi ta mới năm sáu tuổi, ẩn tượng cuối cùng về ông chỉ là một ông cụ tóc trắng râu bạc hiền từ, thỉnh thoảng còn lén mọi người giấu đi đồ ăn ngon để dành cho cháu đích tôn. Hồng rồi, trầm muốn khóc.

Nhanh chóng đỡ ông cụ đứng dậy, trầm muốn tìm một cái góc tường để ngồi. Khó khăn quá lớn, xuống tay với ông cụ gì đó, chuyện tàn ác như thế một bé con tâm địa thiện lương như trầm không thể làm được nha! Đại tiên à, người vẫn là nhanh chóng phóng chiêu dẹp loạn xuống đây tiếp nhận cục diện rối rắm của người đi, ta một công dân bé nhỏ chất phác thiết tình hold không được a!

(1) Hán Vũ Đế: tên thật là Lưu Triệt, là vị hoàng đế thứ bảy của nhà Hán. Ông là con trai thứ 10 của Hán Cảnh Đế, vua thứ sáu của nhà Hán với hoàng hậu thứ hai là Vương Chí, chào đời vào ngày 31 tháng 7 năm 156 TCN. Thời trẻ, Lưu Triệt giành được ngôi thái tử của anh trai Lưu Vinh nhờ vào cuộc hôn nhân cùng với Trần Hoàng hậu. Năm 141 TCN, sau khi cha mất, ông lên ngôi hoàng đế và cai trị từ năm 140 TCN đến 87 TCN (54 năm), là vua trị vì lâu nhất trong các vua nhà Hán và lâu nhất ở Trung Quốc từ sau đời Tần Chiêu Tương vương đến trước đời Khang Hy. Ông được đánh giá là vị hoàng đế tài ba, đã làm nhiều việc củng cố nền cai trị và mở cửa ra bên ngoài. Dưới thời trị vì của ông, nhà Hán đã phát triển lớn về chính trị và quân đội, tiến hành các cuộc xâm lược vào Vệ Mãn Triều Tiên, Dạ Lang, Hung Nô, Nam Việt, Mãn Việt, Đông Âu; kết thân và thiết lập quan hệ với các nước ở phía tây, mở rộng lãnh thổ phía đông đến bán đảo Triều Tiên, phía bắc đến vùng sa mạc Gobi, phía nam tới miền Bách Việt và phía tây vươn ra tận Trung Á. Ông chủ trương sử dụng Nho giáo làm tư tưởng trị nước, nhưng cũng tôn sùng đạo giáo. Về cuối đời, do tin vào thuật trường sinh bất lão, ông đã tiêu tốn rất nhiều vàng bạc để đi tìm thuốc trường sinh và tin dùng gian thần Giang Sung, dẫn đến vụ án Vu Cổ vào năm 91 TCN và cái chết của thái tử Lưu Cứ, người con trai trưởng của ông. Ông qua đời vào ngày 29 tháng 3 năm 87 TCN ở tuổi 69.

(Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/H%C3%A1n_V%C5%A9_%C4%90%E1%BA%BF)

(2) Tương tiền tửu – Lý Bạch (.thivien.net/viewpoem.php?ID=146)

(3) Lưu Bang: Hán Thái Tổ Cao Hoàng Đế, gọi tắt là: Hán Cao Tổ (256 TCN – 1 tháng 6 năm 195 TCN) là vị Hoàng đế sáng lập nhà Hán. Ông tên thật là Lưu Bang. Ông ở ngôi Hoàng Đế 8 năm (từ năm 202 TCN đến 195 TCN), nếu tính cả thời gian đầu (từ năm 206 TCN lúc ông mới xưng Vương) thì thời gian ở ngôi tổng cộng là 12 năm. Lưu Bang là một trong vài người sáng lập triều đại trong lịch sử Trung Quốc có xuất thân từ giai cấp nông dân. Trong giai đoạn đầu, Lưu Bang đã được biết đến với danh hiệu “Bái công”, với chữ “Bái” là đề cập đến quê hương của ông. Ông cũng được Hạng Vũ phong là “Hán vương” khi Hạng Vũ chia để chế Tần thành mười tám nước. Lưu Bang được biết đến bởi danh hiệu này trước khi trở thành Hoàng đế của Trung Quốc.

(Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/H%C3%A1n_Cao_T%E1%BB%95)

10. Chương 10

Không thể hạ thủ, nghĩ không ra biện pháp, trầm lại không tiện giữa đủ loại quan lại mừng thọ ở lại lâu lắm, lại không muốn về cung, liền chui vào trong phòng Thừa tướng uống trà ăn điểm tâm. Trầm ăn uống thật sự là happy (vui vẻ), đương nhiên, trong lòng cũng có hy vọng tràn trề — nếu có người hạ độc thì thật tốt! Với những kinh nghiệm ở đời trước của ta, thủ đoạn hạ độc rất nhiều rất khéo, cho vào nước trà, chén trà, điểm tâm, chén đĩa ăn điểm tâm, nhang thơm, vật trang trí bồn hoa, hoa cỏ cây cối, hoặc là mấy thứ không có độc giống nhau để cùng một chỗ...

Trầm ẩn ẩn có chút chờ mong và hưng phấn. Nói đến, chuyện trầm muốn tới chúc thọ ông cụ nhà họ Tiết đã sớm truyền ra, những nhóm thế gia đại tộc bị trầm tức(cách chúc hoặc tức mất một phần đất) một lần lại một lần cùng nhóm dư nghiệt (tàn dư còn sót lại) của tình yêu đích thực của cha hôn quân cũng không nên bỏ qua cơ hội tốt như vậy a, nếu không trầm sẽ thất vọng đó!

Thừa tướng và cha cùng ông của y trò chuyện được một lúc thì lại đây, hai ông lão qua chiếm chỗ ngồi, đã bị trầm đuổi ra ngoài. Trầm không muốn nhìn thấy bọn họ, vậy sẽ khiến trầm nhận thức sâu rằng trầm uất ức đến cỡ nào, vô dụng đến cỡ nào, rất phiền lòng!

Ăn uống no say xong có chút buồn ngủ, nằm trên cái giường mềm mại của Thừa tướng, gối lên đùi Thừa tướng, trẫm rất nhanh liền ngủ đến nỗi nước miếng bay tứ tung không biết trời đất gì.

Tỉnh chuông thiên hạ quyền, túy ngọa mỹ nhân tất. (*) Đây là giấc mộng của bao nhiêu con trai xuyên qua a, chính là trẫm cảm thấy áp lực thật lớn, thật lớn thật lớn!

(*khi tỉnh nắm quyền cả thiên hạ, khi say gối lên chân mỹ nhân)

Ngộ nguây tỉnh lại, vươn tay sờ soạng trên lưng Thừa tướng mỹ nhân một phen, trẫm rút cục cảm giác được mình đã trở lại —— rút lưỡi ở địa ngục thật là khủng khiếp —— về sau không bao giờ ăn lưỡi heo nữa! Khóc, lưỡi heo chị ta làm ăn ngon, dùng chung với rượu thì cực hạnh phúc, mỗi lần ăn anh trai đều giành với ta!

Khai tiệc, trẫm dẫn ông cụ ngồi xuống vị trí chủ nhà.

Lễ vật mừng thọ trẫm cũng có chuẩn bị. Xét thấy trẫm luôn luôn tiết kiệm, những món đồ chơi quý lỗi thời linh tinh trong kho cũng luyện tiếc, trẫm liền tự tay vẽ một bộ tranh mừng thọ.

Lễ vật mừng thọ ban xuống, trẫm vốn miễn quỳ cho Tiết lão gia để Thừa tướng thay thế, nhưng Tiết lão gia xem xong tranh mừng thọ quá kích động, gắng sức quỳ xuống cảm tạ ân huệ.

Trẫm nhận lễ, nhìn đến ở phía sau là đôi mắt long lanh của Thừa tướng, thở dài. Ai, Cảnh Hoa a, ánh mắt người rất có nhiệt huyết, nhưng mà, cho dù người dùng ánh mắt đó cầu xin trẫm, trẫm cũng không để người tìm ra các ẩn sĩ cao nhân đâu! Đây thật sự là trẫm viết, thân từ trong cung văn hoá ra tới văn nghệ thanh niên, lẽ nào lại không cảm được một hai cây cọ, chỉ là một trẫm chữ thư pháp mà thôi, chút lòng thành rồi!

Lễ vật mừng thọ hoàng đế tự tay viết, đương nhiên phải trưng ra một lần, Tiết lão gia luyện tiếc giao vào tay người khác, ra lệnh cho chất trai lớn nhất tự tay cầm ra chính giữa đại sảnh khoe khoang một phen, rồi nhanh chóng tự mình run run rẩy rẩy thu lại.

Từ nay về sau, Đại Tần lưu hành tranh mừng thọ, trẫm dùng tiền riêng mở ra chuỗi cửa hàng giấy bút hăng hái buôn bán kiếm lời một cây lại một cây.

Tiểu Tam ở tiền phương đánh giặc, trẫm rất là nóng lòng. Tiểu Tam bên kia ngày nào chưa an ổn trở lại, Thừa tướng ngày đó không thể đuổi đi, điểm máu chót trẫm rất rõ ràng, bệnh dịch tả còn có thể chấp nhận được, nhưng biên cương tuyệt đối không thể loạn!

Vừa sốt ruột vừa kiếm tiền, trẫm đột nhiên phát hiện thì ra trẫm cũng giỏi kiếm tiền lắm. Trẫm cho xây xưởng giấy, mở một cái lại một cái, cửa hàng giấy bút cũng mở một cái lại một cái, những điều này là do lao động đạt được. Còn có một chút tiền lời, vậy quả thực là niềm vui ngoài ý muốn.

Nói đến hiểu biết về quyền tài sản quyền sáng chế gì đó, thời cổ đại có thứ này sao?

Công dụng của giấy đều nhận thấy được. Trẫm mở Đồ thư quán, cũng mở khoa cử, bài thi khoa cử chính là dùng đến giấy, cứ như vậy, người đọc sách trong thiên hạ ai không cần tới giấy a! Cung không đủ cầu. Sản xuất giấy không phải quá khó, đối với một số đại gia tộc mà nói phương thức cũng không phải tìm không ra, vì thế, các xưởng sản xuất giấy đồng loạt xuất hiện như măng mọc sau mưa.

Trẫm cười kiểu Eggy (*). Hàng đạo gì đó, không chịu được loại chuyện ngu ngốc này, trước quyền lực tuyệt đối, hết thấy mọi thứ đều là cọp giấy(có tiếng không có miếng).

(* Một nhân vật hoạt hình Trung Quốc)

Phương thức là trẫm tự mình “trải qua thí nghiệm” mà ra! Đồ của hoàng đế dễ trộm như vậy sao?

Trộm đồ của hoàng đế, theo luật, đây là tội gì hình phạt gì đấy nhỉ?

Trẫm rất có kiên nhẫn đợi hần mấy ngày, đợi cho những xưởng sản xuất giấy đi vào quỹ đạo mới từng bước từng bước đi thăm dò niêm phong, tịch biên, phạt tiền. Chủ nhà không phục? Gây trở ngại công vụ, luận tội kháng chỉ. Còn quậy? Tịch biên tam tộc. Chủ nhà, nam nữ cùng nhau đi đào kênh. Tội tó, nam thì đưa đi Trường Thành, nữ thì gả đến Tây Bắc làm quân tấu (người con gái cưới lính).

Trầm đối với Liêu Tiểu Tam thật tốt a, muốn tiền cho tiền muốn quyền cho quyền muốn vợ cho vợ, một hoàng đế ôn nhu biết chăm lo như trầm đi chỗ nào tìm a, trầm chính mình cũng thấy cảm động! Trầm nếu là nữ, trầm nhất định sẽ tự cưới trầm, hừ!

Tiểu Tam, không cần cảm động nha, nếu thấy trầm thật tốt, mau làm phản đi! Cho dù không muốn phản, cũng nhanh mà đánh xong người Hung Nô rồi trở về đi, trầm rất nhớ người gãi lưng cho trầm!

Có lẽ là nghe được lời kêu gọi thiết tha của trầm, cuối năm, Liêu Tiểu Tam thật sự đã quay về. Hơn nữa là đại thắng mà về, tam quân (lục quân, không quân, hải quân) để tang xuất chinh, đánh cho dân tộc Hung nô đều phải lui tám trăm dặm.

Liêu Tiểu Tam không phải trở về một mình, hắn còn mang về một người con gái, một người con gái làm cho cả triều đình lần thứ hai trở nên hỗn loạn.

11. Chương 11

Trầm sững sờ nhìn nữ tử (nữ chưa lập gia đình) thô kệch nét mặt khắc khổ kia, trong lòng chua xót, đột nhiên có chút khó chịu.

Đây là Hoa Mộc Lan phiên bản thực, thay cha nhập ngũ mười sáu năm, mười ba tuổi xuất chinh, sang năm bước sang tuổi ba mươi.

Một cô bé mười ba tuổi, phải là dạng người gì đâu, mới vừa lên cấp hai, thích quần áo đẹp, thích kẹo và kem, thích một cậu bé nào đó lớp bên cạnh nhưng lại chỉ dám đỏ mặt nhìn lén ở phía xa. Trầm đột nhiên nhớ không nổi mình đời trước lúc mười ba tuổi là cái dạng gì nữa.

Diêu thị, tên tục của người con gái này, nhập ngũ thay cha là Diêu Thiết Ngưu, qua mất tuổi xuân, thậm chí từ một người con gái nay cũng đã đến độ tuổi phù hợp nhất để làm mẹ rồi. Xem xét chiến công lần này của nàng, phong Nhị phẩm Tướng quân cũng không đủ. Thế nhưng nghe cái đám người có học hủ lậu thói nát kia nói gì kia! Bọn họ dùng từ quá mức sâu xa, trầm không hiểu lắm, nhưng là vẫn nắm chắc một từ, con gà mái. Con gà mái, cái từ này khi nào thì nghe qua đâu, a, trong giờ học lịch sử, hoàng hậu Võ Tắc Thiên, bị mắng là tấn kê tư thân (*). Cho nên trầm nên nghe theo các người tuyên người ta tội khi quân, chém đầu người ta?

(*) Tấn kê: gà mái; tư: quản lý; Tư Thân: báo sáng. Tư kê giống gà trống hùng kê như vậy minh đề, chỉ gà mái báo sáng. Tấn kê Tư Thân là hiện tượng biến dị của sinh vật, nhưng trước đây dùng để so sánh phụ nữ soán quyền loạn thế, người có tư tưởng phong kiến thì cho rằng là tai họa hiện ra.

Đàn ông ở xã hội phong kiến, người tàn nhẫn có nhiều lắm.

Nhưng có biện pháp nào chứ, trầm không phải là người có thể khiến cho chủ nghĩa tư bản xuất hiện, càng không có năng lực đưa triều đại với chế độ nô lệ mới hình thành không lâu tiến lên chủ nghĩa xã hội, thích ứng, đành phải thích ứng.

Hoàn hảo, trầm còn nhỏ, có quyền bốc đồng, cũng có Thừa tướng mỹ nhân nguyện ý chiều theo việc lợi dụng chức quyền mà bốc đồng của trầm.

“Trầm đột nhiên muốn làm thơ.” Trầm lướt qua quần thần bên dưới liếc mắt một cái.

Ngay lập tức có tiểu thái giám mang giấy, mực, bút, nghiêng lên, còn bày một trượng nhỏ đến trước mặt Thừa tướng. Thừa tướng mỉm cười, ngồi dưới đất mở ra cuộn giấy.

“Than thở lại thở than, Mộc Lan dật bên cửa. Không nghe tiếng thoi đưa, chỉ nghe cô than thở.” Trầm vừa chậm rãi ngâm “Mộc Lan từ” vừa rời chiếc ghế ngồi xuống bậc thang, đánh giá qua các thần tử từng người từng người một, miệng vẫn không dừng lại, “Phải chăng buồn vì lo, phải chăng buồn vì nhớ? Không phải buồn vì lo,... “(*)

(Bài thơ “Mộc Lan từ”: .thivien.net/viewpoem.php?ID=22851)

Đọc xong câu cuối cùng, cả triều trên dưới đồng loạt tất cả đều quỳ xuống, Thừa tướng cũng ngừng bút, cầm “Mộc Lan từ” trong tay cẩn thận thổi khô, chậm rãi đọc lại mấy lần.

“Ai, thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách(*), con gái Diêu gia vì nước tận trung vì cha tẫn hiếu, đúng ra phải khen thưởng mới đúng. Ưông đại nhân, con trai nhà ngươi văn võ song toàn cũng ra chiến trường, vì sao không thấy hấn bắt hoàng tử của dân tộc Hung Nô về đây cho trẫm, nếu không được, liền bớt chút chút oai oai với trẫm đi!” Tiếp nhận “Mộc Lan từ” trong tay Thừa tướng, tự mình đưa tới trong tay nữ tử đang quỳ gối dưới bậc thềm, trẫm trực tiếp cười không chút giả tạo, “Trường nữ Diêu thị, trung hiếu lưỡng toàn, nay đặc biệt ban tên Mộc Lan, phong làm Nhị phẩm An Bình Quận chúa, ban thưởng quận chúa một tòa phủ, trăm khoảnh ruộng tốt, trăm lượng vàng, ngàn lượng bạc, trăm cuộn tơ lụa.”

(* ý nói chuyện hưng thịnh và diệt vong của thiên hạ, ai cũng phải có trách nhiệm)

“Liêu Trường Ninh, phong Quan Quân Hầu, ban thưởng...” Trẫm đã mở miệng, phía dưới liền thuận lợi nhiều. Trừ Diêu Mộc Lan ở chỗ kia là trẫm chính mình phát huy, còn lại đều là chiếu theo tờ giấy nhỏ Thừa tướng cấp nói ra. Đương nhiên, việc bổ nhiệm tước vị Quan Quân Hầu cho Liêu Tiểu Tam trẫm từ lâu cũng đã suy nghĩ kỹ rồi.

Hừ, Liêu Tiểu Tam, cho dù ngươi về sau làm Thái tử, hiện tại cũng phải quy củ mà nhận tước vị trẫm cấp cho!

Nói xong đầy đủ, trẫm nhét Diêu Mộc Lan vào Dương Minh cung giúp đỡ Trang thái phi. Trang thái phi là vợ cả của cha hôn quân, lúc trước dùng toàn lực tống tiểu Thái tử xuất cung, không được sung, cũng không bị tình yêu đích thực của cha hôn quân giết chết, giữ thân nữ nhi an an phận phận tại hậu cung sống qua ngày. Về sau trẫm thế chỗ, bởi vì không rõ cách chia cấp bậc ở hậu cung tiền triều liền dựa vào tiểu thuyết từng xem qua trong trí nhớ cải cách một chút, ví dụ như lục bộ cùng cửu phẩm tiền triều. Hậu cung do có thay đổi, thứ bậc của phu nhân không được ghi lại, phân không rõ tên gọi, trực tiếp đặt nhất hậu tứ phi cửu tần, cứ như vậy quả thực rõ ràng nhiều. Trang thái phi vốn thứ bậc không cao, được trẫm nâng lên, bây giờ có địa vị cao nhất hậu cung.

Không tồi, hiện tại trước triều những người có chủ trương thừa thắng hoà thân đang đánh chủ ý lên An Hoà công chúa, em gái trẫm. Mẹ kiếp, cứ nhiên muốn trẫm túm góc quần của người đẹp mà sống! Một đám đều mong đi xây Trường Thành đào kênh đúng không, hay là trong nhà con gái nhiều quá muốn được đưa đi Tây Bắc làm quân tẩu?

Trăm cuộn người trong áo lông cáo ấm áp làm ố sưỡi ẩm trong tấm cung. Đây mùa đông thời cổ đại cũng quá gian nan, quá lạnh. Tuyết tuy rơi không nhiều lắm, nhưng là lạnh và khô, lạnh và khô đó, tay chân mặt mũi trẫm đều đông lạnh.

Trẫm đang dùng nước thuốc ngâm chân, Liêu Tiểu Tam tiến vào tạ ơn.

“Ô, Quan Quân Hầu đến đây!” Trẫm nhìn Liêu Tiểu Tam một thân giáp trụ, nhất thời liền hâm mộ ghen tị. Đàn ông, trong lòng ai mà không mơ mộng đến tướng quân a, sa trường điểm binh gì đó, say nằm sa trường gì đó, trẫm nhất định phải ngự giá thân chinh, nhất định phải tìm cái loại cảm giác lang huyết sôi trào này! Đương nhiên, nếu có thể vô tình chết luôn ở nơi đó thì rất tốt!

Trẫm giữ giữ chân, cầm khăn lụa chuẩn bị lau chân. Đó cũng là một chỗ thương tâm khác của trẫm, lau chân dùng là đều là tơ tằm! Vẫn là cái loại dùng xong một lần không dùng lại lần thứ hai này! Hoàn hảo hiện tại có giấy vệ sinh, bằng không thì trẫm thực có một ngày chết ở trong khinh bỉ.

Khăn lụa bị người cầm đi rồi, chân cũng bị người nắm chắc, trẫm cúi đầu nhìn Liêu Tiểu Tam đang quỳ một chân trên mặt đất giúp trẫm lau chân bôi được mát xa chân, trái tim bé nhỏ lại run lên. Liêu, Liêu, Liêu Tiểu Tam không phải là yêu trẫm chứ! Anh trai ta cũng chỉ khi chị dâu đang lúc mang thai mới giúp rửa chân!

Có thể làm ra loại sự tình này, nếu không phải là nịnh nọt thì chính là rất thích. Liêu Tiểu Tam há lại là loại nịnh nọt người khác!

Hu hu, trẫm nhất định là cầm nhầm kịch bản nắm sai công thức!

Tiểu Tam à, người về sau là làm Thái tử đó!

Trẫm là phải về nhà đó!

Người thích trẫm chỗ nào, trẫm sửa!

Trẫm lệ rơi đầy mặt.

Đột, Liêu Tiểu Tam người có đầu óc hay không, đó là khăn trẫm vừa mới lau chân đó, người cứ nhiên lao vội tới lau nước mắt trẫm!

Tên này thật là Thái tử lập nước trong tương lai? Mệnh cách Tinh Quân nhất định là say rượu viết loạn! Nhất định!

Sau đó, trẫm hơn năm mươi kí liền bị người dùng phương thức ôm chó con ôm lên. Sau đó nữa, nước mắt nóng bỏng từng giọt rơi xuống trên cổ.

Liêu Tiểu Tam khóc.

Cũng phải, trong một ngày, cả cha và hai người anh đều mất, gánh nặng gia tộc lập tức đều đặt trên người hần, trong nhà chỉ còn toàn cô nhi quả phụ. Tây Bắc luôn luôn là địa bàn của Liêu gia, nếu triều đình muốn thu bình quyền về, đây là cơ hội tốt nhất, và khi đó Liêu gia sẽ thua hoàn toàn. Tướng bại trận bình thường sẽ có kết quả gì, cùng lắm là dựa vào câu nói của cấp trên. Cấp trên muốn người sống, một câu thắng bại là chuyện thường nhà binh. Cấp trên không cần người sống, đầu của cả nhà cũng không đủ chém.

Trẫm khóc lóc om sòm cho Liêu Tiểu Tam cơ hội, chẳng qua là vì phải hoàn thành nhiệm vụ về nhà. Đối Liêu Tiểu Tam mà nói, cũng là cho hần toàn bộ thể giới.

Trẫm rốt cục giác ngộ.

Trẫm đây là đã phạm phải việc ngốc nhất trên đời!

Này có thể làm sao!

Tiểu tam à, phải biết, vua chúa và tướng phải có gan, người phải tiến lên theo thời gian, bằng không sẽ bị dòng thác lịch sử đào thải đó! Ngu trung thật là bệnh, cần được trị! Chẳng lẽ người không nghĩ qua cha người anh người vì sao lại chết? Đó là bởi vì trẫm gây sức ép quá lợi hại, thế gia làm phản chặt đứt cánh tay trẫm, cha người anh người rõ ràng là bị trẫm liên lụy mà chết đó!

Kinh nghiệm của vô số phim truyền hình nói cho người ta biết, trung thần sẽ thống hận gian nịnh hãm hại trung lương, cũng sẽ chỉ trích hôn quân đã dưỡng thành gian nịnh, đây là một loại nhân sinh quan mộc mạc cỡ nào khiến người đau trướng cỡ nào!

Tiểu Tam à, người vẫn là rất ngốc.

Ai, đáng tiếc Tiểu Tam còn phải giữ đạo hiếu, bằng không thì trẫm nhất định ban thưởng cho hần một đám mỹ nhân!

12. Chương 12

Rốt cuộc như thế nào mới khiến cho Liêu Tiểu Tam mưu phản, trẫm lo đến muốn rụng hết cả tóc. Liêu Tiểu Tam đã vui vẻ trở lại, Thừa tướng cũng có thể đuổi về. Nhưng là, trẫm lại có điểm luyến tiếc. Đuổi Thừa tướng, đi chỗ nào ngấm mỹ nhân a! Ta này cả hai đời cộng lại mới gặp được có một người nha!

Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt đại nhi độc lập. Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc. Trữ bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc, giai nhân nan tái đắc.(1)

Dựa theo nội dung vở kịch, Thừa tướng không phải là người làm nghiêng nước của hôn quân sao!

Trầm vươn móng vuốt non mềm ra sờ sờ tay của Thừa tướng mỹ nhân, sau đó bị bắt được. Động tác bôi thuốc của Thừa tướng thật ôn nhu! Trầm dù bị nứt da cũng không cảm thấy đau! Như vậy trầm làm sao mà ra tay chứ!

Giờ ngo ngoe, trầm kéo cái chăn bông nhỏ nhắn nhúm qua cái giường mềm mại của Thừa tướng ngủ cùng. Ai, từ khi trời lạnh dần, ổ chăn liền rất lạnh, trầm lại thật sự chịu không nổi mấy cái chậu than, mỗi lần ngủ say là cứ như bị nung vậy. Theo lệ phải là do người thân cận hoặc tiểu cung nữ làm ấm giường, nhưng là trầm cũng có điểm ưa sạch, làm sao chịu được việc người không liên quan gì chui vào ổ chăn của trầm!

Vì thế, trầm sẽ chui vào ổ chăn của Thừa tướng.

Trầm biết ngoài Tướng quân ra, Thừa tướng là người duy nhất bị trầm liên lụy vẫn không chết!

Ai, nói tới làm ấm ổ chăn thì Liêu Tiểu Tam mới là tốt nhất, bộ dạng tựa như bếp lò, mùa đông còn cời trần dội nước lạnh, thật sự là làm trầm vừa hâm mộ vừa ghen tị! Quả thật là ông trời thiên vị kẻ ngốc sao, trầm chính là quá mức thông minh, ai!

Hừ, đợi ta trở về nhà, nhất định phải lấy một người vợ vừa cao vừa cường tráng!

Không biết mấy em gái mềm mại như trong sách có nguyện ý đi luyện cử tạ quyền anh nhu đạo gì đó không...

Ôm thất lưng thơm nức của Thừa tướng ngủ, lại mơ thấy phán quan. Lần này phán quan cái gì cũng không nói, chính là yên lặng nhìn trầm, sau đó, mang trầm đi soi gương.

Cái gương kia vào thời điểm trầm vừa tới đây có soi qua, giống như kính chiếu yêu, có thể chiếu ra số mệnh một người. Khi đó trầm chính là một con rồng vàng nhỏ, màu vảy lúc sáng lúc tối. Thừa tướng chính là một con bạch hổ ốm yếu. Liêu Tiểu Tam chính là một con thường luồng xanh lợt lợt trong áng mây, trông như sắp hóa rồng.

Nhưng mà, đây là cái gì?

Kia đúng là một con rồng vàng nhỏ nằm sấp bên cạnh sung sướng liếm lông bạch hổ là Thừa tướng rồi, nhưng mà, cái con chó to lông màu đen đang vui vẻ đuổi theo cắn chặt đuôi rồng là ai a? Thường luồng xanh đâu, thường luồng xanh sắp hoá rồng đâu?

Trầm đã làm gì, cư nhiên biến một con thường luồng thành một con chó đáng chết!!!

Trời ạ!

Mệnh cách Tinh Quân sẽ khóc đó!

Vừa mở mắt, trầm tỉnh.

Ôm Thừa tướng khóc đến đứt ruột đứt gan, trầm muốn đâm đầu chết quách đi!

Thừa tướng nhất thời luống cuống tay chân không biết làm sao.

Sau đó, trầm lại bị người dùng phương thức ôm chó con ôm lên. Quan Quân Hầu lại đây thỉnh an nghe được tiếng khóc nhịn không được chưa được phép mà xông vào điện.

Trầm nâng mặt Liêu Tiểu Tam nhìn lại nhìn, nước mắt lại tong tong rơi xuống. Gương mặt của vị Thái tổ này, như thế nào lại biến thành một con trung khuyến chết bầm chứ? Hầu gia, người thật là không có lòng cầu tiến!

Thật hiển nhiên, phán quan mang trầm đi soi gương là hy vọng trầm có thể kịp thời sửa chữa sai lầm lập lại trật tự. Chính là, trầm rốt cuộc sai chỗ nào rồi a? Mọi chuyện đều đang dựa theo kế hoạch mà tiến hành. Trường Thành đang sửa, kênh đang đào, khoa cử cũng mở, đầu xuân chính là khoa thi đầu tiên, thế gia cũng tích biên một ít, rốt cuộc là không đúng chỗ nào a!

Lo chết trầm!

Còn tên Liêu Tiểu Tam, không cần phải ôm đến ôm đi trầm, chân trầm chỉ lạnh cóng, không phải bị què!

Đối với Liêu Tiểu Tam, trẫm hiện tại rất là đề phòng. Trong gương, con chó to chính là suốt ngày đuổi theo cắn cái đuôi rồng bé nhỏ! Trẫm cũng không có đuôi cho hắn cắn!

Cha mẹ ta, chị dâu, thằng bé cháu, căn nhà nhỏ, sách vở, sách cấm, phim ảnh, còn có những lúc ngồi xổm đọc những cái hồ, trẫm thật rất nhớ a!

Trong ngực ôm lò sưởi, trên đùi đắp áo lông cáo, miệng ăn tai heo, trẫm làm ổ trên ghế dựa trong lòng xót xa nhìn Thừa tướng phê tấu chương.

Ai, ngày xưa đó đã qua rồi!

Cũng không thể lại khóc với Thừa tướng nữa. Cái tên trung thần ngu trung kia cứ nhiên cho rằng trẫm đang nhớ vua và hoàng hậu đời trước, còn làm một buổi hiến tế hoành tráng, có thể bức chết trẫm đó!

Thân là một hoàng đế được bao dưỡng, nếu ba năm này có thể cứ như vậy trôi qua thì cũng thực hưởng thụ, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Liêu Tiểu Tam người phải mưu phản a! Chẳng lẽ là trẫm thật sự phải lấy hai người chị dâu ba đứa cháu gái của người hay sao? Nói như vậy, cho dù trở về cũng sẽ bị cha và anh trai người đánh chết tươi!

Ai, lại bắt đầu rụng tóc.

Cháo vừng thật khó uống!

Ai ai ai, trẫm còn muốn thừa dịp trước khi giao long ỷ gây sức ép bắt Liêu Tiểu Tam chơi trò ngược thân, kết quả bây giờ là trẫm mỗi ngày đều bị ngược tâm. Trẫm chưa từng gặp qua vị hoàng đế nào thất bại như trẫm!

Cho nên, tiểu hoàng tử dân tộc Hung nô, người là đến cầu hoà nhân tiện cầu thân sao?

Người nhất định phải chết!

Nội các đưa lên bản thảo điều lệ hoà đàm. Trẫm nhìn một lần, thở dài. Lịch sử giống nhau đến kinh người! Có vẻ lịch sử Trung Quốc đối với dân tộc du mục phương Bắc đều là dùng chính sách như vậy. Đối phương đánh tới, phòng thủ. Đánh thua, nhẹ thì dời đô, giống như Bình Vương di dời Chu triều về phía đông. Nặng thì mất nước diệt tộc, giống như Mông Nguyên triều Tống. Đánh thắng, hoà đàm. Sắc phong hân vương (vua của bộ tộc), gả công chúa, cho vật phẩm trả thù lao.

Ngay cả Thừa tướng cũng không có đề nghị thay đổi.

Biến!

Trẫm là đã học qua lịch sử rồi!

Cầm bút, trẫm lần đầu tiên phê tấu chương, viết thật to thật to. Ngự bút châu phê (để vương tự tay phê tấu), vẫn là lần đầu tiên.

“Xâm phạm đến ranh giới của ta, giết hại con dân của ta, lại bắt ta trả tiền, tặng công chúa, các người ngược lại rất hào phóng, tình cảm không phải từ trong nhà kho các người, đưa đi cũng không phải con gái nhà các người a! Một đám ăn lương của trẫm bán đi công chúa của trẫm, đều quan ư thật lớn mặt thật lớn a!” Trẫm ném sổ con ‘ba’ một cái xuống dưới bậc thang.

Thừa tướng là người thứ nhất quỳ xuống. Phía sau đủ loại quan lại còn muốn chít chít oai oai cũng đồng loạt quỳ theo. Đám người còn lại không muốn làm hạc trong bầy gà (kẻ khác người), cũng quỳ.

“Thứ nhất, trợ cấp tiền bạc. Theo lệ của Đại Tần, binh lính hi sinh ngoài chiến trường trợ cấp mười lượng bạc, bọn họ chết ở trong tay người Hung Nô, số tiền kia đương nhiên người Hung Nô chi. Quan Quân Hưu, người thống kê quân số, cũng tùy người phụ trách phát xuống.”

“Thứ hai, chi phí quân sự. Vũ khí, quân phục, thóc gạo lương thực, loại nào không cần tiêu tiền, trong lúc đồn tìm quân phí tự nhiên phải hỏi dân tộc Hung Nô mà đòi.”

“Thứ ba, tiền bồi thường. Người dân vô tội nơi biên thành (thành phố gần biên giới) phải chịu khổ, vụ thu quý đầu tiên mùa thu sau bị tàn phá, lương thực đủ ăn no, y phục mùa đông, trồng trọt đầu xuân, hiển nhiên đi hỏi đầu số gây tội.”

“Thứ tư, tù binh. Thóc gạo lương thực Đại Tần ta không dùng để nuôi người Hung Nô, đồng ý cho lấy lại tù binh. Binh lính bình thường năm lượng, cứ theo cấp bậc mà tăng lên. Ba tên hoàng tử mỗi người năm vạn lượng, Tả Hiền Vương mười vạn lượng, nhóm vương hậu cùng công chúa một vạn lượng.”

“Muốn bàn tiếp, có thể, trước tiên trả những thứ còn thiếu trăm đã!”. Trầm phát tay áo đứng dậy nhìn xuống phía dưới, “Những phần chưa đủ Thừa tướng bổ sung, trước khi trời tối dâng sổ lên.”

Mẹ kiếp, xem các người có chết không!

~~(Bắc phương có một giai nhân

Dung nhan tuyệt thế cỡi trần đứng riêng

Liếc nhìn, thành quách ngả nghiêng

Liếc thêm lần nữa nước liền lung lay

Thành nghiêng nước đổ mặc bay

Giai nhân há dễ gặp hoài được sao?)

~ Giai nhân ca

~ .thivien.net/viewpoem.php?ID=4260

13. Chương 13

Làm ổ trên ghế nằm trong thư phòng, trầm được một phen đắc chí. Thì ra trầm cũng là có thể thực uy vũ thực khí phách, quyền lực thật sự là đem đến điều tốt, đời trước ai nghe người một viên chức văn phòng nhỏ bé gào thét a!

Trời chưa tối, Thừa tướng đã tối rồi, phía sau còn có sáu ông già đi theo.

Nghe mấy lão này dong dài một hồi, trầm không còn kiên nhẫn, liếc mắt nhìn lão già mặt mày khắc khổ nhất, trừng thẳng đến khi từ trên ót ông lão lăn xuống giọt mồ hôi.

“Trịnh khanh gia, dân tộc Hung nô nghèo không nghèo liên quan gì tới trăm a! Như thế nào, bọn chúng nghèo liền đi lừa lấy bạc của trăm, ăn thóc gạo lương thực của trăm, tàn sát con dân của trăm? Bọn chúng nghèo là có thể mua đồ không trả tiền? Trầm thấy binh khí gì đó bọn chúng dùng đều rất mới rất hữu dụng, sao trăm lại nhớ rõ dân tộc Hung nô không có tiệm rèn, Đại Tần cũng không trao đổi buôn bán quân bị qua đó?” Trầm lần thứ hai cười tà mị. Kỳ thật trầm còn muốn nóng nảy hơn một chút, chính là đứng trước gương luyện đã lâu đều không ra giống loại biểu tình đó, đành phải buông tha.

Ông lão họ Trịnh ầm một tiếng quỳ xuống nước mắt ròng ròng gương mặt chân thành.

Trầm không để tâm nghe.

“Vẫn là câu nói kia, hoà đàm, có thể, trước tiên làm được bốn điều kia đã, nếu không, hết thấy không bàn nữa!”. Trầm phát tay áo, ung dung ngồi xếp bằng trên ghế nằm, nhìn Thừa tướng liếc mắt một cái.

Đuổi sáu ông già đi rồi, trầm kéo tay Thừa tướng đứng lên, lại có ý nghĩ xấu: “Sắp qua năm mới, nên cải thiện đời sống, Đại Tần chúng ta rộng lớn đại quốc khí độ, không ngược đãi tù binh, thông báo xuống, đều cho thịt ăn. Truyền tin tức xuống đi, xác nhận lời trăm nói, cho phép dân tộc Hung nô lấy lại tù binh, một người chỉ cần năm lượng. Nhớ kỹ, bốn điều thiếu một cũng không được, theo đúng trình tự, quân phí tiền bồi thường làm trước, lấy lại tù binh làm sau.”

Đôi mắt phương xinh đẹp của Thừa tướng nhú nhú, gật đầu cười tủm tỉm.

Liêu Tiểu Tam chen vào nói: “Nhưng mà, sợ là dân tộc Hung nô kiếm không ra nhiều tiền như vậy.”

“Bạc không đủ, dùng trâu ngựa bù vào, trâu ngựa không đủ, lấy người bù vào, phụ nữ trẻ em không cần, chỉ cần dân lao động cường tráng. Trường Thành trăm muốn xây, kênh đào muốn có, rất thiếu người làm đó! Nếu người làm không dùng được, mảnh đất hoang lớn phía nam còn chờ người đến khẩn đó!”. Trầm tính toán chi li, “Điều chặt đứt điểm thông thương của mấy người kia, trước đó vài ngày hạn chế ngăn cấm”

Hừ, nghèo khổ, chờ các người nghèo đến không có cơm ăn sẽ không còn sức đánh giặc!

Hừ, không nên xem nhẹ “Khởi Điểm văn” (*)! Một “Khởi Điểm nam” (**) đầy bí ẩn, có rất nhiều kinh nghiệm có thể tham khảo đó!

(* Thể loại văn chương được sáng tác dựa trên mục tiêu “Cảm thụ bản thân siêu việt, thể nghiệm tương tượng cực hạn”, thường là các thể loại huyền huyền, ma huyền, võ hiệp, quân sự

** Nhân vật chính của Khởi điểm văn)

Nói đến, trầm có thể kiêu ngạo như vậy tất cả là nhờ công lao của Liêu Tiểu Tam. Tiểu Tam đánh một trận quá đẹp. Hắn là lực lượng chính chống lại dân tộc Hung nô, tự tay chặt đầu một tên hãn vương hai tên hoàng tử. Hoa Mộc Lan thì loại bỏ vương đình của dân tộc Hung nô, chém em trai hãn vương, ngoại trừ hoàng tử nhỏ nhất, còn lại tất cả đều bắt về.

Cho nên nói, Tiết Minh Anh quá lợi hại. Giữ lại tiểu hoàng tử mười tuổi kia thật là tốt nha, còn lại người này, danh chính ngôn thuận, đỡ phải lập người khác làm hãn vương, lại hoàn toàn đẩy dân tộc Hung nô đến chỗ chết. Chi phí quân sự tiền trợ cấp người có đưa hay không? Không đưa, chú của người, mẹ, anh, chị đều bị bắt lên. Còn chuộc người? Tiền không đủ, trước tiên chuộc ai? Binh lính bình thường mỗi người năm lượng, nhóm hoàng tử công chúa lời nhất một vạn lượng. Chuộc binh lính? Thân nhân đều không quan tâm, về sau ai dám theo người a! Chuộc thân nhân? Có còn muốn giữ lòng quân hay không!

Trầm u buồn nghĩ, nhân tài của Tiết gia càng hợp với cái long ý này, nhìn từng bước từng bước này, là dùng mưu ngầm chơi trò nhân tâm nha! Đây còn chính là trầm nhìn ra đó, ai, chút chỉ số thông minh của trầm để làm gì a!

Chân có chút đau, đại khái là hôm nay quá kích động nứt da rồi, đi đường có chút không tiện, vừa thấy Liêu Tiểu Tam lại có xu hướng muốn động tay động chân, trầm liền tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế). Nhắc cầm, câu ngón tay: “Quan Quân Hầu, công trầm hồi cung!”

Mẹ kiếp, được công so với bị ôm thì tốt hơn nhiều! Móng vuốt của Liêu Tiểu Tam căn bản là không thành thật, ôm trầm còn lộn xộn, giống như đứa cháu trai ở nhà kia vuốt ve con chó con. Cái tôn nghiêm nam tử hán của trầm!

“Vâng, mặt tướng lĩnh chỉ!” Liêu Tiểu Tam vô cùng cao hứng quỳ một chân lĩnh thánh chỉ, công bản hôn quân hồi cung.

Nằm sấp trên lưng Liêu Tiểu Tam, trầm quay đầu lại quơ quơ vuốt rồng với Thừa tướng: “Thừa tướng cũng mau trở về nghỉ tạm đi, nhớ rõ uống được, phương được mới sửa lại có chút khó uống, ăn cơm trước khi uống. Ăn một bát đầy, đây là thánh chỉ!”

Thừa tướng cười lĩnh chỉ, đôi mắt nhỏ nhìn trầm liền cười. Hu hu, mỹ nhân chính là mỹ nhân, cười rộ lên thật là đẹp mắt!

Trở về tẩm cung, lấy được ngâm tay ngâm chân. Liêu Tiểu Tam lại tự mình làm, giúp trầm rửa mặt, bôi được lên những chỗ bị tổn thương do giá rét trên mặt và lỗ tai. Sau đó là tay, cuối cùng là chân, bôi được mát xa, làm tốt hơn cả thái y mới.

Được bôi được xong, trầm nằm sấp trên giường, chết cũng không biết xấu hổ: “Còn muốn gãi lưng!”

Liêu Tiểu Tam liền ghen hô hấp giúp trầm gãi lưng.

Trầm cắn gỏi suy nghĩ biện pháp, rốt cuộc phải làm sao để Liêu Tiểu Tam mưu phản a! Ai tới chỉ cho ta một chiêu đi! Nếu không trầm đi tìm Tiết Minh Anh thương lượng một chút? Dựa theo kịch tình, hôn quân chà đạp Thừa tướng, càng làm người ta ngược rồi lại ngược, ngược rồi còn ngược, Tiết Minh Anh vì sốt ruột cứu anh mới xúi giục Liêu Tiểu Tam. Chẳng lẽ trầm thật sự phải làm theo tình tiết vở kịch này?

Không cần a, trầm luyện tiếc Thừa tướng đó!

Ngẩng đầu, trầm liếc mắt đánh giá cây trụ cứng rắn nhất trong phòng — không biết nếu thất cổ có thể hay không thuận lợi treo chết! Hoặc là đi nhảy ao hoa sen không có hoa sen bên ngoài kia?

Nằm rất thoải mái, trầm mơ mơ màng màng ngủ quên. Đột, ngày đông lạnh mà còn có muỗi! Trầm ghét nhất muỗi, chuyên nhìn chăm chăm vào môi mà cắn!

Đàm phán cùng dân tộc Hung Nô bắt đầu.

Sứ đoàn của dân tộc Hung Nô đã sớm tới rồi, bắt quá trầm một người cũng không gặp, bây giờ còn chưa đến lúc. Trầm phái Tiết Minh Anh cùng Liêu Tiểu Tam làm đại biểu, hai người này đều là phái chủ chiến cường ngạnh, trầm không sợ có người cản trở.

Hôm nay hiếm khi có được thời tiết tốt, không có gió, trầm ra khỏi phòng, đi bộ liền tới Trọng Hoa cung.

Thừa tướng theo thường lệ rất bận, trầm không quấy rầy, an vị bên lò sưởi vừa sưởi ấm vừa vắt hết óc nghĩ kế sách bức phản Liêu Tiểu Tam. Suy nghĩ hồi lâu, thở dài một tiếng. Đầu trầm quả thật không đủ dùng a!

Thừa tướng rót một chén trà, trầm rầu rĩ không vui cầm trong lòng bàn tay cho ấm, không muốn uống. Thời đại này vẫn còn sao trà, bên trong có đủ mọi thứ, tuy rằng cũng rất thơm, nhưng mà trầm vẫn là uống không quen.

“Trầm muốn uống trà xanh. Không cần phải sao, chỉ dùng nước sôi để ngâm là được, hơn nữa cũng không cho những thứ khác vào, chỉ cho lá trà. Lá trà bào chế cũng đơn giản, chỉ dùng để sao. Có thật nhiều nơi đều có loại trà thích hợp, ví dụ như Tây Nam Đông Nam, còn có...” Ấy, Tây hồ trà Long Tĩnh là cái gì tỉnh ấy nhỉ, kiến thức địa lý của trầm vô cùng thâm nha!

Vì thế, Thừa tướng quyết định cùng trầm mở ra cửa hàng bán lá trà, đồng thời mua hẳn một núi trồng trà. Đương nhiên, trầm hiến kế, Thừa tướng chi tiền vốn cùng nhân lực. Chia hoa hồng, trầm bảy y ba.

Thừa tướng thật tốt!

Liêu Tiểu Tam cũng tốt, cắt hết chiến lợi phẩm đánh giặc đoạt được vào kho của trầm! Đó là vốn riêng của trầm, Hộ bộ không được xen vào!

14. Chương 14

Xét thấy còn vài ngày nữa là sẽ sang năm mới, trầm liền càng ngày càng ưu sầu.

Đã sớm hạ chiếu lệnh cho phiên vương các nơi mang theo nhóm hậu duệ vào kinh mừng năm mới, hiện giờ tới cũng tương đối đủ. Bất quá, người cầm đầu là Hoài Nam Vương không có tới, ngay cả thế tử cũng chưa thấy đâu, chỉ phái một người con vợ kế lại đây, có lẽ là do một cô ca kỹ sinh ra, không được đưa vào gia phả. Đây không phải là rõ ràng đánh vào mặt trầm sao! Dường như là sợ trầm không muốn chém đầu họ vậy! Ai, theo lịch sử Hoài Nam Vương là một người tốt, chẳng lẽ là nơi này chuyên sinh ra tính tình ngược lại? Người đứng thứ hai là Triệu Vương cũng không tới, bất quá có phái thế tử lại đây. Một người khác không đến là Yên Vương, một ông lão bảy mươi gần tám mươi, không đi được cũng bình thường, ngược lại hậu duệ ba bốn mươi đứa đều đến nơi nào nhiệt này.

Trầm mạnh mẽ kiểm lời.

Phiên vương vào kinh nhất định chuẩn bị hậu lễ cho trầm, sinh nhật trầm lại vào mùng năm tháng giêng, sẽ còn có thêm một phần lễ vật mừng thọ. Nhà kho của trầm sẽ được nhét đồ đến tràn đầy đó.

Đương nhiên, trầm cũng có ban thưởng xuống, nhóm phiên vương mỗi người hai chữ “Phúc”, nhóm thế tử mỗi người một chữ, nhóm hậu duệ khác mỗi người một cặp vàng bạc chữ “Quả”. (Quả cảm)

Bởi vì mỗi ngày đều không ngừng kiếm tiền được đếm quá mức vui vẻ, trầm lại thêm oán hận Liêu Tiểu Tam sâu thật sâu. Hừ! Cửa báu nhiều như vậy về sau đều là của Tiểu Tam, trầm cũng chỉ có thể ngắm hai năm nữa, một thứ cũng đều không được mang đi! Rất ngược tâm!

Đúng lúc Liêu Tiểu Tam lại đến thỉnh an, trầm liền quyết định ngược thật ngược thân hắn.

Không hổ là mã thượng tướng quân, cái thân thể cường tráng kia, bắp thịt cứng rắn kia, đi hít đất đi! Tay trái hai trăm, tay phải hai trăm, hai tay, trầm đã muốn đếm tới ba trăm, đếm không nổi nữa, người ta mặt còn không đỏ thỏ cũng chưa hồng hồng nữa.

Bị đả kích lợi hại, trầm vốn sinh ra là một tiểu quý, liền đặt móng ịn lên lưng Liêu Tiểu Tam, còn nhấc hẳn chân lên. Hừ, trầm không tin, cộng thêm trầm hơn năm mươi kí người còn có thể chống lên!

Sự thật chứng minh, hơn năm mươi kí của trầm vẫn có tác dụng đó. Liêu Tiểu Tam nhất thời mặt đỏ lên, thỏ cũng thỏ phì phò, người nằm úp sấp trên mặt đất không đứng dậy nổi. Trầm đắc ý vỗ vỗ lưng Liêu Tiểu Tam, lại thấy ngưỡng mộ, nhìn cơ lưng rắn chắc này! Liền nhịn không được sờ soạng hai bên. Ô, trên cổ nổi gân xanh! Trên mặt tựa hồ cũng đỏ mồ hôi, chiếc áo mỏng cũng có chút ướt...

Đột, tên lưu manh này lại có phản ứng!

Trầm run run, từ trên lưng Liêu Tiểu Tam lăn xuống. Xét thấy trầm xuyên qua khá tròn, trầm lăn hai vòng trên sàn nhà trải thảm lông dê mới dừng lại, lại bởi vì hai chân không có lực, hồi lâu cũng chưa đứng lên.

Sau đó, trầm liền mở mắt trừng trừng nhìn Liêu Tướng quân chậm rãi ngồi dậy, chậm rãi đi tới, chậm rãi đi xuống.

Sau đó, sau đó, đột, còn sau đó cái gì a, trầm bị cái tên cầm thú kia chà đạp đó!

Mẹ kiếp, trước đó vì muốn ngược thân Liêu Tiểu Tam trầm đã đuổi hết toàn bộ người hầu đi rồi, còn phân phó nói mặc kệ nghe được âm thanh gì đều không được tiến vào, chưa được phép mà xông loạn vào giết không tha, đây là trở ngại quá lớn trong vô số Khởi Điểm văn Tấn Giang văn Hồng Tụ văn Tiêu Tương văn a! Rất tục rất cầu huyết!

Trầm nước mắt mẹ nước mắt con thi nhau rót xuống, không ngừng lại được, tủi thân cực kỳ. Trách không được lúc trước ở Uổng Tử thành đám tiểu quý kia đều tranh nhau nhảy sông tự vận! Khi đó trầm là có bao nhiêu ngốc a!

Liêu Tiểu Tam duỗi bàn tay to như cái quạt hương bồ giúp trầm lau nước mắt.

Trầm lặng lẽ rơi lệ một hồi, nhìn mặt Thái tổ mà muốn một lần nữa chết đi —— phán quan đã muốn mang trầm đi thăm vài tầng địa ngục, trầm không nghĩ tự mình đi thực tập a! Đừng nói với trầm cái gì nam nhi hữu lệ bất khinh đạn (nước mắt nam nhi không dễ dàng chảy ra) linh tinh, chính người đi bộ dưới âm phủ thử đi! Đời trước ta cho tới bây giờ vẫn chưa khóc qua! Bị anh trối lại dùng thất lưng đánh cũng không khóc đó!

“Người thích ta?” Trầm nâng mặt Thái tổ lên, mặt đối mặt, mắt đối mắt.

“Đúng vậy. Ta thích người, Liêu Trường Ninh thích Tiêu Quân Duệ.” Liêu Thái tổ gần từng tiếng, đặc biệt nghiêm túc.

“Người thích ta chỗ nào?” Ta sửa.

“Đều thích.”

Xong rồi, diện tích quá lớn, không sửa được.

“Đừng nghĩ nữa, trong lòng trầm chỉ có một mình Thừa tướng!” Trầm im lặng tắm rửa, mặc quần áo, tuyên bố.

Ngay lúc trầm đi tới cửa, Liêu Tiểu Tam ở phía sau mở miệng: “Đừng nghĩ nữa, trong lòng Cảnh Hoa đã có người!”

Ai? Ai dám cướp người với trầm? Phản rồi! Trầm phần nộ quay đầu trừng mắt Liêu Tiểu Tam.

Ai, ngã bần tương tâm hướng minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ! (*)

(* Tạm dịch: Tâm ta vốn chỉ hướng về phía trăng sáng, thế nhưng ánh trăng chỉ rơi lên bờ kênh. Ý nói một người toàn tâm toàn ý hướng về người kia, nhưng người kia lại không mấy may để tâm)

Ở một nơi rất xa rất xa rất xa, có một cái bờ kênh nào đó đang nhảy mũi.

Trầm cho tới bây giờ không nghĩ tới thì ra năng lực tiếp thu của trầm lại mạnh như vậy. Bị người chà đạp một lần lại một lần còn có thể nhịn xuống không một đao bầm nát tên cầm thú, kỳ thật trầm mới là Tiểu Bạch Hoa Chân Thánh mẫu trong truyền thuyết đi! Nhất định vậy!

Lại một lần phạt Liêu Tiểu Tam về phủ úp mặt vô tường, trầm liền đến Trọng Hoa cung. Nhìn Thừa tướng mỹ nhân mặt phát ngọc một lần lại một lần, trầm nhịn không được ngồi đoán tình yêu đích thực của Thừa tướng.

Tình yêu đích thực là một từ ngữ khiến người ta khốn khổ đến cỡ nào a!

Trầm cảm thấy trầm đã muốn gây hơn cả hoa cúc. Trầm cho rằng, Thừa tướng tuyệt đối là tình yêu đích thực của trầm! Trầm đối với Thừa tướng thật tốt a, để thái y luân phiên điều trị thân thể, cho y quyền lực lớn nhất đãi ngộ tốt nhất, cho người em trai tàn tật không thể làm quan của y một cơ hội tỏa sáng, cho y cơ hội được đi theo vị minh quân lưu danh muôn đời! Trầm vì Thừa tướng tính toán sâu xa như vậy, làm sao có thể không là tình yêu đích thực chứ!

Nếu là tình yêu đích thực vì sao lại có một tình yêu đích thực khác?

Trầm quyết định, thỏ lộ với Thừa tướng.

Thừa tướng là văn nhân, văn nhân hẳn sẽ yêu thơ.

Trầm liền vắt hết óc bắt đầu đọc thơ viết thơ. Ai, năm đó vì để đối phó thi vào đại học đã học rất nhiều thơ của các tác gia, đáng tiếc nhớ lại quá ít! Ngược lại của Lý Bạch thì nhớ rất nhiều, chính là Thừa tướng đã thật sùng bái vị cao nhân là bạn thân với vị cao nhân là thầy của trầm, Lý Thái Bạch, trầm có thể làm như thế nào?

Trầm quả thật là trai thẳng xuyên qua trứng khởi điểm bất lực nhất! Quá không dùng được! Cái gì “Khởi Điểm nam” xuyên qua vung tay là một tên tiểu tử thích gào thét trở thành một người đẹp như mây a!

Trầm có phải đâu!

Tiểu Tam à, điều ngươi phải làm chính là diệt quốc gia của trầm, không phải nhớ thương cúc hoa của trầm nha!

Từ khi lần thứ hai bị hưởng qua mông rỗng, vị phán quan luôn hoạt bát vui tươi đã biến thành mặt quan tài, nói chi là Diêm Vương kia trời sinh mặt đã đen như đáy nồi. Trầm biết, bọn họ đối với trầm thất vọng ghê gớm lắm.

Trầm là cỡ nào hy vọng nhận được công văn sa thải, quang vinh cuốn gói cuốn gói cút đi a!

Trầm đột nhiên thấy tổn thương.

Lễ mừng năm mới.

Tại tiệc đón giao thừa trong cung.

Trầm cô độc ngồi ở cái bàn nơi cao nhất lớn nhất hai bên lễ loi uống rượu dùng bữa.

Dưới vui vẻ thuận hòa.

Trầm đang lo lắng có nên trực tiếp mở miệng tước phiên hay không.

Ngẩng lại kia căn bản Trường Thành, kênh đào, lục bộ, khoa cử đều không xảy ra biến cố gì, lại cân nhắc các thế gia hào môn bị Thừa tướng lăng lăng cắt giảm thu nhập, trầm im lặng nuốt lời nói bên miệng xuống.

Ngẩng Thừa tướng tài năng siêu cấp, nhìn đến Tiểu Tam cực có khả năng quân sự, trầm thở dài. Làm một hôn quân thật khó a, khó lắm, khó lắm!

15. Chương 15

Đàn em rất hung bạo, lão Đại rất có áp lực nha! (1)

Trầm sầu lo đến mức đau đầu. Yên lặng dùng cơm nước xong, trầm trước hết tạm gác lại. Giao thừa, ngày cả gia đình đoàn tụ, nếu như là ở nhà, chị ta chắc chắn sẽ làm một tô thịt viên rán thật to, anh ta cũng sẽ hầm thật nhừ một nồi lớn toàn xương mà cha ta thích. Phương thức chế biến thức ăn ở thời đại này vẫn rất đơn điệu, chưng, nấu, hấp, nướng, cả xào rau đều rất ít. Ngoài ra, không có dầu cải, dùng mỡ lợn xào rau thì dễ bị đông lại, trầm cũng chỉ biết chịu đựng.

Tiệc đêm kết thúc, Thừa tướng cũng trở về nhà nghỉ ngơi, trầm lại thấy cô đơn. Một mình làm ỗ trong tấm cung, miên man suy nghĩ nhiều, liền có chút chán nản. Trầm biết, trầm mỗi khi đến ngày đoàn tụ này thì càng nhớ người thân gấp bội. Muốn khóc quá, anh ta còn chưa lì xì cho ta nữa! Mồng Hai còn muốn cùng chị dâu về nhà mẹ để chúc tết đó! Chị dâu thật sự rất tốt, thời điểm chị về nhà chồng ta mới có năm tháng, mẹ ta tuổi lại cao, có thể xem như ta là một tay chị nuôi lớn. Chị dâu lại nhiều năm không có con, cứ thế xem đứa em trai này là con mà nuôi hơn mười năm, thay đồ bón sữa giặt tã một mình ôm lấy mọi việc, hàng năm khi về nhà chúc tết đều phải mang ta về kiếm một vòng tiền mừng tuổi, cho đến khi ta đã đi làm cha mẹ chị vẫn còn lì xì cho ta đó! Ôi, ngày ấy thật hạnh phúc đến cỡ nào nha!

Ra sức khổ sở vài ngày, sinh nhật hôn quân đến rồi. Không phải chính thọ(*), cũng không làm lớn. Nhưng là, cũng rất náo nhiệt. Phiên vương đều tới, sứ đoàn của dân tộc Hung nô cũng tới, mấy thứ tốt lành lại chảy vào kho của trầm như nước. Trầm lại hứng khởi hẳn lên.

(*Cổ nhân thọ đoản, 50 giống nhau đã có thể xưng thọ, cho nên xưng năm mươi đại thọ, từ năm mươi bắt đầu phùng sáu mươi, bảy mươi, tám mươi chờ làm chính thọ)

Tại tiệc mừng thọ, tiểu hoàng tử dân tộc Hung nô đưa ra thỉnh cầu muốn được kết duyên với An Hòa công chúa, thái độ vô cùng thành khẩn.

Trầm nghiêng đầu hỏi Thừa tướng: “Y còn thiếu tiền trầm, đã trả hết nợ chưa?”

Thừa tướng cười nhạt: “Tù binh còn chưa chuộc, đền tiền cũng thiếu, dùng mười vạn con ngựa bù vào.”

Trầm gật gật đầu, hỏi: “Nghèo như vậy sao, tính đưa ra sính lễ hỏi cưới em gái trầm như thế nào?”

Tiểu hoàng tử dân tộc Hung nô mặt trưởng đến đỏ bừng, bộ dáng rất là khuất nhục.

Trầm âm thầm gật đầu. Tiết Minh Anh giữ lại một đứa nhỏ non nớt như vậy, rất độc! Thật sự là, thâm hiểm y như trầm!

“Em gái trầm là cành vàng lá ngọc, sao có thể so với những người phụ nữ thô kệch sống ngoài đồng cỏ của dân tộc Hung Nô các người, trầm thực không nỡ gả em gái bảo bối đến nơi lạnh khủng khiếp như vậy. Nghe nói nhà các người bên kia toàn là chim không đẻ được trứng, cũng khó trách người nhà các người đều thích ra vào làm trộm cướp. Ai ai, nói chuyện thôi, đừng đập bàn nha, Thừa tướng, đem biên lai cho hần, đây là gỗ giáng hương đó!” Trầm quậy phá một phen, rồi sai người “Tiễn” tiểu hoàng tử trở về.

Lại nằm vài ngày giường, trầm bắt đầu lâm triều.

Trên triều đang rầm rầm rộ rộ thảo luận việc gả công chúa hòa thân.

Trầm thật muốn cười. Mấy ông già này, thêm bị đánh vậy sao?

Trầm lại có ý nghĩ xấu: “Trầm chỉ có một đứa em gái, quý giá lắm, xuất giá cũng không thể đơn giản. Trầm nghe nói dân gian có tập tục tùy gả đẳng thiếp(*), trầm thấy thế này, bàn về việc gả cho dân tộc Hung Nô, thứ nhất không thể khiến em gái phải tủi thân, thứ hai không được để cho người ta nói trầm keo kiệt. Mười hai đẳng thiếp, ba mươi sáu thị tỳ(cung nữ đi theo hầu hạ), đây mới là tính toán ban đầu của trầm. Đương nhiên, vì vấn đề địa vị tương xứng hòa thuận yên ổn, đẳng thiếp và thị tỳ cũng không thể có cấp bậc quá thấp. Mười hai đẳng thiếp, đưa con gái của người vợ đầu ở các nhà quan từ nhị phẩm trở lên đi. Ba mươi

sáu thị tỳ thì đưa con gái các nhà quan từ tam phẩm trở lên. Các khanh gia có thể đề cử người nào thích hợp hơn? Yêu cầu phải có tài mạo song toàn nhân cách tốt có thể sinh được con.”

(* gả con gái, gả theo luôn một người khác (thường là người hầu trong nhà) về làm thiếp cho nhà kia, cũng để hầu hạ, bầu bạn cùng cô dâu.)

Phía dưới ngay lập tức liền yên lặng.

“Vì quốc gia đại nghĩa, khuê nữ (con gái chưa lấy chồng) của hoàng đế đều có thể đưa đi, các khanh gia là quan của trăm, ăn cơm của trăm, sẽ không phải không hiểu cái gì gọi là vì vua phân ưu chứ? Ai, đúng rồi, quả phụ cũng có thể làm nhũ mẫu làm cô cô nha!” Trăm lần thứ hai cười tà mị. Cho nên, cũng đừng qua loa tắc trách mà vội kết thân gì gì đó. Người dám lén lút cho khuê nữ nhà người kết hôn, trăm cũng dám cho chém đầu cả nhà con rể người, xem người kết thân hay là kết thù!

Trăm phất tay áo lui đi, sau đó trên dưới triều đình không còn tiếng nói nào về việc hòa thân nữa.

Sứ đoàn Dân tộc Hung nô rút đi, tù binh cũng mang theo, trong quốc khố lại có thêm nhiều rương vàng bạc châu báu to thật to, quân tây bắc nhiều thêm mười vạn kỵ binh, về sau còn có món nợ hai lượng bạc hàng năm nữa.

Còn nhóm phiến vương, trăm vẫn đang xem xét. Nên trực tiếp hạ chỉ tước phiến hay là ban thôi ân lệnh? Đó là cả một vấn đề.

Bất quá, vấn đề rất nhanh thì không còn là vấn đề.

Bởi vì, đã có một Thừa tướng nghiện thu gom lúc đang sắp xếp lại cái bàn học bữa bãi của trăm, thấy được một miếng giấy vụn có viết năm chữ ‘tước phiến, thôi ân lệnh’.

Thừa tướng hỏi thôi ân lệnh là cái gì.

Trăm không kháng cự lại được nét mặt quyến rũ của mỹ nhân, đành khai báo tất cả.

Thừa tướng bình tĩnh ngộ ra như vừa được khai sáng.

Sau đó trăm liền ra ao sen nhảy xuống tự tử.

Mẹ kiếp, thật không có cách nào sống qua ngày mà! Trăm thật sự là rất vô dụng! Át chủ bài cuối cùng cũng bị lật lên rồi!

Còn chưa nhảy xuống đã bị Quan Quân Hầu túm lấy thắt lưng lôi vào.

Trong cơn phẫn nộ, trăm cào nát mặt Liêu Tiểu Tam. Biến, làm Thái tổ tốt lành không làm, sao lại đi làm trung khuyến chứ! Trăm trong lòng chỉ có một mình Thừa tướng thôi, tình yêu đích thực đó!

Thừa tướng mỹ nhân, tình yêu đích thực của trăm, đang chuẩn bị thôi ân lệnh, chuẩn bị xong xuôi còn lấy thêm một cuốn sổ nhỏ.

Sau đó, tự tay y phê vào.

Trăm đã muốn khóc đến mức lụt lội cả chỗ ngồi.

Thôi ân lệnh này, rất nhiều phiến vương không nguyện ý, tất cả thế tử cũng đều không tự nguyện, nhưng mà những đứa con khác của các phiến vương thì lại rất hài lòng. Vì thế, nhóm phiến vương ở kinh thành bị trăm khâu trừ liên đầu đá nhau từ trong nội bộ đầu ra ngoài.

Trăm nghĩ, đây là một cơ hội tốt. Hiện tại chắc chắn có rất nhiều người nhìn trăm không vừa mắt, chắc chắn chỉ cần ra khỏi cửa là có thể gặp được nhiều thật nhiều thích khách, khó khăn lắm mới có được cơ hội hi sinh vì việc công, chết khi đang làm nhiệm vụ nha!

Tuyệt đối không thể bỏ qua!

Vì thế, trăm khí thế bừng bừng mặc bộ quần áo thường ngày của hoàng đế mới được may — áo choàng màu vàng sáng thêu hình con rồng nhỏ — xuất cung.

Đặt một phòng ở Phi Hạc lâu mới khai trương sau khi đổi chủ, trẫm mang vẻ mặt đầy mong đợi, chờ thích khách tới tận cửa. Uống gần hết một ấm trà, thích khách đâu không thấy, ngược lại gặp được hai người quen, Tiết Minh Anh và Diêu Mộc Lan.

Tiết Minh Anh có công nên được phong Đại Tư Mã, còn Diêu Mộc Lan là quận chúa do chính trẫm phong, dường như, có tình ý!

Trẫm sôi máu. Diêu Mộc Lan lớn hơn Tiết Minh Anh cả chục tuổi đó!

Cho nên nói, tình yêu đích thực chính là tình yêu đích thực nha, tuổi tác không phải là vấn đề, địa vị cũng không chênh lệch, a a a, muốn trẫm ban hôn cho không?

Trẫm đi xuống lầu, ánh vàng rực rỡ chói lọi đi đến đứng trước mặt hai người, Diêu Mộc Lan bật người liền quỳ, Tiết Minh Anh đi đứng không tiện, đang ngơ ngậy quỳ xuống thì bị trẫm ngăn lại.

Tiếp sau đó, một mũi tên bay tới. Trẫm tập trung nhìn, mục tiêu lại là Tiết Minh Anh!

Vì thế trẫm một đá đá văng xe lăn, ngực trúng tên ngã xuống cực kì hạnh phúc.

Rốt cục cũng có thể chết rồi, thật tốt quá!

~~Bọn mình nghĩ “đàn em” ở đây là chỉ Tiểu Tam, “hung bạo” là về chuyện đó đó, còn “lão Đại” là em Hoàng.

16. Chương 16

Trẫm tỉnh lại vì đau. Vừa mở mắt ra thì đập vào mặt là một gương mặt râu ria, vốn là tưởng nhìn thấy anh trai, nhưng ngó lên trên nhìn thấy cặp mắt thô, trẫm biết, trẫm đây đã phải chịu đựng một mũi tên vô ích.

Đau chết trẫm!

Ngay cả phán quan cũng chưa xuất hiện để nói chuyện với trẫm đâu.

Mệt chết!

Nhìn thấy trẫm tỉnh lại, Liêu Tiểu Tam run rẩy đưa tay sờ soạng trên mặt trẫm một phen, sau đó rầm một tiếng nằm bẹp dẹp.

Nghe nói, trẫm đã ngủ sáu ngày sáu đêm.

Nghe nói, Quan Quân Hầu cũng đã thức trắng túc trực sáu ngày sáu đêm.

Nghe nói, Quan Quân Hầu lúc rút mũi tên ra gần như tự hù chết chính mình.

Nghe nói, Quan Quân Hầu...

Trẫm nghe xong thiệt nhiều thiệt nhiều cái ‘nghe nói’, trong tim càng thêm đau đớn. Bùm! Liêu Tiểu Tam cứ nhiên coi trẫm là tình yêu đích thực! Này phải làm sao! Chẳng lẽ muốn trẫm nói với hắn: Tiểu Tam à, người mưu phản đi, người trở thành Thái tổ dựng nước là sẽ có thể lấy trẫm làm hoàng hậu mà, đang nghĩ thì không biết thế nào lại ngủ mất...

Đây cũng quá khổ bức(khổ sở, áp bức), rất phiền não!

Trẫm đến tận cùng là thất bại cỡ nào, vốn là trẫm phá hỏng nhiệm vụ của người khác, kết quả là trẫm cứ thế tự hại đến chính mình, mấu chốt nhất chính là, trẫm còn không biết nên thoát thân như thế nào!Thị vệ đi cùng trẫm đâu?

Bị Quan Quân Hầu tống vào tù.

Tiết Minh Anh đâu?

Bị Thừa tướng rút roi đập một trận rồi cũng tống vào ngục.

Thừa tướng đâu?

Canh trầm ba ngày, bệnh cũ tái phát, cũng nằm bẹp rồi.

Diêu Mộc Lan đâu?

Cùng vào ngục với Đại Tư Mã.

“Thả Tiết Minh Anh và Mộc Lan quận chúa ra, phái hai thái y qua xem cho Tiết Minh Anh. Để thái y lệnh lại đây khám cho Quan Quân Hầu, những thái y còn lại thì đi qua chỗ của Thừa tướng. Cũng thả hết thị vệ đi cùng trầm ra.” Trầm vô lực phân phó.

Trầm thật hối hận.

Tiểu Tam luôn rất khỏe mạnh năng động, nghe nói từng ở trên chiến trường chém giết bảy ngày đêm cũng không sao, bây giờ mới canh chừng trầm vài ngày đã gục, cái này nói lên cái gì? Thái tổ thân thể không tốt! Ai ô, vậy nếu Thái tổ chết trước trầm, trầm sẽ phải vĩnh viễn viễn ở lại mà tắm trong cái nồi của phán quan đó!

Ngực đau quá, đau quá, đau quá!

Trầm đau đến ngất đi mất.

Lần thứ hai tỉnh lại là ba ngày sau đó. Liều Tiểu Tam có vẻ đã tràn đầy sinh lực trở lại, ngồi xổm bên cạnh long sàng cầm chén uống được, vừa uống vừa sòng chết nhìn chằm chằm trầm. Thừa tướng sau khi bị bệnh, thân thể càng thêm liễu nghiêng trước gió, như mỹ nhân đa sầu đa bệnh mà nghiêng thành đổ nước.

Trầm nhin không được nhìn bằng cả hai mắt.

Liều Tiểu Tam liền vác Thừa tướng để một đồng bên cạnh, sau đó lại xấp cái bản mặt râu ria của chính hắn vào đây.

Trầm yên lặng quay đầu — còn thua nhiều lắm! Quả thực vẫn là phong cách của Thừa tướng như vậy càng hợp ý trầm hơn, còn kiêu cao to thô kệch này thì phải phát triển trên người mình mới đáng nói! Lý tưởng của trầm, cao to bắp thịt!

Dược của thái y rất tốt, trầm ngủ mấy ngày miệng vết thương về cơ bản đã khép lại, tuy rằng vẫn còn chút đau, trầm cũng chỉ đành nhin. Ai bảo tại trầm chết không được làm gì! Thích khách kia cũng thật là, trực tiếp hướng về phía trầm phải tốt hơn không, xuống tay với Tiết Minh Anh làm gì chứ, đây chính là đệ nhất quân sư của Tiểu Tam sau khi thay đổi triều đại đó!

A, hỏng rồi! Trầm lúc đó chỉ nghĩ mau trúng tên mà chết thôi, lại quên mất Tiết Minh Anh là được tự tay trầm cứu, đệ nhất quân sư từ nay về sau sẽ không trung thành và tận tâm vào nơi nước sôi lửa bỏng kết cở ngậm vành(*) có trời đất chứng giám với trầm chứ?

(*Kết cở ngậm vành: Đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khoả không mang chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoả bị giặc bao vây, nhờ có hồn của cha người ái thiếp kia kết cở vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoả thoát được)

Hu hu, trầm lại sai rồi!

Liều Tiểu Tam bưng chén thuốc lại đây.

Thừa tướng cũng bưng một đĩa mút hoa quả nhỏ.

Trầm chán ghét uống thuốc!

Càng chán ghét mút hoa quả!

“Trầm khỏe lắm, không uống được đâu!” Trầm nghiêm khắc cự tuyệt. Cái thứ nước thuốc đen thùi lùì kia, cách thật xa mà đã nghe thấy đắng rồi, đó là cho người uống sao? Trước kia ở nhà, ta bị cảm cũng chỉ uống rễ bản lam(*) và thuốc cảm pha vào nước thôi, vậy mà mẹ với chị dâu còn phải đổ lên đổ xuống mới được! Đương nhiên, cái loại chuyện cũ dọa người như bệnh nặng bị anh chở đi bệnh viện chích thì khỏi phải nói.

(*Rễ bản lam: vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh)

Hầu gia rất tàn nhẫn nha!

Hắn lại có thể nắm cầm trâm bóp cổ trâm mà rút thuốc vào! Rút hết thuốc xong còn điểm huyết đạo không cho trâm phun ra!

Liêu Tiểu Tam, trâm nhớ kỹ cái mặt người! Người chờ đấy, trâm nhất định sẽ tìm một mụ phù thủy ban cho người làm vợ!

Vẫn là Thừa tướng thật tốt, tuy nói trâm không thích ăn mút hoa quả, nhưng mà động tác của Thừa tướng thật ôn nhu, cười rộ lên nhìn thật thích! Trâm ngoan ngoãn ngậm một miếng mút hoa quả, càng thêm xác định được một điều, Thừa tướng nhất định là tình yêu đích thực của trâm!

Ai, Liêu Tiểu Tam yêu trâm thật sâu, trâm yêu Thừa tướng thật sâu, trong lòng Thừa tướng còn có một cái bờ kênh khác — đây là Liêu Tiểu Tam vì muốn chia rẽ CP (couple) trâm và Thừa tướng mà nói ra, trâm một chút cũng không tin!

Thổ lộ với Thừa tướng, phải đó!

Trâm vắt hết óc viết vài bài thơ tình, viết thật xinh thật đẹp, sai tiểu thái giám đem đi tặng.

Một lát sau, Liêu Tiểu Tam tay nắm chặt một tờ giấy tiến vào, trừng mắt nhìn trâm đủ một canh giờ, cuối cùng phải tay bước đi.

Sau đó trâm được biết, Hoài Nam vương liên kết với Ngô Vương, Việt Vương làm phản, Liêu Tiểu Tam mang quân đi bình định.

Nửa năm sau, Liêu Tiểu Tam trở lại, mang theo một thân thương tích đầy mình cùng với ba cái đầu của ba tên vương làm phản.

Trâm có chút lo lắng. Nghe nói Liêu Tiểu Tam bị thương không nhẹ, việc này nếu vô tình lộ ra, trâm không phải là càng không hoàn thành được nhiệm vụ sao! Trâm liền tự mình dẫn theo một đám thái y đi đến phủ Quan Quân Hầu thăm bệnh.

Liêu Tiểu Tam ánh mắt không nhìn trâm, tay lại nắm chặt vuốt rồng của trâm.

Trước mặt mọi người, trâm nhin.

Ai, nếu trước mắt không có quá nhiều trở ngại thì tốt rồi, nói không chừng Liêu Tiểu Tam sẽ nhin không được hành thích vua, đó mới là nội dung vở kịch a! Ai ai, trâm còn thiếu mười vạn oan hồn đó, Trường Thành, kênh đào, lục bộ, nội các, khoa cử, tước phiến, tất cả đều bị Thừa tướng giải quyết ổn thỏa hết rồi, trâm còn chưa làm được gì!

Nghĩ tới làm thế nào cũng không hoàn thành được nhiệm vụ, trâm mất mát trở về cung, mất mát nằm sắp ổ chăn, mất mát tới khó chịu cả người.

Sau đó, trâm liền bị tập kích.

Cái tên Quan Quân Hầu cả người thương tích kia vụng trộm tiến vào hái móng rồng của trâm!

Liêu Tiểu Tam trên người còn quần băng đó, gắng sức đến nỗi nhiều chỗ còn bị chảy máu, trâm sợ nếu không cẩn thận sẽ giết chết Thái tổ nên không dám giầy dựa mạnh, liền bị người ta ăn sạch.

Bị ăn sạch sẽ xong còn phải cố gắng chịu đựng giúp vị Thái tổ đã ngất đi băng lại vết thương, còn có, rửa sạch nơi đó! Trâm đến sức để khóc cũng chẳng còn.

Tiểu Tam à, người là nên nhìn chăm chăm vào long ý phía dưới cái móng rồng của trâm, chứ không phải nhìn chăm chăm vào cái móng rồng phía trên long ý!

Ngày ấy thật không còn cách nào qua!

Ai! Muốn chết cũng không chết được, này phải làm sao bây giờ!

Trâm yên lặng chui vào ổ chăn, đẩy Liêu Tiểu Tam xích qua bên cạnh, ngủ.

Vì chưa đủ trở ngại để chết, trong tẩm cung của trẫm có rất ít người hầu hạ, đều ở bên ngoài đợi lệnh cả. Vừa tỉnh dậy, Liêu Tiểu Tam phát sốt, trẫm sai người đi truyền Thừa tướng. Về việc giải quyết hậu quả loại sự tình này, Thừa tướng so với trẫm thì có ích hơn nhiều.

Quan Quân Hầu ban đêm lại ngủ ở long sàng, này cũng không dễ nghe lắm. Để không tổn hại đến thanh danh của Thái tổ tương lai, trẫm đành phải bảo vệ cái tên cầm thú đã chà đạp trẫm, thật sự là rất ngược tâm. Cho nên nói, trẫm quả thật là Thánh Mẫu Tiểu Bạch Hoa a! Ai nói không phải trẫm gả cho người đó! Toàn bộ Đại Tần từ trên xuống dưới, còn có người thứ hai khờ dại thiện lương đơn thuần tốt đẹp như trẫm sao?!

Nằm sấp trên bàn học ở Trọng Hoa cung, Thánh Mẫu trẫm đây yên lặng vẽ hình tiểu nhân đánh tiểu nhân, trên người có một chỗ đau rất dữ dội. Liêu Tiểu Tam, ngươi là tên cặn bã!

17. Chương 17

Đúng là mùa hè, trời rất nóng, trẫm luôn luôn là đông sợ lạnh hè sợ nóng, cái nơi quỷ quái này mùa hè không có máy lạnh, mùa đông không có lò sưởi, hoàng đế kiểu này rốt cuộc có gì mà là bậc nhất chứ!

Trẫm liền thay quần áo mới do chính mình thiết kế. Phía trên không có tay cùng với vạt áo ngắn, phía dưới là quần đùi đến đầu gối có nút thắt, chân đi guốc gỗ dép quai, đều là tơ lụa loại tốt nhất, mặc vào mát mẽ miễn bàn.

Buổi chiều, trẫm lạch cạch cạch chạy đến Trọng Hoa cung ngắm Thừa tướng mỹ nhân. Ai, hiện tại trẫm không còn dám đọc thơ tình với Thừa tướng nữa, Liêu Tiểu Tam rất hung bạo, kéo một thân thương tích đầy mình treo nửa cái mạng còn dám tiến vào cung cường thượng hoàng đế, đây là nội dung vở kịch bị bóp méo cỡ nào chứ!

Cam chịu mãi, trẫm nghĩ thông suốt. Ngày nào tính ngày đó, trẫm xem như là chịu đựng từng ngày, chịu đựng ba năm thì cũng sẽ có kết quả thôi. Tốt thì có thể ở lại trong cái nôi của phán quan, xấu thì có lẽ sẽ bị ném vào Súc Sinh đạo, xấu nhất thì bất quá hồn bay phách lạc. Dù sao khi đầu thai cũng phải uống nước sông Mạnh Bà, quên sạch những việc đã qua, trẫm cảm thấy so với hồn bay phách lạc cũng không khác nhau lắm.

Bằng không thì, nếu thật sự trở thành một Thương Trụ thứ hai thông qua giết hại người vô tội mà được trở về nhà, ta còn là ta sao, cha, mẹ, chị dâu, cháu trai còn nhận ta sao?

Ai, trẫm lại thương xuân hoài thu, quả thực mùa hè là một mùa dễ dàng khiến người ta phiền muộn nha!

Tính toán một chút, trẫm quyết định thay đổi sách lược. Chết một cách cao cả, không liên lụy người vô tội.

Trẫm nghĩ đến cải cách chính trị.

Thương Ưởng nổi tiếng về cải cách chính trị đi, bị ngũ mã phanh thây. Vương An Thạch nổi tiếng về cải cách chính trị đi, cũng bị phế truất. Trẫm tính thì hành quán đĩnh nhập mẫu (*). Gần đây ruộng đất bị thôn tính nghiêm trọng, ruộng đất phần lớn tập trung trong tay thế gia đại tộc địa chủ ngang ngược. Mà ngay cả giai cấp địa chủ cũng chia thành hai tầng lớp, sĩ tộc cùng thứ tộc.

(*Quán đĩnh nhập mẫu là một loại chế độ thuế má trưng thu từ thuế ruộng mà triều đình nhà Thanh bắt buộc các triều đại trước. Là một cải cách quan trọng trong thuế khoá lao dịch của Trung Quốc phong kiến giai đoạn cuối. được thi hành trong thời Khang Hi, Ung Chính, Càn Lon. Nội dung chính là huỷ bỏ thuế đầu người, kích thích tăng trưởng dân số Trung Quốc, mục đích khách quan là để áp lực cho nông dân, những người ở tầng cuối của xã hội.)

Trẫm cảm thấy, nơi này có thể làm nên chuyện lớn. Khoa cử đang tiến hành, đậu tú tài thì miễn lao dịch binh dịch, đỗ cử nhân thì miễn thu thuế. Về phần miễn bao nhiêu, trẫm giống người hào phóng không? Giới

hạn miễn thuế cao nhất cho cử nhân là tám trăm mẫu (đơn vị đo diện tích đất), cho tiến sĩ là một ngàn hai trăm mẫu, với những người có chức quan thì cứ theo thứ hạng tăng dần.

Hắc hắc, cứ như vậy, đến cả nhà Thừa tướng cũng phải nổi trận lôi đình đi!

Trẫm quả thật là thông minh tuyệt đỉnh!

Sau đó, trẫm còn chưa kịp đắc ý, Giang Nam gặp lũ lụt.

Trẫm biết, lần này có rất nhiều đầu có thể chém.

Trẫm chưa kịp hồ trợ, loại sự tình này Thừa tướng hoàn thành dễ như trở bàn tay.

Trẫm ban hành pháp lệnh khẩn cấp thời chiến: “Tham ô tiền cứu tế từ trăm lượng bạc trở lên, giết không tha. Ngàn lượng trở lên, tịch thu gia sản giết kẻ phạm tội. Vạn lượng trở lên, tru di tam tộc. Bình ổn giá hàng, trừ hàng tăng giá để trục lợi vượt quá ba phần (3/10), giết không tha.”

Khâm sai (phái viên hoàng gia) cứu trợ thiên tai trẫm phái Tiết Minh Anh và Diêu Mộc Lan, mặt khác còn đưa bảy phần (7/10) thái y trong thái y viện đi.

Tiết Minh Anh đi cứu trợ thiên tai trở về, quả thực chém được rất nhiều rất nhiều đầu.

Trẫm yên lặng nở nụ cười. Tiết Minh Anh quả thật là một bộ máy giết người nha, xuất môn một chuyến, chém đầu quan viên cả nửa tỉnh. Đây đúng mục tiêu rồi! Nhân tài đó, nên sớm để bên người mới đúng, mười vạn tiểu quỷ hoàn toàn không còn áp lực!

Vì thế, trẫm trao cho Tiết Minh Anh chức vị Bát phủ tuần án, để hắn xuất môn chém đầu người khắp nơi đi.

Hôm sau vào triều, có Ngự Sử dâng một tấu chương vạch tội Tiết Minh Anh, nói hắn thủ đoạn bạo ngược.

Trẫm cười kiểu Eggy, nói: “Trẫm sống trên đời hạn nhất ba kẻ, thứ nhất vợ vét sạch sẽ của dân, thứ hai uống máu binh lính, thứ ba, các người tốt nhất không nên biết!” Bởi vì trẫm cũng không nghĩ ra thứ ba là cái gì.

Thừa tướng là người đầu tiên quỳ xuống, ánh mắt long lanh.

Trẫm thở dài. Đột nhiên trẫm phát hiện, Thừa tướng cũng có tiềm năng làm nịnh thần lắm —— bệ hạ nói gì cũng đúng, làm gì cũng đúng, nếu nói không đúng thì định tội kháng chỉ —— rất dữ dội!

Thừa tướng à, cá nhân sùng bái là không được! Cho dù muốn sùng bái, người cũng nên tìm một hình mẫu cho giống tí, trẫm chỉ là hàng giả, còn là hàng chất lượng kém nhất!

Để báo đáp lại sự yêu thích của Thừa tướng, trẫm quyết định len lén thêm cho Thừa tướng một ít của cải.

Thiết kế hai trang viên thật lớn, đưa vào rất nhiều công trình, trẫm tinh tế tham khảo kinh nghiệm của Khởi Điểm nam một lần, vẽ bánh xe nước cànug xe cong, xây bàn đạp chông sắt. Ai, đây đều là của cải để sau này Thừa tướng sống qua ngày đó! Trẫm lau đôi mắt đang rơm rớm, trẫm tốt với Thừa tướng như vậy, tình yêu đích thực nhất định sẽ không có tình yêu đích thực nào khác! Hừ, cho dù Tiểu Tam xen ngang vào giữa trẫm và Thừa tướng làm người thứ ba, cũng không thể ngăn được tình yêu chân thực của trẫm và Thừa tướng đâu!

Nắm chặt tay, tình yêu đích thực vô địch, đành để Tiểu Tam phải khóc thôi!

Khi Liêu Tiểu Tam lại một lần nữa bò vào long sàng, trẫm nổi giận. Tuy là trẫm chân tay nhỏ bé đánh không lại Quan Quân Hầu, nhưng mà con thỏ khi cẩu lên cũng có thể cắn người đó! Trẫm ngay lập tức lôi Thái tổ lại cắn. Cắn vào mặt.

Liêu Tiểu Tam máu đầy mặt đang lột cái quần lót cuối cùng trên người trẫm, trẫm bằng mọi giá, mò một cái bình hoa tự đập lên đầu mình.

Vì thế, mặt trẫm cũng đầy máu.

Trẫm máu đầy mặt lần này đã gặp được phán quan.

Phán quan mang cái bản mặt quan tài, ánh mắt nhìn trằm phải gọi là đầy u oán!

Trầm nhìn vào ánh mắt của y thì càng u oán hơn.

Trùng nhau u oán một hồi, Diêm Vương cũng tới.

Trầm như con lợn chết không sợ nước sôi, trực tiếp quăng gánh: “Ta mặc kệ, mấy người muốn sao cũng được, vào nồi chảo cũng được, Súc Sinh đạo cũng được, hồn bay phách lạc cũng tùy các người! Dựa vào cái gì mà ta, một đại lão gia, cũng bị người áp chế, ta quản chuyện sống chết của các người, các người có hoàn thành nhiệm vụ hay không thì liên quan gì tới ta!”

Phán quan tức giận đập bàn: “Bị người áp là do người vô dụng, vốn là tặng mỹ nhân cho người áp, chính người không được thì trách được ai! Mợ nó từng đường đi nước bước đều vẽ ra cho người đều tốt, là chính người đi sai thôi, hiện tại hại chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ mà còn dám chít chít oai oai! Mẹ kiếp người là muốn bị đánh!”

Trầm liền cùng phán quan đánh nhau một trận. Tay đâm chân đá cùng với lăn lộn rồi cấu rồi cắn rồi túm tóc rồi ngắt thịt đủ loại.

Trầm còn đánh thắng cơ.

Trầm ngay lập tức thấy kiêu ngạo. Sống cả hai đời, đây là lần đầu tiên đánh nhau mà lại thắng! Còn là toàn thắng!

Sau khi đánh nhau xong, trầm ngồi dưới đất mà thở.

Diêm Vương mở miệng: “Người có biết vì sao người là một người bình thường mà có thể đánh được phán quan không? Phán quan tuy nói là văn chức, nhưng cũng là có pháp lực.”

Trầm chớp chớp mắt chờ đáp án.

Diêm Vương lại cho trầm soi gương.

Grào! Con rồng con báo ủa ánh vàng rực rỡ chói lọi đang tung tăng nhảy nhót kia ở đâu ra vậy? Con chó mực to đùng đang quần lấy con rồng con kêu ô ô kia là ai hả? A a, con bạch hổ còn đang thanh thoi thanh thoi liếm lông...

Trầm cứng nhắc quay về phía Diêm Vương.

Diêm vương nặng nề gật gật đầu: “Mệnh cách của ba người các người hẳn đã bị bỏ rơi rồi, gần như không thể nhìn thấy tương lai. Hiện tại trên người người có long khí thật, nơi này không còn là nơi người có thể tùy tiện tới được nữa. Ai, người tự giải quyết cho tốt đi!”

Trầm lần này là khóc thật sự.

Đường như đã đi sai đường thì sẽ không quay trở lại được.

Ngày ấy có thể qua sao?

Sẽ bị làm tới chết trên long sàng đó!

Cái tên cầm thú Liêu Tiểu Tam kia kéo nữa cái mạng vẫn có thể làm liên tục ba lần!

Mở mắt nhìn Tiểu Tam mặt mang dấu răng, trầm khóc càng dữ dội hơn.

18. Chương 18

Quan Quân Hầu chân tay lóng ngóng giúp trầm lau nước mắt, mắt hơi đỏ, trên tay còn dính máu, bên cạnh là một cái bàn bị gãy, hẳn là do hấn phá rồi. Trầm liền giơ chân đá. Mẹ kiếp, Tiểu Tam người ngu cỡ nào chứ! Ta nằm đó thích em gái mềm mại trong phòng đọc sách còn biết tặng hoa tặng socola tặng đĩa lậu đó,

người lần nào cũng chỉ biết dùng sức mạnh như vậy có thể lấy được vợ mới là lạ! Lão Liêu là một nhân vật anh hùng như thế làm sao lại sinh ra được một cái chày gỗ vậy, ôi!

Liêu Tiểu Tam vẫn không nhúc nhích mặc cho trăm đá, thấy trăm không đá nữa, hần liền nằm sấp xuống bắt đầu hít đất, tay trái hai trăm, tay phải hai trăm, hai tay hai trăm, lại tay trái, tay phải, hai tay...

Tướng quân người rớt cuộc là ngốc đến cỡ nào chứ!

Trăm bị tức đến nở nụ cười.

Sau đó Liêu Tiểu Tam cũng ngốc nghếch cười theo.

Vết thương trên đầu trăm là tự tay Tiểu Tam băng lại, xấu kinh dị. Lại nhìn Liêu Tiểu Tam, trăm vừa cảm thấy không thuận mắt, vừa cảm thấy thật có lỗi. Đường đường là một Thái tử, muốn lưu truyền danh tiếng để lại tiếng thơm ngàn đời, lại để cho trăm phá hỏng. Nhìn dáng vẻ hít đất một cách dễ dàng kia, thật đáng hận mà!

Cấp trên đã muốn mặc kệ trăm, hướng dẫn cũng vô dụng, cuộc sống sau này làm sao qua đây! Trăm nóng ruột đến muốn rụng tóc.

Liêu Tiểu Tam bị trăm đuổi ra khỏi cung, sau đó không thấy tới nữa, nghe nói đang luyện binh một ngày một đêm tại đại doanh Tây Giao.

Trăm là thật lòng thông cảm với Liêu Tiểu Tam, nhưng ai sẽ thông cảm cho trăm?

Việc làm hoàng đế này, trăm thật sự không muốn làm, không thể làm, cũng không làm được. Năm nay trăm mười tám tuổi, tuy đã làm lễ đội mũ sớm, nhưng rớt cuộc vẫn là chưa tròn hai mươi. Thừa tướng là do cha hôn quân chọn, nghe nói trên người còn có di chỉ của tiên đế, hiện tại một mình nắm giữ quyền lực việc triều chính, quần thần cho dù nhìn không vừa mắt cũng không nói được gì, cùng lắm là âm thầm sử dụng thủ đoạn thâm độc để ngáng chân y. Đến khi trăm tròn hai mươi tuổi bọn họ nhất định sẽ yêu cầu trăm tự mình chấp chính, nhất định sẽ nghĩ cách kéo chân Thừa tướng rồi tước quyền của y.

Hoàng đế là người như thế nào? Dậy sớm như gà ngủ muộn như chó làm một như trâu, mấy hoàng đế đang sống khỏe mà một đến chết đi giống trong lịch sử còn thiếu sao? Hoàng đế, chả được mấy người là trường thọ, Càn Long tuyệt đối là một ngoại lệ.

Mà cho dù trăm không sợ khổ không sợ mệt, cũng không có cái năng lực kia nha! Bọn văn thần khi nói chuyện đều ra vẻ nho nhã, trăm luôn luôn lắng nghe nhưng chưa bao giờ hiểu! Vẫn là Thừa tướng tốt, khi ở với trăm nhất quyết không nói gì hết.

Trăm lại bắt đầu một ngày u buồn như thông lệ. Xét thấy tương lai bất định, cải cách chính trị gì đó trăm cũng không dám nghĩ tới nữa. Chẳng hạn như trăm mà ngấm ngấm tính toán căn cứ vào công danh để giới hạn miễn thuế ruộng đất, kẹp cổ toàn bộ giai cấp thống trị, xác định chắc chắn luôn là thiên hạ sẽ đại loạn. Ai, bây giờ còn chưa tới thời đại tước bỏ địa chủ phân lại ruộng đất đâu, còn thua những hai ngàn năm đó!

Lũng thường đi đến Trọng Hoa cung, nhìn thấy bóng dáng chăm chỉ của Thừa tướng, trăm lại có chút xót xa trong lòng. Hoàng đế như trăm nếu cứ thế rời đi, Thừa tướng sẽ như thế nào đây? Cho dù khi trăm còn sống có thể bảo vệ Thừa tướng cả đời bình an, chờ sau khi trăm băng hà, Tiết gia ắt hẳn sẽ bị thanh toán. Vua mới lên ngôi, Thừa tướng là một cây đao sắc bén như vậy, hẳn dám dùng không, cho dù dám, thần tử bên dưới chắc chắn cũng không dung nạp y, như vậy hoàng đế mới có thể chịu được áp lực sao?

Trừ phi Liêu Tiểu Tam làm hoàng đế.

Rớt cuộc phải làm thế nào mới khiến cho Tiểu Tam lên ngôi hoàng đế, trăm về điểm này thì chỉ số thông minh thấp bé lại không có đủ dùng!

Thay đổi nội dung vở kịch còn kịp hay không?

Làm Thừa tướng? Đánh chết cũng không muốn!

Tự mình hại mình? Biến, ngực trúng một mũi tên mà còn không chết được!

Đi tìm Liêu Tiểu Tam mà thương lượng? Người ta hiện tại thích long sàng còn hơn long ỷ đó!

Chính là Tiểu Tam, chẳng lẽ ngươi thật sự không nghĩ tới việc giương cờ khởi nghĩa lật đổ bạo quân lấy trẫm làm vợ sao? Làm người thì phải có lý tưởng nha!

Thực hiển nhiên, Liêu Tiểu Tam không hề có dã tâm lớn như vậy.

Nhìn xem kia đôi mắt nhỏ kia kia, quá mức sáng quá mức có thần!

Trẫm liền có chút hối hận với hành vi hại não như tuần tra đại doanh Tây Giao. Nhưng mà, là quân doanh đó, quân doanh của thời đại vũ khí lạnh đó, là lần đầu tiên trong đời được nhìn thấy đó! Trẫm nhất thời kích động, lúc Liêu Tiểu Tam thực hiện nghi lễ hành quân với trẫm, trẫm cũng đứng lên đáp lại bằng một cái chào theo nghi thức quân đội. Cũng không theo chuẩn mực nào, cũng chẳng có cảm giác của người đàn ông sắt thép gì, nhưng mà bên dưới lập tức sục sôi.

A a, hoàng đế đứng dậy thực hiện nghi lễ hành quân với tướng quân cũng có một người, là Hán Văn đế hay Hán Cảnh đế ấy nhỉ? Chẳng qua tên tướng quân kia có một kết cục rất bi thảm, phải chết trong uất ức, do bị hoàng đế cho là chướng ngại của con trai nên ra tay diệt trừ.

Trẫm âm âm cười. Liêu Tiểu Tam, người hiện tại chính là chướng ngại của trẫm!

Ra khỏi đại doanh Tây Giao, trẫm lại đi một chuyến đến phủ Quan Quân Hầu, gặp được Liêu Tiểu Tứ. Trẫm nghiêng đầu ra sức đánh giá mấy lần hạt đậu khô quất trước mặt này, quả thực khó mà tin được đây lại là nòi giống Liêu gia. Đàn ông Liêu gia chính là người nào người nấy cũng đều thật thô ráp, Tiểu Tam xem như là trưởng thành tốt nhất. Nhưng mà hạt đậu này thật sự là Tấn vương điện hạ sau này giúp đỡ anh trai nó càn quét một nửa thiên hạ sao?

Trẫm đặt hai tay dưới nách thằng bé, nhắc lên ước lượng cân nặng, một bé trai mười hai tuổi, chắc chắn không quá hai trăm kí! Này sao mà lớn lên! Vỡ mộng rồi! Mười hai tuổi mà còn y hệt hạt đậu, mười ba tuổi đã có thể ra chiến trường, làm sao vậy được!

Trẫm cảm thấy, nếu trẫm chịu khó luyện thì cũng có thể túy ngoại sa trường quân mạc tiểu đó(*). Đây là một ví dụ điển hình nè! Trẫm cũng mới mười tám tuổi, vẫn còn phát triển được tốt nha!

(*Bài “Lương Châu từ”: .thivien.net/viewpoem.php?ID=4401)

Quyết định rồi, trẫm muốn cầm đao lên ngựa bình thiên hạ, như vậy nhất định sẽ chết rất nhanh, rất nhanh rất nhanh! Một mũi tên xuyên ngực không chết được, bị đâm thành một cái sàng khăng định không sống được! Trẫm chính là đã xem qua phim “Anh hùng” rồi!

Trẫm cũng biết, hai năm nay bên trong Tây Bắc nhất định sẽ lại xảy ra chiến sự. Có mặt báo nói dân tộc Hung nô đang qua lại với Tây Vực(1), bên kia chính là Con Đường Tơ Lụa, con đường chắc chắn phải đi qua. Ai, lại đánh giặc! Chẳng lẽ trẫm phải đi theo nội dung vở kịch Hán Vũ đế đánh dân tộc Hung nô sao? Rất hung tàn, Hán Vũ đế thế nhưng đã từng phá vỡ Ngọc Môn Quan đó(2)! Cái tên đã thế đến cuối cùng cũng sẽ không đánh phá Lâu Lan(3) là ai, cái tên dân tộc Hung Nô bắt diệt không lấy được vợ kia là ai?

Chưa diệt được dân tộc Hung Nô thì sao có thể lập gia đình! Cái cơ này được đó! Trẫm có thể dùng nó để bàn lùi việc kết hôn. Mẹ kiếp, đã có rất nhiều lão già dướng sớ muốn trẫm lấy vợ! Trẫm còn phải về nhà lấy em gái mềm mại ở phòng đọc sách đó! Á, tên của em gái là gì ấy nhỉ?

Trẫm không còn đau buồn nữa, mà là đau thương.

Trẫm thế mà, thế mà lại quên mất tên của em gái mềm mại trước đây mình rất tâm tâm niệm niệm muốn kết hôn!

Ôi, đây thật là một thời đại đầy phiền muộn mà!

1. Tây Vực: thời Hán, chỉ các vùng phía tây Ngọc Môn Quan, bao gồm vùng Tân Cương và Tiểu Á.

2. Ngọc Môn Quan: cửa ngõ quan trọng của Con Đường Tơ Lụa)

3. Lâu Lan: Lâu Lan là một quốc gia cổ, tồn tại vào thế kỷ thứ II Trước Công nguyên nằm ở vùng Đông Bắc sa mạc La Bô ở vùng Tân Cương (nay thuộc Trung Quốc). Lâu Lan được biết đến với cái tên tiếng Nga là Krorayina. Lâu Lan quốc nằm trên con đường tơ lụa và lãnh thổ phần lớn bao quanh bởi sa mạc. Để khơi thông con đường tơ lụa này, vào năm 108 Trước Công nguyên, nhà Hán ở Trung Quốc đã tiêu diệt

quốc gia này và biết nơi đây thành một chư hầu của Đại Hán và biến vương triều Lâu Lan trở thành bù nhìn của nhà Hán. Ngày nay, di chỉ còn lại của vương quốc Lâu Lan chỉ còn là các tòa thành bị vùi lấp ở sa mạc Tân Cương.

(vi.wikipedia.org/wiki/L%C3%A2u_Lan)

19. Chương 19

Trầm ngồi xổm ở một góc ngự hoa viên, u buồn giả làm cây nấm, vừa nhớ nhung em gái mềm mại hồn nhiên xinh đẹp ở phòng đọc sách, vừa nguyên rủa tên Liêu Tiểu Tam không có chí khí, không có lòng cầu tiến, hừ, nguyên rủa người lấy được một bà vợ sư tử Hà Đông!

Lại đến đầu thu, trầm tới đây đã gần tròn một năm rồi. Một năm trời, chẳng làm nên trò trống gì hai bàn tay trắng, còn liên lụy tới Thái tổ. Phán quan lúc trước có mắt như mù mới có thể nhìn trúng ta, một thằng nhóc an nhàn thích được nuông chiều làm gì cũng không xong!

Ngồi xổm trong bụi hoa vẽ một đồng rùa đen nhỏ, trầm cũng bắt chước con rùa mà rụt đầu lại. Trước tiên cứ ngày nào biết ngày đó như vậy đi, trong lòng trầm mệt mỏi quá!

Trở về Trọng Hoa cung, đối diện với gương mặt của Thừa tướng mỹ nhân mà ngơ ngẩn cả người, trầm quyết định tự tìm chuyện gì đó để làm. Trầm muốn viết sách, vì Thừa tướng mà soạn một quyển “Tuyển tập thơ Thái Bạch”.

Việc này thật rất thử thách trí nhớ của trầm mà. Sàng tiền minh nguyệt quang(1) trầm nhớ rất rõ, nhưng có rất nhiều đoạn bị mất câu sai chữ. Vất hết óc soạn ra đầy đủ ba mươi bài, còn có thật nhiều lỗi sai nữa chứ.

Thừa tướng ánh mắt long lanh tỉ mỉ nhìn những ba lần, chọn ra một bài. Trầm nhìn qua, “Xuân hiếu”(2).

Xuân miên bất giác hiếu, xử xử văn đề diếu. Dạ lai phong vũ thanh, hoa lạc tri đa thiếu.

Ô, vậy mà lại có thể trộn lẫn Mạnh Hạo Nhiên vào được! Trầm gãi gãi đầu, đầy cảm ứat. Thừa tướng đến tốt cùng là tài giỏi đến cỡ nào chứ, y thế mà có thể từ trong một đồng toàn thơ lấy ra một bài bị đưa bậy vào! Văn nhân thật đáng sợ!

Thừa tướng lại chọn ra hai bài nữa, tinh tế đọc qua mấy lần, sửa lại vài chữ. Trầm càng cảm ứat. Mấy chỗ đó đúng là mấy chỗ trầm có chút không rõ, Thừa tướng lại có thể sửa đúng hết! Thiên tài thật đáng ghét!

Trầm chọn được ba mươi bài, dùng kiểu chữ khác nhau nghiêm nghiêm túc túc viết, còn minh họa thêm hình ảnh, cuối cùng dính thành một quyển sách nhỏ thật dày. Trầm còn muốn viết lên bìa sách “Ban tặng Đại Tàn đệ nhất mỹ nhân”, suy nghĩ một chút lại thấy không được trang trọng, cũng chỉ viết ba chữ “Tặng Tiết Tướng”, còn dùng con dấu của riêng trầm, một con dấu có khắc hình một con rồng con béo ú và một chữ “Duệ” bé xíu.

Để làm quyển sách này trầm tốn mất bảy tám ngày, sau khi tặng đi trầm chưa từng thấy lại, cũng không biết bị Thừa tướng giấu ở chỗ nào rồi, hơn nữa những bản nháp trầm viết sai vẽ hư cũng đều không thấy đâu. Ai, ôi Thừa tướng, chứng nghiệm thu gom của người lại tái phát rồi!

Biên soạn xong tuyển tập thơ, trầm lại không có gì để làm, lại lững thững đi tới phủ Quan Quân Hầu. Sau đó, trầm đã tin rằng hạt đậu Liêu Tiểu Tứ kia chính là Tần Vương điện hạ có thể thay anh trai nó càn quét một nửa thiên hạ rồi. Cái mầm giá nhỏ bé đó cư nhiên trời sinh có sức mạnh phi phàm! Một đứa nhỏ mười hai tuổi không đến hai lăm kí làm thế nào có thể nâng được một con sư tử bằng đá gần ba trăm kí chứ? Khoa học ở chỗ nào!

Trầm lại đặt hai tay dưới nách nhắc thẳng bé lên ước lượng cân nặng, không quá hai lăm kí, tuyệt đối như vậy!

Trẫm là thật rất muốn ngựa trắng gươm bạc tung hoành sa trường da ngựa bọc thây(*) đó! Rất đả kích người!

(*cảnh chết chóc khốc liệt, hy sinh nơi chiến trường, không quản tới thân xác)

Nhìn mâm đậu mạnh mẽ tinh thần phần chấn kia, trẫm nghiêm mặt hạ chỉ: “Dắt con ngựa tốt ở Đại Uyên(*) hôm trước tới cho Liêu Tiểu Tứ, hồi cung!”

(*Tên một nước ở Tây Vực đời nhà Hán)

Con ngựa kia Liêu Tiểu Tam cũng vừa ý lắm. Nhưng trẫm không cho. Hiện tại thì để anh em bọn họ lườm nguýt nhau đi! Hừ!

Trẫm cũng sẽ cưỡi ngựa. Khi còn bé có học qua, bắt đầu từ cưỡi lừa. Nhà mẹ đẻ của chị dâu mở một phường(*) đậu hũ, trước đây xay đậu tương là dùng cối xay kéo bằng sức lừa. Lúc ấy ta rất thích ăn đậu hũ, chị dâu thường xuyên đưa ta về nhà mẹ đẻ để ăn đậu mới nấu trong nồi ra. Khi còn bé ta nghịch lắm, lại không sợ trời không sợ đất, liếc mắt một cái trông chừng không được liền cả gan ôm chân lừa leo lên. Bị lừa đá hai lần, rốt cuộc cũng học được.

(*phường: khu tập trung của một ngành hoặc một nghề)

Chao ôi, đậu hũ! Muốn ăn quá!

Vì thế, vài ngày sau, Ngự Thiện Phòng làm mãi cũng ra được đậu hũ, đủ loại luôn.

Trẫm bưng một chén đậu hũ nhỏ cầm muống ăn ngon lành, không nghĩ tới lại lần nữa thấy xúc động trước đặc quyền của giai cấp thống trị và năng lực sáng tạo của nhân dân lao động.

Được trẫm tặng con ngựa tốt ở Đại Uyên, Liêu Tiểu Tam vào cung tạ ơn, còn dẫn theo mâm đậu kia.

Lúc ấy trẫm đang ăn canh gà nấu đậu hũ, còn rắc thêm hành lá và rau thơm, cho vào quả ớt, thêm dầu vừng, thơm khỏi nói. Nhìn đến mâm đậu khô quắt kia, trẫm đột nhiên sinh ra cảm giác áy náy như đang ăn đồng loại của người ta. Vì thế, trẫm thưởng cho mâm đậu một tô đậu hũ, giống y hệt khẩu phần của trẫm, mỗi ngày một tô.

Liêu Tiểu Tứ được tiểu thái giám đưa sang bên cạnh ăn đậu hũ, còn trẫm thì ngồi tán gẫu với Liêu Tiểu Tam.

Trẫm ừng ực ừng ực húp hết nửa tô đậu hũ, cầm một miếng khăn nhỏ lau miệng, nói: “Trẫm muốn xây một trường quân sự cho thiếu niên, nhận những đứa trẻ từ mười hai đến mười sáu tuổi, quản lý chặt chẽ, bao ăn ở, mỗi quý kiểm tra một lần, từ đó chọn ra một nhóm thiếu niên tiên phong, làm thân vệ của trẫm.” Đến lúc đó cũng có thể theo trẫm ngự giá thân chinh.

Trẫm lần lượt nói xong, quay đầu lại ngồi xuống bưng bát, phát hiện cái bát trống không, hơn nửa bát đậu hũ thế mà lại không cánh mà bay mất!

Bớt giả vờ vô tội đi, Hầu gia, khéo miệng người còn dính miếng hành băm xanh ngấn ngát đó!

Việc này liền giao cho Liêu Tiểu Tam đi làm.

Sau đó, trẫm lại xúc động.

Ý định ban đầu của trẫm là muốn để Tiểu Tam tìm đến trẻ mồ côi ở các chiến trường, ai ngờ câu “Làm thân vệ của trẫm” kia mị lực quá lớn, con cháu quan gia đến báo danh lại hơn ngàn người.

Trẫm thật sự không muốn bắt chước Vũ Lâm Vệ(3) của Hán Vũ đế đâu! Người ta rất đẹp trai lại có nhiều con cái nha! Đây chính là vị hoàng đế số một thiên cổ, là vị hoàng đế vĩ đại nhất trong lịch sử Trung Quốc đấy! Đàn ông con trai có mấy người là không sùng bái Hán Vũ đế chứ, trong hậu cung có rất nhiều tiểu mỹ nhân đó, ôi...

Trẫm thì chỉ có một mình Thừa tướng! Lại mới ở giai đoạn nắm tay đơn thuần thôi, đến cả mặt cũng chưa được hôn!

Bất quá, Thừa tướng một chút cũng không kém Hàn Yên(4)!

Liêu Tiểu Tam chia các học viên thành hai chỗ đóng quân, con cháu quan lại ở khu Đông, con cháu bình dân ở khu Tây, để hai khu cạnh tranh với nhau xem chừng nhau. Đúng là hợp ý trẫm.

Mầm đậu cũng vào khu Đông, không tới vài ngày đã đánh thắng hết toàn bộ những tên vô địch trong khu, còn làm tiểu đội trưởng.

Trẫm yên lặng ôm ngực u buồn. Một bàn tay của Tiểu Tam đã có thể ấn cả người trẫm xuống không nhúc nhích được, đây là sự khác biệt giữa trẫm và mầm đậu sao...

Trẫm quyết định đi đến Trọng Hoa cung tìm sự an ủi từ nơi Thừa tướng mỹ nhân.

Nhìn thấy một Thừa tướng ốm yếu giống hệt Tây Thi, trẫm nháy mắt đã được chữa lành. So với Thừa tướng, trẫm quả thực khổng vô hữu lực (có sức khỏe hơn người) hơn nhiều! A, sơ suất quá, trẫm có thể so sánh tài văn chương với Tiểu Tứ mà, trẫm còn có thể thuộc Tỳ Bà hành, Trường hận ca, Táng hoa từ đó!(5)

Trẫm yên lặng nở nụ cười.

1. Tĩnh dạ tứ (Cảm nghĩ trong đêm thanh tĩnh) – Lý Bạch

2. Xuân hiếu – Mạnh Hạo Nhiên

3. Vũ Lâm Vệ: Tức “Vô Lâm Quân”, là một cấm vệ quân cung đình từ rất lâu trong lịch sử. Mỗi thời kì lịch sử mỗi khác, phụ thuộc vào hệ thống, cơ cấu thống lĩnh và chức năng đều không giống.

(.baike.com/wiki/%E7%BE%BD%E6%9E%97%E5%8D%AB)

4. Hàn Yên: tự Vương Tôn, là hậu nhân của Hàn Vương Tín, là cháu của Cung Cao Hầu Hàn Đồi Đường, nổi danh là người tình đồng tính đầu tiên của Hán Vũ đế Lưu Triệt.

(.baike.com/wiki/%E9%9F%A9%E5%AB%A3)

5. Tỳ Bà hành – Bạch Cư Dị (.thivien.net/viewpoem.php?ID=50)

Trường hận ca – Bạch Cư Dị (.thivien.net/viewpoem.php?ID=223)

Táng hoa từ – Tào Tuyết Cần (.thivien.net/viewpoem.php?ID=45)

20. Chương 20

Trời thật xanh, mây thật trắng, trẫm nằm dài trên ghế trong ngự hoa viên, có chút vui vẻ. Khi đó có hai tiểu cung nữ đi ngang qua đều bị vấp ngã, cả hai cùng “ưm” một tiếng rồi chậm rãi ngã xuống, tư thế không kém chút nào so với điệu ‘Khổng Tước vũ’ của Bạch Lệ Bình.

Trẫm thấy hơi u buồn một chút. Đây gọi là yểu điệu hôn quân, thực nữ hảo cầu sao! Bất quá, ngã thôi mà cũng thật xinh đẹp nha! Trẫm rất là ghen tị, làm sao mà trẫm không thể ngã được đẹp như vậy, có tính thẩm mỹ như vậy chứ! Ôi, lần trước trẫm cũng bị ngã đó, bẹp một tiếng cả người lao xuống nằm sấp trên mặt đất, hơn nửa ngày vẫn không đứng dậy được, đến cả mũi rồng nhỏ cũng bị rơi ra.

Có điều, hai tiểu cung nữ kia về sau trẫm không gặp lại nữa, có lẽ lại bị cái thể chất ôn thần của trẫm liên lụy mà chết rồi!

Kể từ khi trẫm tròn mười tám tuổi thì không khác gì cái dùi gà kho thơm phức, ai cũng đều muốn gặm một miếng. Lại có tiếng nói đòi lập hậu ngày càng lớn ở phía dưới, trẫm bảo còn chưa diệt được dân tộc Hung Nô thì sao có thể lập gia đình, kết quả đám lão già kia càng quyết liệt hơn, còn có người ngắt luôn trong phòng.

Lúc đó gương mặt của Tiểu Tam khó coi đến chừng nào? Nói ngắn gọn là, trong chớp mắt thì chán nản hẳn. Thấy vậy trong lòng trẫm như bị co rút lại.

Liêu Tiểu Tam bị kích động, càng chăm chỉ luyện binh hơn, đầu tư rất nhiều tinh lực vào trường quân sự dành cho thiếu niên. Trầm có chút mừng thầm. Hay là Quan Quân Hầu rốt cục cũng đã tiến bộ biết suy nghĩ dẫn binh bức vua thoái vị, lên ngôi hoàng đế lấy trầm làm hoàng hậu? Nghĩ đến việc có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ, trầm nhin không được sờ sờ ngực. So với làm hoàng hậu, có lẽ bị dùng xích vàng trói lại rồi nhốt ở trong phòng nhỏ nơi hẻo lánh âm u thì càng dễ dàng, càng thuận lợi hơn chứ nhỉ? Đó rõ ràng chính là tình tiết ngược luyến tình thâm đó! Loại này làm JJ cương nhiều nhất, cũng cầu huyết nhất...

Nghĩ đến trầm cũng sẽ đóng góp nhân lực vào đội ngũ cầu huyết kia, trầm có chút hưng phấn. Khi Liêu Tiểu Tam đến thỉnh an thì trầm liền giữ người lại, nhìn gương mặt ác bá kia của Thái tổ mà ngưỡng mộ một hồi lâu.

Sau đó, trầm mở mắt nhìn trừng trừng vào gương mặt đang chuyển sang màu đỏ của Thái tổ, bắt đầu từ lỗ tai, sau đó tới khuôn mặt, tiếp theo là gáy.

Vì thế, trầm cũng hơi ngượng ngùng.

Tiểu Tam rất ngây thơ, ngay cả loại văn cầu huyết để các cô gái đọc giết thời gian cũng chịu không nổi. Cái bộ dáng kia, rất, rất khêu gợi đó!

Trầm đấu tranh một chút, nâng mặt Thái tổ lên hôn một cái. Hôn xong, mặt trầm cũng đỏ bừng.

Tiếp sau đó, trầm bị ôm lấy, mặt còn bị úp vào ***g ngực của người ta.

Khí tiết của trầm ngay lập tức tan vỡ ầm ầm.

Trầm nghĩ, cùng với tên cầm thú này cũng không phải mới một lần, kỳ thật trầm cũng có thể làm ngược lại chứ nhỉ! Đối với Tây Thi Thừa tướng trầm không nỡ xuống tay, nay đổi thành người đàn ông cao lớn thô kệch này cần gì phải nhân từ mà nương tay ha!

Trầm liền vươn tay đẩy Liêu Tiểu Tam, đẩy một cái không nhúc nhích. Đẩy tiếp một cái nữa, vẫn không nhúc nhích.

Trầm lập tức thấy u oán. Trầm cũng là con trai đó! Thế này thì quá thất bại, quá yếu ớt, quá vô dụng rồi! Vì sao trầm lại không có được thần lực trời sinh như mầm đậu chứ, nếu không như cớ Tiểu Tam thì đến bao nhiêu đẩy bấy nhiêu, đẩy bao nhiêu làm bấy nhiêu...Trầm lại đẩy đệ tam xuống.

Lần này Liêu Tiểu Tam cực kì phối hợp mà ngã theo.

Trầm cũng theo đó bò lên long sàng, ngồi trên eo Tiểu Tam, bắt đầu lột quần áo người ta. Này, quần áo này sao lại khó cởi ra như vậy chứ? Rõ ràng mỗi lần Tiểu Tam lột quần áo trầm đều rất nhanh mà!

Liêu Tiểu Tam tự cởi bỏ áo mình, ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn vào gương mặt trầm. Trầm liếc mắt nhìn một cái, dong dầy trong ánh mắt kia là trầm, chỉ có mình trầm mà thôi. Trầm cảm thấy trong lòng có một nơi như mềm ra, sau đó rướn người lên hôn hôn chỗ mí mắt.

Liêu Tiểu Tam run lên một chút, cũng thuận theo mà nằm yên ở đó tùy trầm làm.

Trầm lui xuống nhìn ngắm bờ ngực vừa đẹp lại rắn chắc, nhin không được sờ sờ mấy cái. Nước mắt lại tuôn. Vóc dáng của Tiểu Tam thật đẹp nha, có cơ ngực, có cơ bụng, còn có cơ lưng, đây mới đúng là vóc dáng của người đàn ông đó! Vóc dáng trong mộng trầm đã nghĩ tới cả hai đời đó!Trầm lau nước miếng sờ soạng một lần lại một lần.

Sau đó, Liêu Tiểu Tam chịu không nổi bị trầm sờ mó đã đứng dậy đề ngược lại.

Trầm lại bị chó gặm.

Gặm đằng trước gặm đằng sau, gặm qua gặm lại.

Sau khi bị gặm xong, trầm tinh tế suy ngẫm sự tình vừa trải qua, đồng thời tổng kết kinh nghiệm khi thất bại trong việc đề ngược.

Nguyên nhân bên trong, vũ lực của trầm không đủ mạnh, bị một bàn tay của người ta nhấn một cái đã không thể động dậy, bị áp một cái thì không thể trở mình.

Nhân tố bên ngoài, Tiểu Tam rất hung bạo. Tên cầm thú hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, trong ổ chẵn lại trường kỳ không có ai, phỏng chừng là ba năm không ăn thịt ăn một lần lại quyết tâm ba năm!

Còn có một nguyên nhân khiến trẫm muốn dùng tới thanh chủ thủ, phần cứng không bằng người ta. Mẹ kiếp, trẫm còn nhỏ mà, về sau còn có thể dài ra, cái tên cầm thú kia thể mà dám tấn công con rồng nhỏ của trẫm!

Trẫm rất uất ức.

Trốn trong tấm cung ưu thương suốt một buổi chiều thì An Hòa công chúa đến.

Con bé mới mười hai tuổi, đúng là tuổi nhỏ trắng nõn nà, bộ dạng đáng yêu miễn bàn. Trẫm thực thích cô em gái lời được này, khi cười rộ lên thì hai má có lúm đồng tiền như cháu trai trẫm. Con bé thêu cho trẫm một chiếc khăn, việc thêu thùa này, tốt hơn toàn bộ nữ sinh ở hiện đại mà ta biết. Trẫm nhận lấy xong xuôi, cũng không dám hỏi hình thêu trên đó là cái gì, tuy trẫm nhìn thấy giống cây dừa, chính là trong cung không hề có cây dừa, An Hòa cũng tuyệt đối không có khả năng đã thấy qua cây dừa!

Trẫm thực ưu sầu. An Hòa mười hai tuổi, hai ba năm nữa đã phải đính hôn lập gia đình. Con gái của hoàng đế không cần lo chuyện gả đi, nhưng mà con gái của hoàng đế đời trước thì lại là bị kịch nha! Nếu trẫm rơi đài trước khi con bé bị gả đi thì có lẽ sẽ không gả được nữa, không khéo còn mất cả mạng. Nếu chờ con bé gả đi rồi trẫm mới rơi đài, phỏng chừng nhà chồng sẽ khó chịu, dù cho chính mình không muốn cắt đứt thì cũng sẽ bị người ta đoạn tuyệt, nếu như người ta độ lượng thì sẽ để cho giữ lại tính mạng.

Phải tìm cho An Hòa một gia đình khá giả! Tiết Minh Anh không tồi, Tiết gia thì đảm bảo có gia giáo rồi. Chính là hình như Tiết Minh Anh và Diêu Mộc Lan có gì đó mờ ám, với cả tuổi cũng quá chênh lệch. Mâm đậu cũng rất được, thật thà lại ít nói, nhưng khí lực của nó quá lớn, nếu nổi lên tính bạo lực mà đánh vợ, một cô bé yêu kiều như vậy sao mà bằng được với con sư tử đá ở cửa nhà bọn họ chứ!

Trẫm liền cho gọi mâm đậu để hỏi.

Trẫm thực thất vọng. Tiểu Tam đã ngốc rồi, Tiểu Tứ còn ngốc hơn. Trẫm hỏi một câu nó đáp một câu, có thể trả lời bằng một chữ thì tuyệt đối không nói tới chữ thứ hai, thật quá chán!

Trẫm lại cho gọi con trai trưởng của anh trai Thừa tướng để hỏi.

Thằng nhóc kia mới mười ba tuổi, thể mà đã có mùi của kẻ có tài, chữ viết vô cùng tốt, vẽ cũng rất đẹp, mà làm thế nào trẫm lại thấy có chút giống trẫm nha. A, đúng rồi, chữ của Thừa tướng là noi theo trẫm mà luyện, thằng nhóc này dường như là noi theo Thừa tướng mà luyện, ra vậy, hèn chi thằng nhóc này lại dùng ánh mắt đầy nhiệt huyết như thế mà nhìn trẫm! Kẻ có tài thường bạc tình, yêu thích phong hoa tuyết nguyệt, thương hoa tiếc ngọc, sau này lại tìm ra một người lại một người là tình yêu đích thực thì làm sao, không thể gả được.

Trong vài ngày triệu kiến hơn mười thanh niên tài giỏi, trẫm được trải nghiệm một chút cảm giác làm bà mối.

Làm bà mối quá khó, trẫm lo gần chết.

Lo được vài ngày, trẫm từ bỏ. Ai, đến cả chính trẫm mai đây sẽ ở đâu còn chưa biết, hiện tại tính kế nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì đâu, đến lúc đó rồi nói sau! Trẫm lại trở về làm rùa đen rụt cổ.

Đêm đó, lúc Liêu Tiểu Tam lại lén lút bò qua giường trẫm, trẫm đã bóp cổ hất một hồi.

Ai bảo không chịu mưu phản!

21. Chương 21

Liêu Tiểu Tam bị trẫm bóp cổ vẫn không nhúc nhích, trong mắt còn mang theo ý cười.

Trầm vô lực. Hầu gia, ngài đây là dù có chết trên giường hôn quân biến thành quỷ cũng vẫn phong lưu sao? Trầm quyết định, đấu tranh một chút nữa.

Vì thế, trầm nói: “Tiểu Tam, bọn họ đều nói trầm nên thành thân.”

Cả người Liêu Tiểu Tam trở nên cứng ngắc.

Trầm liền nói tiếp: “Trầm nghĩ, trầm cũng đã mười tám tuổi rồi, nên thành thân.”

Liêu Tiểu Tam đại khái là nắm thật chặt nắm tay, trầm còn nghe được tiếng răng rắc của xương cốt vang lên cơ.

Trầm nhìn chằm chằm vào đôi mắt Liêu Tiểu Tam, cực kì thành khẩn hỏi: “Tiểu Tam, người cảm thấy trầm và Thừa tướng sau khi thành thân thì về ở trong tử cung của trầm tốt hơn hay về Trọng Hoa cung ở tốt hơn?”

Rầm một cái, ánh mắt của Liêu Tiểu Tam có thể giết người đó, con mắt thì đỏ, gân xanh trên cổ cũng muốn nổ tung, nắm tay thì, a, chảy máu rồi kìa.

Trầm cố nén xúc động muốn run rẩy, không sợ chết bỏ thêm một câu: “Trầm đối với Thừa tướng là tình yêu đích thực, trầm nhất định sẽ gạt bỏ muôn vàn khó khăn mà lấy Thừa tướng làm hoàng hậu!”

Ầm!

Long sàng sập xuống. Liêu Tiểu Tam cũng không thấy đau.

Trầm chớp mắt mấy cái, cầm cái gương nhỏ soi soi, tuy là đối với sắc đẹp của mình không quá tin tưởng được, nhưng vẫn có chút mong đợi.

Liêu Tiểu Tam đi chuyến này, là đi thẳng đến Tây Bắc mang ba mươi vạn đại quân về tạo phản, hay là đi đại doanh Tây Giao chọn binh mã chinh tề rồi trực tiếp sát nhập hoàng cung đây?

Dù là cái nào thì trầm cũng không đợi được nữa.

Nhưng mà ngày hôm sau trầm đến Trọng Hoa cung, thấy trên mặt Thừa tướng mỹ nhân có một cục bầm tím, cả người đều hầm hầm, toàn thân tràn ngập hắc khí.

Trầm ngây người. Liêu Tiểu Tam thế mà lại đi đánh thanh mai trúc mã của hắn! Rất hung bạo! Gương mặt của mỹ nhân như vậy, sao lại có thể xuống tay được chứ! Cái gì mà thủ đoạn độc ác chứ, nên lời ra ngoài đánh bằng roi mới đúng!

Sự tình là thế này nè.

Liêu Tiểu Tam sau khi ra khỏi tử cung của trầm thì liền vào Trọng Hoa cung, gặp Thừa tướng đang đọc thơ, liếc mắt một cái đã nhìn thấy chữ viết tràn ngập khí chất vương giả của trầm, ghen tị vươn tay giật lấy muốn nhìn cho rõ ràng. Thừa tướng không nỡ để cho tên thô kệch kia nhìn, càng sợ tên đàn ông cầu thả đang chìm trong hang giấm chua đó phá hỏng mất thơ, liền tiến lên ra tay đoạt lại. Ai, cái thể chất mèo quào của Thừa tướng so ra còn thua trầm đó, không phải là đối thủ của Tiểu Tam đâu! Tiểu Tam không cần dùng lực, chỉ nâng cánh tay lên cản lại, hai má Thừa tướng liền bầm một cục.

Tiểu Tam đoạt lấy “Tuyển tập thơ Thái Bạch” rồi bỏ chạy, cả người Thừa tướng hóa đen xì.

Trầm cảm thấy trầm không thể trêu vào Thừa tướng hiện tại, cũng đành phải chạy đi.

Trầm lại chạy tới Phi Hạc lâu.

Phi Hạc lâu bây giờ là sản nghiệp của trầm. Chủ nhân trước đã sớm bị Thừa tướng tịch biên, tội danh hình như không nhẹ, trầm cũng không rõ là tội gì, sau khi sung gia sản vào công quỹ thì cửa hàng liền biến thành vốn riêng của trầm.

Hiện tại Phi Hạc lâu chuyên kinh doanh thuốc, phương thuốc thì lấy từ thái y viện, buôn bán tốt khỏi nói. Ví dụ như nước cốt vịt trước mặt trầm này, dùng đến hơn ba mươi loại dược liệu để nấu, đương nhiên giá cả cũng rất đẹp.

Trầm uống ngay một bát lớn, cái bụng nhỏ phình ra, lại thấy tiếc nuối. Vì sao lại không có ai hạ độc trầm chứ? Đám thích khách không đầu óc kia! Âm sát hoàng đế là một nhiệm vụ trường kỳ, gian khổ nhất, phải giờ giờ phút phút nắm chắc chứ!

Uống canh không no được, trầm ra khỏi Phi Hạc lâu rồi lững thững đi tới quán ven đường ăn quà vặt mang hương vị cổ đại chính cống. Gặp món nào thích thì ăn liền vài miếng, không thích thì đem cho thị vệ đi theo, thanh đạm lại ngon, ăn xong thì muốn bỏ bao một phần mang về cho Thừa tướng. Đối tốt với Thừa tướng như vậy, trầm quả thật là một vị quan tốt thương dân như con nhà!

Cầm một xâu thịt nướng thật to, quẹo ra ngoài, trầm bị chặn lại. Nhìn một cái, trầm liền hưng phấn.

Bên đường có ẩu đá!

Hai nhóm người ngựa, một nhóm quần gấm áo hoa, một nhóm quần áo thông thường, rõ ràng là hai tầng lớp khác nhau. Chẳng qua trầm vẫn nhận ra được thân phận hai bên, học sinh trường quân sự thiếu niên. Một bên là con cháu quan lại ở khu Đông, một bên là con cháu bình dân, trước giờ cứ gặp nhau là thấy không vừa mắt. Trong trường cấm đánh nhau, điều này áp dụng vào doanh trại sẽ nghẹt thở mất.

Trầm thấy có vẻ vui.

Hỡi các thiếu niên tràn đầy sức sống! Đánh đi đánh đi, đánh thắng trầm sẽ thưởng cho xâu thịt nướng! Trầm dùng sức hò hét trong lòng.

Ở phía sau, tên côn đồ kiêm tay sai thứ nhất không biết từ chỗ nào tìm ra một cái ghế mà đem lại, còn trải ra một tấm thảm mới tinh tinh. Trầm thoải mái thư thái mà ngồi xuống.

Tên côn đồ tay sai thứ hai cũng mang ra một ly trà. Trầm sung sướng uống ngay.

Tên côn đồ tay sai thứ ba thì bưng tới một đĩa mứt hoa quả. Trầm trừng mắt: “Không ăn đồ ngọt!”

Tên côn đồ tay sai thứ tư dâng lên một tô hạt hạch đào. Trầm ăn ngon lành.

Sau đó, trầm phát hiện, hai bên người ngựa gần như sắp đánh nhau đều dừng lại bất động, hình như, đều đang nhìn trầm...

Trầm nói: “Đánh đi, đánh thắng trầm thưởng cho các người xâu thịt nướng mà ăn!”

Ngay lập tức, tất cả ào ào quỳ xuống.

Trầm hết thấy vui. Sao tự dừng lại ngừng đánh chứ, trầm thật sự muốn thưởng xâu thịt nướng cho các người ăn mà!

Nếu không đánh nữa, vậy cũng chẳng còn gì vui, trầm đành buồn bã ỉu xìu hồi cung. Sau khi về lại trong cung, trầm phái sáu tay ngự trù đi đến trường quân sự thiếu niên, cho bọn họ ăn thịt nướng nửa tháng luôn, một ngày ba bữa cộng thêm ăn khuya, bệ hạ có chỉ, không cho thừa lại cơm...

Ai ô, ức hiếp bọn họ, thật sự là rất có cảm giác thành tựu!

Mầm đậu ăn nhiều thịt nướng, đại khái không chịu nổi, bị anh trai nó đưa vào cung thỉnh tội.

Ai, trầm thật sự không có tức giận, chỉ là cảm thấy chơi thật vui, lại muốn ức hiếp người khác. Thời trẻ ai mà không trải qua việc nghịch ngợm gây sự chứ, nhớ năm đó lúc ta mười hai mười ba tuổi, cũng là ba ngày không đánh nhau thì nhảy lên mái nhà lật ngói, việc anh trai ta phải làm nhiều nhất chính là mang rượu thuốc đến từng nhà xin lỗi đó!

Mầm đậu cũng có được người anh trai tốt, cũng có người anh trai đưa nó đi xin lỗi!

Chính là ta không biết đời này còn có thể gặp lại anh trai ta nữa hay không, trầm vừa thật ngưỡng mộ, cũng rất ghen tị.

Ai, thằng cháu trai còn nhỏ như vậy, chị dâu thì nuôi ta từ bé, ta vẫn còn chờ sau này được chăm sóc chị khi về già đó! Muốn khóc quá. Con mắt trầm lại đỏ lên, càng nhìn huynh đệ tình thâm bên kia càng thấy không vừa mắt.

Trầm gọi mằm đậu tiến lên, đưa tay ra sờ sờ cánh tay nhỏ bé, rất rắn chắc, cứng cỏi, xem ra ăn nhiều thịt nướng thực có lợi ha!

Trầm cho gọi một tên tiểu thái giám lại phân phó hai câu. Tiểu thái giám lui xuống, rất nhanh lại bê lên một cái hộp dài.

Trầm mở hộp, lấy ra một cây đao, rút đao ra khỏi vỏ, hàn quang lấp lánh, cực kỳ sắc bén. Thanh đao này là hoàng trang bên kia vừa đưa tới, mới được đúc xong. Vốn là vì muốn làm chông sắt nên trầm chọn ra thật nhiều thợ rèn tốt, lại giải thích cho bọn họ đủ kiểu cắt mài thép cùng hình dạng của cây mã tấu thời hiện đại, kết quả một hồi thì làm ra cái này.

Ánh mắt của hai anh em đều sáng rực lên.

Trầm âm âm cười: “Tiểu Tứ, đánh thắng anh người, đao liền là của người!”

Ánh mắt của Liêu Tiểu Tam nhất thời u oán.

Mằm đậu lại đẩy lên chiến hỏa hừng hực.

Hai anh em đánh ngay trong sân. Sau đó, mằm đậu thua. Liêu Tiểu Tam liền đúng lý hợp tình lấy đao làm của riêng. Kỳ thật trầm rất muốn nói: “Tiểu Tam à, trầm chưa có nói nếu người thắng thì đao thuộc về người...”

Mằm đậu ủ rũ ra khỏi cung.

Liêu Tiểu Tam đi đến bên tai trầm nói một câu, lúc này trầm liền thấy choáng váng.

22. Chương 22

Trầm đối với thế giới này đã tuyệt vọng.

Liêu Tiểu Tam là ai, là người dẫn đầu ba mươi vạn đại quân Tây Bắc, là Quan Quân Hầu, là Thái tổ dựng nước tương lai đó. Trầm rất muốn hỏi một tiếng, Tiểu Tam, khí tiết của người đâu rồi?

Tiểu Tam lại có thể nói với trầm: “Thân thể Cảnh Hoa vẫn luôn không được tốt, bệ hạ có biết vì sao Cảnh Hoa đã hai mươi bảy tuổi vẫn chưa thành thân không?”

Những lời này rất độc! Cái gì có thể nói đều chưa nói, cũng là cái gì có thể nói thì đều nói ra hết rồi! Tiểu Tam à, Thừa tướng là thanh mai trúc mã của người đó, làm sao mà người lại có thể ra tay hiểm độc như vậy chứ!

Trong lòng trầm vì Thừa tướng yêu dấu mà lặng im nhỏ lệ. Thừa tướng à, thói đời bạc bẽo cái gì, lòng người đổi thay cái gì, giao hữu vô ý cái gì, ta nên bị thương, về sau không chơi đùa với tên thô lỗ kia nữa...

Trầm lại nghĩ tới đời trước là một trạch nam đọc được một bài văn. Có một con hồ ly để ý một cô gái. Nam hồ ly thuộc thành phần không tốt, tính tình giảo hoạt, cha của cô gái rất chương mắt y. Cha của cô này rất vừa ý một tiểu Trọng Nguyên. Nam hồ ly lo lắng, chạy đến nói dối, bảo rằng tiểu Trọng Nguyên và tiểu Bảng Nhân(*) tình cảm thân mật ăn chung chén, ngủ chung chăn. Sau đó, nam hồ ly đã thu được cô gái đó vào tay mình.

(*người đứng nhì trong kỳ thi Điện thí – tức là kỳ thi cuối cùng do nhà vua chủ trì)

Ây dà, thủ đoạn nham hiểm như vậy khi ấy đã khiến ta phải một phen đập bàn đầy kích động, còn định tham khảo xem như đòn sát thủ để đối phó với cha mẹ của em gái dịu dàng ở phòng đọc sách về sau đó.

Nhưng mà Tiểu Tam nha, người nha, người nha!

Trầm lần thứ hai vì Thừa tướng mà lau nước mắt, đêm hôm đó còn ăn tới hai cái bánh bao nhân thịt.

Ăn bánh bao, trầm đột nhiên sinh ra một loại cảm giác thật dung tục thật hạnh phúc.

Tiểu Tam không nán lại trong kinh, vào thu liền trở về Tây Bắc. Tuy nói năm trước đã rất quyết liệt đánh đuổi dân tộc Hung Nô, nhưng lại không đánh chết, giờ thấy bọn họ ở bên đó nghèo khổ muốn chết, trẫm bên này lại tới mùa thu hoạch, vùng biên giới liền không an ổn. Hành động mạnh mẽ thì không có, nhưng cảnh vừa đánh vừa nháo cùng cướp đoạt lương thực thì luôn không ngừng. Cho nên mới nói, trẫm ghét nhất là kỵ binh, tới nhanh mà đi cũng nhanh. Hừ, một ngày nào đó, Tiểu Tam sẽ đánh gãy hết chân ngựa nhà các người, chờ mà xem!

Trẫm xoa xoa thắt lưng, lại mắng một tiếng. Tên cầm thú, trước khi đi cũng không quên tới ăn trẫm, mẹ kiếp, thắt lưng trẫm mỗi nườ, chân mềm nhũn, rất bức mình! Nhất định phải thừa dịp mấy ngày này Tiểu Tam không ở đây cưới Thừa tướng làm vợ! Cho dù Thừa tướng thật sự không được trẫm cũng lấy, chắc chắn!

Từ khi “Tuyển tập thơ Thái Bạch” bị Tiểu Tam cướp đi không cẩn thận bị truyền ra ngoài và trở nên thịnh hành khắp kinh thành, Thừa tướng cũng có chút hắc hóa, có khi ánh mắt nhìn trẫm cũng sáng lên, tựa như ngọn lửa nhỏ đang nhảy nhót.

Trẫm biết Thừa tướng còn muốn có thêm thật nhiều tác phẩm của vị cao nhân sư phụ của trẫm và vị cao nhân bằng hữu của cao nhân sư phụ, chỉ là đầu trẫm quá nhỏ không đủ dùng, không tức cảnh sinh tình được thì sẽ không nhớ ra thêm gì nữa.

Vấn đề là, trẫm không dám tùy tiện tức cảnh sinh tình nữa. Lần trước trẫm đang tản bộ trên đường, trước gặp được hai người ăn xin, sau lại gặp được tiệc mừng đầy tháng cháu đích tôn của Lại bộ thượng thư rất rầm rộ, trẫm liền thuận miệng cảm khái một câu, cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường xương chết buốt(1). Tiếp đó, ngày hôm sau lão cha Lại bộ thượng thư kia liền mang theo mấy thằng con trai tới quỳ tại ngự thư phòng thỉnh tội. Khiến trẫm thật đau trứng. Đời trước những người phát tài nhanh cũng có hàng triệu triệu phụ nữ đã có chồng. Trẫm không ghét người giàu có, thật sự. Chỉ cần không ăn trộm không cướp giết trên đường, trẫm quản người xài tiền như thế nào đâu! Kể có tiền tiêu nhiều chút còn có thể thúc đẩy nhu cầu kích thích tiêu dùng đó!

Nói vài câu đều phải suy nghĩ trước sau để khỏi liên lụy chết ai, cuộc sống này cũng thật quá có áp lực đi! Tiểu Tam à, người mang theo ba mươi vạn đại quân kia tạo phản đi, trẫm cho người lên mở cửa thành nghênh đón người vào kinh được không? Trẫm viết chiếu chỉ truyền ngôi tự tay dâng ngọc tỷ giao lại đất nước cho người được không?

Trẫm mở túi áo ra, nhìn tới rượu độc đã sớm giấu kỹ trong đó, yên lặng nở nụ cười. Chỉ cần Tiểu Tam có thể phản, trẫm tuyệt đối có thể ngay lập tức chết rồi trở về!

Có mục tiêu, trước mắt lại không có Tiểu Tam thường thường qua đây gây chướng mắt, trẫm lại phấn chấn lên.

Thi Hương vào tháng giêng, học sinh các nơi đến đây thật nhiều, đều là tới tham gia ân khoa quan trọng nhất. Ân khoa lần này chủ yếu vẫn là theo chế độ tiến cử, quan viên đại nho khắp nơi tiến cử các học trò học tập giỏi, đạo đức tốt, thông qua một lần xét duyệt, xem như nhận được thân phận giám sinh (học trò trường Quốc Tử Giám), có thể trực tiếp tham gia thi hội như học trò trường Thái Học.

Trẫm đang ngồi một chút trong quán trà đối diện Phi Hạc lâu, rót đầy lỗ tai những lời nói như a-xít xong, yên lặng lui đi. Ai, trẫm quả thật là một tên không có trình độ mà, bọn họ nói gì trẫm đều nghe không hiểu được.

Trẫm cảm thấy trẫm cần một người thầy. Đầu năm nay, hoàng đế cũng cần tham gia lớp xóa nạn mù chữ nha!

Giờ học đầu tiên là Thừa tướng lên lớp. Trẫm ráng căng mắt ra nghe được một hồi thì ngủ mất.

Kỳ thật trẫm cũng có thầy nha, là ông nội của Thừa tướng, lão Tiết chính là tam đại đế sư đó, đáng tiếc đến đời trẫm chỉ còn là trên danh nghĩa thôi. Tiểu hôn quân lúc mười tuổi bị đuổi ra khỏi cung, thầy giáo lúc đó cũng là một vị đại nho, chỉ tiếc là cả ba đời đều bị tình yêu đích thực của cha hôn quân giết chết. Tiểu hôn quân mười lăm tuổi sau khi hồi cung mang theo cái danh là học trò của một vị cao nhân ẩn sĩ, lão Tiết Thái Phó tuổi rất cao không dạy được nữa, trọng tâm cuộc sống của tiểu hôn quân lại là ham muốn sắc đẹp của Thừa tướng và hầu hạ người cha ruột đầy bệnh tật, không có cách nào đọc sách được.

Trẫm có chút hổ thẹn.

Thừa tướng rất rất ôn nhu nói: “Bệ hạ chính là đại trí tuệ.”

Trẫm thực muốn cào tường. Đây là trung thần nha, là một trung thần vĩnh viễn đều vì hoàng đế nhà y mà tìm lý do, tìm cớ để tin rằng bệ hạ là tốt nhất, bệ hạ là cao nhất đó! Chế độ phong kiến đúng là hại chết người mà!

Còn có, năng suất của Thừa tướng rất cao! Trẫm rõ ràng là đang lén nghiên cứu cửa nhà và guồng nước trong trang viên, thế nhưng đám không có đầu óc kia lại báo cáo rằng Thừa tướng đã tới nơi này rồi! Chờ đến lúc trẫm biết rồi thì người ta đã tự lấy sổ tự phê vào lệnh cho công bộ tiếp tục phát triển.

Cho nên, Tiểu Tam, vì để khiến người mưu phản, trẫm cũng chỉ còn lại một chiêu lợi dụng sắc đẹp (!) này sao...

Nhàn rồi đến nhàn chán, trẫm lại lững thững đi tới trường quân sự thiếu niên, còn mang theo hai mươi cái bánh bao nhân thịt nóng hổi hấp Ngự Thiện Phòng mới vừa làm xong.

Hôm nay là ngày diễn ra trận chung kết giành thắng lợi của tiểu bá vương, trận đấu này do trẫm khởi xướng, đương nhiên trẫm muốn đến xem trực tiếp.

Trẫm vừa đến, trận đấu liền bắt đầu. Cùng tiến vào trận chung kết có bốn người, chia ra đánh tay đôi, sau đó thắng đánh với thắng, thua đánh với thua. Rất nhanh, thứ tự liền có.

Mầm đậu là hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất, được trẫm tự tay vẽ một bức hình chibi, đề chữ, tiểu bá vương Liêu Tiểu Tứ, còn dùng con dấu của riêng trẫm. Tên thứ hai và tên thứ ba đều thuộc khu Tây, là trẻ mồ côi trên chiến trường. Ba người đứng đầu mỗi người được đeo đao, còn được năm cái bánh bao thịt thơm ngào ngạt.

Đứng thứ tư là Đường Lệ, mười bốn tuổi, là con cháu thế gia đang sa sút, còn là con vợ kế không được sủng, tự mình tìm quan hệ vào nơi này. Đối với người này trẫm tương đối để ý. Người này sức lực không đủ lớn, tốc độ không đủ nhanh, nhưng mà lại cực kì thông minh, cuối cùng chính là trong tình huống đang chiếm ưu thế mà nhận thua. Một khắc đó, trẫm có một loại cảm giác như nhìn thấy cảnh Naruto phải chịu đựng trong trận đấu tay đôi giữa Shikamaru với Temari.

Vì thế, trẫm mang Đường Lệ đi, đưa đến Tiết gia giao cho Tiết Minh Anh.

Sau này, Đường Lệ cùng mầm đậu liên thủ, một lần hành động diệt được mười ba tiểu quốc ở Tây Vực, từ đông nam Phúc Kiến đánh tới tây nam Điền Miễn...

Tự kinh phó Phụng Tiên huyện vịnh hoài ngũ bách tự – Đỗ Phủ

.thivien.net/viewpoem.php?ID=3645

23. Chương 23

Ân khoa thực khốc liệt. Một ngàn tám trăm người tham gia, cuối cùng trúng tuyển chỉ có một trăm hai mươi người. Đương nhiên, thi lần này không đậu sang năm còn có thể thi tiếp, sang năm thi không đậu ba năm sau nữa vẫn có thể tiếp tục thi. Số lượng người là do trẫm định, sổ sách không nhiều lắm. Đối với lần ân khoa này Thừa tướng rất chú trọng, gương mặt mỹ nhân nghiêm túc hẳn lên. Ai, quan chủ khảo gần đây hay cầu, trẫm cũng không dám trêu vào.

“Tuyển tập thơ Thái Bạch” do trẫm tự tay viết có mị lực lớn như vậy sao? Rõ ràng tự người viết theo cũng rất tốt đó! Tiểu Tam cũng thật là, vì sao không chịu rửa tay trước đã vội đi giật mất vật yêu thích của Thừa tướng chứ, bàn tay của hân chính là vừa bị trẫm kích động đến đỏ máu đó! Kỳ thật Thừa tướng à, quyển sách kia như vậy hẳn là càng đáng giá nha! Ngắm lại đi, chữ viết thì do hoàng đế diệt vong của Đại

Tần tự tay viết, còn có thêm dấu tay bằng máu của Thái tổ dựng nước, càng nhiều kỷ niệm thì càng có ý nghĩa và giá trị bảo tồn đó!

Nhiều ngày vù vù trôi qua, thi Hội đã thi xong, giờ chỉ còn chấm bài thi, xếp thứ bậc và thi Đình thôi.

Trước một trăm hai mươi bài thi được đưa lại, Thừa tướng chọn ra mấy tờ, trầm xem không hiểu. Vì thế thứ tự gì đó liền do Thừa tướng làm chủ. Kỳ thi Đình kế tiếp, đề mục cũng là Thừa tướng ra.

Sau khi mở màn xong, trầm đi tới đi lui. Mọi người bắt đầu khẩn trương, không có lấy dù chỉ một người dám ngẩng đầu nhìn trầm một cái. Ai, nhìn thẳng vào mặt vua là tối kỵ, vì sao Tiểu Tam đến bây giờ vẫn không chú ý đến điều này chứ! Haiz, không có văn hóa thật đáng sợ! Người làm công tác văn hóa như trầm đây quả thực là không có tiếng nói chung với một tên đàn ông thô lỗ lớn lên trong quân doanh như Tiểu Tam nha!

Đến giữa cuộc thi, trầm lại đi qua đi lại, còn đi dọc theo bàn thi nhìn nhìn. Có vài người viết chữ rất đẹp, càng có nhiều người viết chữ nhìn không được. Ai, sản lượng giấy thấp, nhiều người không thể mua được. Thừa tướng vì cái gì mà chữ viết lại dễ nhìn như vậy nha, còn không phải do luyện nhiều! Một số công việc cũ còn chờ y đó...

Thu bài, chấm thi xong liền ra ba người đứng đầu. Trạng Nguyên Trần Cẩn, một tiểu mỹ nhân, tuy là kém vài bậc so với Thừa tướng, nhưng mà cũng thực đẹp mắt. Trầm liền trực tiếp giữ người ở bên mình để sai vặt.

Vì thế, mỗi ngày lúc trầm lượn lờ xem Thừa tướng làm việc, ở phía sau có thêm một tiểu Trạng Nguyên đi theo hầu hạ. Tiểu Trạng Nguyên mới hai mươi tuổi, là cháu ruột của đại nho Sơn Đông Trần Chi Lâm, học thơ vô cùng tốt. Vốn là đối với một tiểu hoàng đế chỉ biết sống phóng túng mặc kệ chính sự như trầm đây có chút kín đáo phê bình, nhưng mà từ khi nhìn lên mỗi ngày một bộ hình Thừa tướng mỹ nhân do trầm vẽ thì sắc mặt liền thay đổi, trên ót thiếu điều viết lên ba chữ sáng chói “Fans nào tàn”.

Trầm liền có điểm hoài nghi mất chọn người của Thừa tướng. Cái tên tiểu Trạng Nguyên này, đây rõ ràng là một thanh niên văn nghệ nha! Xem đi xem đi, chỉ cần trầm vừa ngồi xuống trước bàn học, người ta liền vui vẻ chạy tới mài mực. Không phải tiến sĩ sẽ không vào được Hàn Lâm, không vào được Hàn Lâm sẽ không vào được Nội Các, một kẻ dở hơi như vậy, thật có thể vào được Hàn Lâm, Nội Các sao?

Trầm tuy rằng vẫn luôn giữ thái độ hoài nghi, nhưng bởi vì tiểu Trạng Nguyên có mắt nhìn, trầm dùng cực kỳ thuận lợi, liền vẫn luôn dùng.

Trầm biết, trong mắt Thừa tướng, trầm rất có tài văn chương. Vẽ là thật, chữ cũng là thật, thơ tuy nói không biết cái nào là của cao nhân tiền bối, nhưng mà, “Mộc Lan từ” là trầm vì muốn làm hài lòng cả triều văn võ mới đọc ra đó! Khắp thiên hạ có lẽ sẽ hoài nghi kia là có người viết thay, nhưng là Thừa tướng tuyệt đối cho rằng nó yên vị trong đầu rồng của trầm! Bùm mặt, trầm thật sự rất vô tội nha, trầm chính là luyện tiếu Hoa Mộc Lan nha...

Vào lúc trầm lần thứ hai tự quán mình lại thành quả cầu tròn xoe, Liều Tiểu Tam đã quay lại, còn dẫn theo vài xe đặc sản Tây Bắc cho trầm, còn có hơn trăm con dê còn sống. Nghe nói thịt dê nơi đó ăn ngon, không ngấy không có mùi mỡ dê, mùa đông ăn rất bổ.

Trầm lập tức sai người đi làm món thịt dê hầm củ cải và lẩu dê cay với gừng, ăn xong toàn thân đều đổ mồ hôi. Liều Tiểu Tam luôn luôn ở bên cạnh bồi trầm ăn, còn giúp trầm gấp thiết nhiều thịt. Thừa tướng thân thể yếu đuối, ăn không được món ăn nóng như vậy, trầm liền cho người làm một chén củ cải, còn bảo Ngự Thiện Phòng xào một đĩa rau củ cải xanh.

Cũng là thông qua vấn đề ăn cơm, trầm lần thứ hai phát hiện vị trí của Thừa tướng trong lòng trầm, tuyệt đối là tình yêu đích thực, không có khả năng không phải! Xét thấy đầu năm nay không có nhà kính lều lớn, mùa đông không có rau dưa gì cả. Trầm chịu không nổi, liền cho đào vườn hoa nhỏ phía sau tẩm cung, xây một căn nhà kính, tuy rằng so ra thì không bằng lều plastic và nhà kính thủy tinh ở hiện đại, có điều trồng chút lá xanh rau dưa để ăn thì vẫn có thể. Sau lần thu hoạch đầu tiên là rau chân vịt ở trên mâm, Thừa tướng chăm chú nhìn bằng cả hai mắt, trầm chia cho nửa đĩa. Sau đó, mỗi ngày Thừa tướng đều dựa vào ăn rau củ với cơm mà sống. Trầm vừa đau lòng vừa thông cảm, thịt để ăn bao nhiêu nha, thịt bò Ngự Thiện

Phòng nướng vừa mềm vừa thơm, đùi gà kho ăn ngon đến muốn cắn người! Ai, Thừa tướng người cái tên không có phúc!

Trẫm ăn thịt dê nóng hổi Tiểu Tam gấp cho, lại nhìn nhìn gương mặt xinh đẹp của Thừa tướng, đột nhiên cảm thấy một chút hạnh phúc nhỏ bé. Quay đầu lại nhìn Liêu Tiểu Tam bị gió bụi Tây Bắc thổi đến thô thêm một tầng, trẫm chọn trong bát một miếng thịt lớn nhất gấp cho người ta. Liêu Tiểu Tam đắc chí ăn, còn trừng mắt nhìn Thừa tướng liếc một cái.

Trẫm lại đột nhiên lại có điểm ưu thương. Ai, Tiểu Tam trở về quá nhanh, quá đột ngột, trẫm còn chưa kịp cầu hôn Thừa tướng đó!

Đêm đó, Tiểu Tam lại bò qua giường trẫm.

Có lẽ là do ăn nhiều thịt dê, trẫm cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới đều nóng, liền cởi sạch quần áo, điều này ngược lại thuận lợi cho Tiểu Tam, kiểu gì trẫm cũng sẽ bị người ta triệt để găm phía trên phía dưới bên phải bên trái. Trẫm có phản ứng, lại không phải là phản ứng một chút.

Ai, nghe nói thịt dê có tác dụng bổ thận tráng dương...

Hầu gia, người mang hơn một trăm con dê béo trở về rốt cuộc có ý đồ gì hã!

Ngủ thẳng đến giữa trưa thì tỉnh dậy, trẫm lê hai chân mềm nhũn rời giường, sau đó phát hiện không thấy tiểu Trọng Nguyên đâu. Hỏi Thừa tướng, nghe nói là bị phái đi xa.

Xem chừng cũng sắp tới lễ mừng năm mới, làm sao có thể đúng này mà phái đi chứ!

Trẫm nghi ngờ chính là Tiểu Tam ra tay, giống hệt với những tiểu cung nữ có ý đồ câu dẫn trẫm.

Trẫm ôm ngực lảng lảng hưng phấn. Tính chiếm hữu mạnh như vậy, hẳn là việc Tiểu Tam khởi binh tạo phản sẽ không còn lâu nữa đâu! Chỉ cần người tạo phản, đừng nói là đuổi tiểu Trọng Nguyên đi, người đuổi cả Thừa tướng trẫm cũng giờ hai tay hai chân tán thành!

Ôm ấp lý tưởng cao cả, trẫm mỗi ngày đều yên lặng chờ mong, sau đó phát hiện những tiểu cung nữ hầu hạ trẫm lại thay đổi, đám côn đồ tay sai hoàng gia đi theo trẫm ra ngoài cũng khác đi vài người, mấy người về ngoài cực đẹp cực anh tuấn đều không thấy đâu nữa.

Trẫm lại càng hưng phấn. Quyền lực của Tiểu Tam thật lớn nha, có thể không cần kiêng kị gì mà đối người bên cạnh trẫm, đây là ánh rạng đông sáng chói cỡ nào, tương lai tốt đẹp cỡ nào nha! A, đại khái trẫm có được ích lợi gì từ việc không đáng này chứ, ai, việc giáo dục xóa mù chữ của trẫm còn phải tiếp tục đó! Tiểu Trọng Nguyên vẫn luôn theo dạy trẫm học, trẫm đã tiến bộ rất nhiều, tiểu sư phụ này giờ bị đưa đi rồi, trẫm có nên cho gọi tiểu Thám Hoa lại đây không nhỉ, tiểu Thám Hoa cũng là vừa giỏi vừa đẹp đó...

Trẫm liền thật sự cho gọi tiểu Thám Hoa, chuyên dạy trẫm học. Tiểu Thám Hoa lớn lên thật đẹp, nhất là đôi mắt, một đôi mắt đặc biệt xinh đẹp đặc biệt có thần, giống như có thể nói vậy, khỏe mắt thoáng nhưng, mỉm cười, có cảm giác cổ xưa.

Trẫm liền khen một câu: “Khéo cười tươi đẹp làm sao, đôi mắt đen trắng rõ ràng, lông mày tựa như cau lại không cau, đôi mắt ẩn tình như vui lại là buồn, thật thật là, là...” Lượng từ ngữ của trẫm lại không đủ.

Ngày hôm sau, lúc tiểu Thám Hoa đến thì lại biến thành một đôi mắt gấu mèo, nghe nói hôm qua trên đường về nhà bị hai thằng say đánh.

Trẫm lại càng phát run.

Thời điểm Tiểu Tam lại bò qua giường trẫm, trẫm gợi ý hai câu.

“Tam à, không muốn tự mình làm hoàng đế sao?” Trẫm vuốt vuốt cơ bụng xinh đẹp rắn chắc của Liêu Tiểu Tam, tràn đầy hy vọng mà hỏi.

Liêu Tiểu Tam lập tức nhảy khỏi long tháp, chim héo xuống, mồ hôi ròng ròng, người cũng lắp bắp nói không ra lời.

Trẫm đối với một Tiểu Tam không biết tiến tới rất là tức giận, đồng thời vẫn mang theo khát vọng vô hạn dụ dỗ một câu: “Tam à, người làm hoàng đế là có thể lấy trẫm làm hoàng hậu đó...”

24. Chương 24

Liêu Tiểu Tam ngốc ở nơi đó đã muốn hóa đá, mất một lúc lâu mới lắp bắp: “Bệ, bệ hạ, mặt tướng đối, đối, đối với bệ hạ trong lòng trung thành, tuyệt không, tuyệt không...”

Trẫm nhìn không được. Biểu tình kia của Tiểu Tam thật sự là, là sao thì ngôn ngữ biểu đạt năng lực biểu đạt của trẫm không đủ. Giống như là tín ngưỡng bị phá hủy, lòng thành bị giày xéo gì đó, hoàn toàn khái quát không được về mặt sụp đổ của Tiểu Tam hận không thể lấy cái chết minh chứng cho chí hướng gì gì, ài, lượng từ ngữ của trẫm lại không đủ!

Tiểu Tam cúi đầu, lại ngẩng đầu nhìn trẫm một cái, ánh mắt kia, khỏi nói tới đầy thê lương lại quyến luyến, sau đó vươn năm ngón tay thành móng vuốt, tự cào vào ngực mình.

“Người dám!” Trẫm nổi giận gầm lên một tiếng, cả người đều run run lên.

Liêu Tiểu Tam dừng động tác, năm ngón tay cũng đã cào nát phần ngực.

Trẫm nhảy xuống long sàng, nhắc chân đạp, đạp một cái lại một cái. Mẹ kiếp, rất hung bạo! Cái tên đầu đất này lại có thể muốn moi tìm chứng minh sự trong sạch!

Liêu Tiểu Tam sau khi bị trẫm đạp ngã thì không động dậy nữa, đôi mắt lại gắt gao chăm chú nhìn vào trẫm.

Tay đánh, chân đá, tay cào, răng cắn, trẫm đạp Liêu Tiểu Tam rắn chắc một trận.

Đánh xong, trẫm liền tuyệt vọng. Sau đó, trẫm ngồi phịch lên mặt đất, khóc òa.

Đem cha, mẹ, chị dâu, cháu trai ra khóc một lần, lại vì ngôi nhà, sách vở, phim ảnh, sách cấm khóc một lần, sau đó đem tài khoản game mới mở được thần khí và em gái yêu kiều ở phòng đọc sách đã không còn nhớ rõ tên hay diện mạo cùng những cái hố đã nhảy vào là không dứt ra được khóc một lần, trẫm đang khóc thì ngủ mất.

Cũng bởi vì trẫm đang ngủ, cho nên trẫm không phát hiện khi Tiểu Tam ôm trẫm có bao nhiêu là cẩn thận, quý trọng, càng không phát hiện khi Tiểu Tam đi có bao nhiêu dứt khoát không từ bỏ.

Chờ sau khi trẫm tỉnh lại, trẫm biết, có một số việc đã khác đi rồi.

Thừa tướng đang làm việc ở gian ngoài, Tiểu Tam không còn ở đây.

Trẫm nhìn trần nhà mà ngơ ngẩn cả người, thuận tiện tổng kết một chút kinh nghiệm thất bại của một năm rưỡi này. Lúc vừa tới tên tiểu Tướng quân kia tuy là có chút ngu trung nhưng cũng mang theo vài phần cương quyết không nghe theo, vì sao giờ lại biến thành tên đầu đất đánh không đánh trả, mắng không mắng lại, động một tí là tự đâm vào ngực mình chứ! Đây chính là mầm non Thái tổ đó!

Nghe được tiếng ho khan đầy áp lực của Thừa tướng ở gian ngoài, trẫm ngộ ra. Đều do Thừa tướng quá tốt đẹp! Nếu trẫm trước tiên thuận theo nội dung vở kịch xuống tay với Thừa tướng, hẳn là sẽ không xuất hiện loại cục diện hiện tại tiến lui đều không được này đi!

Thừa tướng à, nói người tốt điểm nào! Theo nội dung vở kịch, người là người làm nghiêng nước của hôn quân, hiện tại người làm nghiêng nước của Tiểu Tam, điều này khiến cho Diêm Vương và phán quan ở dưới khổ sở chờ mười vạn oan hồn cùng với trẫm một lòng mong thay đổi triều đại, về nhà ăn lễ mừng năm mới làm sao chịu nổi đây! Quá khó khăn! Quá khó khăn a!

Trẫm đứng lên, đôi mắt sưng vù như quả óc chó nhìn Thừa tướng: “Tiểu Tam đâu?”

Về Tây Bắc.

Trẫm cả người lại run run một chút, hỏi: “Có phải hẳn muốn chôn xương trong núi xanh da ngựa bọc thây? Có phải hẳn muốn canh giữ cửa ngõ Tây Bắc cho trẫm thà chết mới thôi, cả đời này không hồi kinh nữa?”

Thừa tướng bắt đầu dĩ thử dài. Rõ ràng là trẫm đã đoán được tám chín phần mười.

Láo toét!

Liêu Tiểu Tam láo toét!

“Tiểu Tam đóng tại chỗ nào?” Trầm hỏi.

“Long Thành.”

Long Thành. Dẫn sử Long thành Phi tướng tại, bắt giao Hồ mã độ Âm san.(1)Ha hã, Tiểu Tam đây là muốn làm Vệ Thanh Lý Quảng sao?

Trầm cảm thấy toàn thân đều không được tự nhiên. Đường đường là một Thái tổ, vì trẫm mà trấn giữ biên cương trấn đến chết, trẫm làm sao không cảm động cho được! Vì cái gì mà ông đây lại có một loại xúc động nhìn cái gì không vừa mắt ông đây thì liền muốn đánh người trút giận chứ?

Tên láo toét này! Ba ngày nữa là tới lễ mừng năm mới, tám ngày nữa chính là sinh nhật trẫm, hắn còn chưa có đưa quà sinh nhật đâu! Một bầy dê kia không tính!

Anh trai đi rồi thì còn em trai.

Trầm quyết định, anh nợ em trả, phải bắt nạt Liêu Tiểu Tứ để trút giận.

Liêu Tiểu Tứ vẫn là bộ dáng ngốc nghếch kia. Trầm cảm thấy Tiểu Tam khi cười lên trông thật ngốc, chính là Liêu Tiểu Tứ chẳng cần cười đã thấy ngốc hơn Tiểu Tam rồi, thật không hổ là nòi giống của lão Liêu, người này còn thô hơn người kia, người này còn chai lì hơn người kia! Nghe nói mẹ của bốn anh em bọn họ cũng là một người mạnh mẽ, một người con gái canh giữ nơi biên thành, lúc nguy cấp xách dao của cha leo lên tường thành, tới một người chém một người, tới hai người chém một đôi, cứ thế chống đỡ cho đến khi viện binh của cha Tiểu Tam đến, sau đó sắc đẹp một thân đầy máu kia trong nháy mắt đã chinh phục được lão Liêu, sau đó nữa thì bị người đoạt về nhà làm vợ.

Cho nên nói nha, gien là cả một vấn đề. Cha ruột của trẫm, sở trường là ở trong thâm cung, nuôi dưỡng phụ nhân. Mẹ ruột của trẫm, tiểu thư khuê các được thể gia đại tộc nuông chiều, thứ nặng nhất từng cầm qua còn không nặng hơn một bát cơm, đoạn đường xa nhất từng đi chẳng qua chỉ là vườn thượng uyển trong nội viện cùng thâm cung. Cho nên, trẫm với thân thể yếu đuối này là có nguồn gốc lịch sử hết, không ghen tị được! Ít ra thì cũng không vô hữu lực hơn Thừa tướng nhiều...

Tiểu Tứ thật sự rất ngốc, bắt nạt nó chả vui, trẫm liền đuổi về. Ai, ví dụ như anh em vì quyền lực mà tiêu diệt nhau trong lịch sử, trẫm đã biết nguyên nhân vì sao dù Tiểu Tứ có càn quét một nửa giang sơn lên ngôi Tấn Vương cũng không bị anh trai nó nghi kỵ gì rồi. Đứa nhỏ này rất ngốc, nghi ngờ nó chỉ phí sức thôi!

Buổi tối Ngự Thiện Phòng làm thịt dê hầm, vừa thơm vừa ngon, ăn rất được. Ăn thịt dê ngon lành, trẫm liền nghĩ tới Tiểu Tam, sau đó lại nghĩ tới một việc, Tiểu Tam hiện tại hắn là chưa bỏ tang đâu, trẫm lại có thể cho hắn ăn thịt dê! Đừng nói là để giành được tình cảm, đây là vì cha và anh trai hắn báo thù. Ăn thịt ư? Trẫm hình như còn cho Tiểu Tứ ăn bánh bao thịt! Còn để ngự trù đặc biệt qua đó làm nửa tháng thịt nướng, còn hạ chỉ không cho chứa lại cơm! Hoàng đế ban cho, không dám không ăn. Tiểu Tam Tiểu Tứ chưa vung nắm đấm đánh trẫm một trận thật đúng là nhờ ơn bộ long bào trên người này...

Trầm cũng đã làm nhiều việc ác như thế, Tiểu Tam vì sao vẫn là chấp mê bất ngộ không muốn treo cổ trẫm lên cây chứ? Tính tình Tiểu Tam thật là tốt, tấm lòng cũng thật rộng lớn, thật không hổ là có thể làm Liêu Thái tổ!

Nhớ tới Thái tổ, trẫm liền ỉu rù. Đường đường là Thái tổ, bị trẫm lấn qua lấn lại thành tử trung, còn trốn đến Tây Bắc không chịu về nhà, trẫm thật không thể không bội phục chính lực sát thương của trẫm.

Lại suy nghĩ, cũng không đúng nha! Rõ ràng trẫm trời sinh là thánh mẫu nhu nhược tiểu bạch hoa vừa khờ dại vừa thiện lương, từ lúc nào đã biến thành người ăn chay rồi đó!

Lo chết đi được!

Làm người lo nhất, cũng làm cho trẫm luôn không dám đối mặt phải giả làm đà điểu, vẫn là tấm lòng chân thật vô cùng tàn nhẫn kia của Tiểu Tam!

Mẹ kiếp, một lời không đúng liền móc tim ra cho người xem, ai dám có một người vợ dũng mãnh như vậy chứ! Sẽ gặp ác mộng đó!

Được rồi, trẫm thừa nhận trẫm đã bị dọa tới rồi. Động tác moi tim kia quả thật rất trực quan, móng vuốt của Tiểu Tam cũng không như móng vuốt mềm oặt vô dụng của trẫm, người ta là cao thủ, có thể tay không đâm thành một cái lỗ đó! Ai, móng vuốt lợi hại như vậy, nếu trực tiếp đâm xuyên qua ngực của trẫm thì tốt, khẳng định lập tức sẽ chết ngay, được trở về...

Trẫm sờ sờ túi áo cầu an ủi, lại phát hiện có cảm giác không đúng, móc ra thì thấy, a, bình rượu độc của trẫm, để sát vào mũi người một chút, chua chua ngọt ngọt. Shit, ai đã đổi thành nước ô mai rồi!

~~Xuất tái – Vương Xương Linh (thiamlau.com/forum/thread-900.html)

25. Chương 25

Có thể làm được việc này, chỉ có Liêu Tiểu Tam đêm hôm qua ngủ ở long sàng thôi, Thừa tướng ít khi chạm vào mấy thứ này của trẫm lắm, người ta rất sợ bị hiềm nghi đó. Nhất là sau khi gương mặt mỹ nhân bị Tiểu Tam đánh cho bầm tím, hiện tại đến cả tay mỹ nhân cũng không để trẫm sờ nữa. Đó là tổn thất lớn nhất nha! Trẫm đã ghi tạc Liêu Tiểu Tam vào đầu rồi.

Bất quá, Tiểu Tam à, người có cảm giác thế nào khi đổi rượu độc của trẫm hả?

Xong rồi, trẫm đột nhiên cảm thấy quá ngược tâm nha!

Cho nên Tiểu Tam, kỳ thật người là bị trẫm ngược nên bỏ đi sao?

Trẫm thật tàn khốc thật vô tình thật cố tình gây sự!

Tiêu Quân Duệ, người rốt cuộc là vô dụng cỡ nào! Ngay cả pháp bảo cuối cùng cũng bị người đánh tráo!

Trẫm thật sự rất u buồn.

Thừa tướng đã nghỉ về nhà mừng năm mới. Tiểu Trọng Nguyên bị điều đi, tiểu Thám Hoa liên tục bị đánh cũng đã sớm xin nghỉ, trẫm ở trong hoàng cung to như vậy thì hoàn toàn cô đơn.

Ai, nếu Tiểu Tam còn ở đây thì tốt rồi, năm trước hắn đã làm cho trẫm một cái băng đẳng thật lớn đó! Ừ, để ở trước hành lang, qua mười lăm ngày, về sau trời ấm lên mới từ từ tan mất.

Quá nhàm chán, trẫm bắt đầu dán điều. Dán rất nhiều, dạy cho cả người hầu làm, trẫm liền mở một cửa hàng bán điều. Làm điều giấy thì trẫm là người đầu tiên, giấy lại quý, cho nên đi đường cao cấp như vậy, dự tính trẫm lại có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Tiệc đêm ba mươi, trẫm không muốn một mình cô đơn ngồi trong đám đông ăn cơm ở ngoài, buông đũa trở về tẩm cung, tiếp tục dán điều, vừa dán vừa rơi nước mắt. Kĩ năng dán điều là ở đời trước ta vì phải dỗ dành cháu trai nên đặc biệt ngồi học chung, năm đó anh ta vì không muốn nghe lời em trai cũng học theo.

Nước mắt đang tuôn trào, đã bị người ôm vào lòng, bàn tay to thô ráp còn lau nước mắt cho trẫm, rồi lại được người công đi vài vòng trong tẩm cung, trẫm không rơi nước mắt được nữa.

“Liêu Tiểu Tam, trẫm đã mười chín rồi, không thể cống.” Trẫm nằm sấp trên lưng Tiểu Tam, nắm lấy quần áo của người ta cọ cọ mặt vào. Khi còn bé, anh ta cũng công ta đi chơi như vậy, trẫm liền duỗi tay ôm lấy cổ Liêu Tiểu Tam, mặt cũng kê sát vào.

Liêu Tiểu Tam không lên tiếng, vẫn cố trẫm đi từ từ, thẳng đến khi trẫm ngáp ngáp ngủ mất.

Sáng sớm tinh mơ, trẫm bị gọi dậy. Cúng tế thiết tình là một công việc mệt chết người không đền mạng mà, hoàn hảo trẫm chỉ cần dựa theo trình tự lễ bộ sắp xếp, không cần động đến đầu óc. Ai, vẫn là cửa nhỏ nhà nghèo ở hiện đại tốt, tối ba mươi đi phần mộ tổ tiên, đốt tiền giấy, đốt pháo, đập đầu vài cái, rót hai bình rượu, thêm mấy điều thuốc là xong.

Buổi chiều, Thừa tướng đến đây ngồi xuống, trầm ban cho Thừa tướng một khối ngọc bội mới được đúc ra, coi như tiền mừng tuổi.

Đêm đó, lúc Liêu Tiểu Tam tới mang theo hơn mười khối ngọc bội, còn không cần thận ném vỡ khối của Thừa tướng.

Da mặt trầm co rút. Cái tên đứt khoát ra khỏi kinh chuẩn bị chôn thây ở núi xanh, da ngựa bọc thây nửa đường lại chạy về, chạy không ngừng, chạy chết ba con ngựa thật là Quan Quân Hầu dũng mãnh đứng đầu quân đội sao?

Trầm có cảm giác vỡ mộng.

Thái tử dựng nước làm sao lại có cái thứ đức hạnh này chứ! Trầm so với hắn còn giống hoàng đế hơn!

Trầm yên lặng cúi đầu tự mình ăn thịt, cho Liêu Tiểu Tam bên kia toàn là đồ ăn chay, gồm món rau chân vịt xào Thừa tướng thích ăn nhất cùng với dưa leo trộn. Một năm để tang thì không được ăn thịt các thứ, trầm yên lặng đồng tình một chút. Ở thời hiện đại không có quan niệm này, mọi người chú ý phối hợp thịt rau cân bằng dinh dưỡng. Ngoại trừ Thừa tướng là một nam tử thể chất ốm yếu, đàn ông có mấy ai là không thích ăn thịt đâu! Dù sao ta đời trước từ khi sinh ra đã gắn liền với thịt rồi.

Ngày sinh nhật của trầm cũng đã tới, trong cung lại có một chút náo nhiệt, trầm lại ngồi đếm bảo bối thật lâu. Ai, Tiểu Tam không mưu phản cũng là có chỗ tốt ha, ít ra đồng bảo bối này đều là của một mình trầm!

Sơ bát, các nha môn đã bắt đầu làm việc, bên ngoài cũng náo nhiệt hẳn lên, trầm liền dẫn theo An Hòa ra ngoài cung tản bộ. Một cô nhóc hơn mười tuổi, vốn là ở độ tuổi hoạt bát hiếu động, lại bị nhốt trong thâm cung. Trầm lại có điểm may mắn, may mắn đây là hư cấu, mới tiến vào xã hội phong kiến không lâu, này nếu đã có quy củ lý học (*) bó chân gì đó, kia quả thực là ngược thân ngược tâm a! Càng may mắn trầm là con trai! Còn là một thằng con trai không sợ chết! Hừ, hoàng đế các triều đại có ai dám đi nghênh ngang ra khỏi cung đạo phố giống trầm đâu! Ai, trầm vì sao không gặp được thích khách chứ, thật vất vả mới gặp trúng một người, nhưng đó lại là kẻ thù của Tiết Minh Anh, thật vất vả đỡ dùm người ta, một mũi tên đâm thủng ngực cũng không chết được!

(*Lý học: phái triết học duy tâm đời nhà Tống và nhà Minh, Trung Quốc)

Trầm lần này không có mặc áo choàng lấp lánh ánh vàng thêu hình con rồng con báo ú, mà là mặc quần áo do An Hòa mới yêu cầu làm ra, tuy nói ông đây cảm thấy dưới nách không quá thoải mái, bất quá trầm cũng không có ý nói ra — để cô bé con mười lăm tuổi may quần áo cho còn kén cá chọn canh sẽ bị sét đánh đó! Còn nhớ rõ năm đó, chị dâu vội làm việc, cha mẹ cũng đi theo phụ giúp, ta đi học về liền chủ động làm cơm trưa, anh ta nói một câu hơi mặn hơi khét, kết quả là bị cả nhà mỗi người tỏ thái độ mấy ngày liền, chị dâu còn mua chân gà an ủi chú em với tâm hồn bị tổn thương này.

Nơi trầm đưa An Hòa đến là một quán hoành thánh nhỏ, chủ quán là một đôi vợ chồng trung niên, vốn là bán mì, hoành thánh là do trầm dạy đó, làm ra ăn rất ngon. Trầm gửi An Hòa vào đó xong liền đi đến một cái sạp khác mua bánh, nhìn lại, nổi giận. Shit, tên gốc Liêu Tiểu Tứ kia thế mà dám quấy rầy đứa em gái duy nhất của trầm!

Trầm chạy về, vừa vặn nghe được Liêu Tiểu Tứ nói với anh nó: “Ca, đệ muốn lấy nàng ấy!”

Trầm đi qua, một phen đẩy tay Liêu Tiểu Tứ ra rồi kéo An Hòa về sau lưng, mắng: “Tên láo lếu nhà ngươi có biết con bé là ai không?”

“Vợ của thần.” Lời Liêu Tiểu Tứ nói ra thật đáng sợ, ánh mắt như là đánh vòng qua người trầm hướng đến người sau lưng trầm mà ngấm.

Trầm yên lặng nhìn gần một ngày, thì ra hoàng đế là trầm đây dường như không còn uy nghiêm nữa, một cậu học sinh trường quân sự lại dám gọi công chúa của trầm là vợ!

Trầm hướng về phía Liêu Tiểu Tam mỉm cười.

Liêu Tiểu Tam cũng mỉm cười lại với trầm, sau đó quay qua đề em trai xuống bắt đầu đánh.

Rất hung bạo!

Đây rõ ràng là huynh đệ tương tàn mà!

Trẫm nhìn không được, xoay người che mắt An Hòa lại.

Lúc hoành thánh được nấu chín, nhóm tay sai bị trẫm đuổi đi mua đồ ăn vặt cũng đã trở lại, trẫm sai bọn họ ném Liêu Tiểu Tứ đi thật xa, ăn uống no say, mang theo em gái hồi cung.

Đêm đó, Liêu Tiểu Tam tiến cung giúp em trai mình thỉnh tội, đồng thời cũng cầu thân luôn.

Gì chứ! Hai anh em các người còn chưa bỏ tang đâu! Lão Liêu không quan trọng như vậy sao? Em gái trẫm chỉ mới mười ba tuổi! Cuộc sống gần như mới bắt đầu nha, thế mà đã bị một con sói con theo đuôi!

A, đúng rồi, gia huấn Liêu gia vốn là như thế, coi trọng, lập tức đoạt lấy. Vợ lão Liêu là đoạt được, Liêu đại thì được cha hôn quân ban cho, Liêu nhị là trên đường hành quân đoạt được con gái nhà người ta, Liêu tam, khóc, vài lần trước với trẫm chính là cưỡng bức đó...

Đây là cái gia đình nóng vội cỡ nào, ôi!

26. Chương 26

“Người đứng lên.” Trẫm đạp một cái lên đùi Liêu Tiểu Tam.

Liêu Tiểu Tam liền nghe lời đứng lên, còn không biết xấu hổ xích lại cầm tay trẫm.

“Về sau không nên hơi một tí liền quỳ lên quỳ xuống, người là võ tướng, chân của võ tướng rất quan trọng, người còn phải canh giữ cửa ngõ Tây Bắc cho trẫm nữa!” Trẫm dùng sức rụt lại vuốt rỗng, không rút ra được, liền từ bỏ, “Trẫm cho người làm bàn đạp chông sắt thùng gạt ngựa(*), người đi xem dùng được không, dùng tốt thì liền bảo họ làm nhiều hơn.”

(* thùng gạt ngựa: dùng để gạt chân ngựa đối phương trên chiến trường)

Ánh mắt Liêu Tiểu Tam bỗng chốc sáng rực lên.

Trẫm bị lóa một chút, trong lòng xót xa không thôi.

Từ khi Liêu Tiểu Tam ở trước mặt trẫm moi tìm muốn chết, trẫm đã không dám giở trò nữa, hơn nữa với nhiệm vụ cũng đã hết hy vọng rồi. Dù sao thì tệ nhất là vào trong nỗi ngòi trong ngục hồn bay phách lạc gì đó thôi, trẫm chịu đựng được.

Dù sao phía trên thì đại tiên vội vàng bình định, phía dưới diêm vương lại mặc kệ trẫm, lại còn, văn có Thừa tướng võ có Tiểu Tam, trẫm không nhọc tâm không tốn sức, hoàng đế kiểu này có vẻ cũng được đấy chứ. Ít nhất một năm còn lại này sẽ được, nghe nói đầy hai mươi tuổi sẽ phải thành thân phải chấp chính gì đó, ai!

Trẫm nhìn nhìn Tiểu Tam, chui chui vào trong áo lông cáo —— trẫm vẫn là tiếp tục làm đà điều thôi!

Có lẽ là mùa đông này tương đối ấm áp, có lẽ là trẫm đã thích ứng hơn, lần này tay chân bị lạnh cũng không quá nghiêm trọng, trẫm cũng dễ chịu hơn rất nhiều. Cho nên Tiểu Tam à, trẫm thật sự không cần được công ra công vào đâu, hôm kia trẫm còn ra khỏi cung đi tản bộ đó!

Bị Liêu Tiểu Tam công đến Trọng Hoa cung, Thừa tướng đang xem bản đồ Đại Tần. Trẫm biết, Thừa tướng là lo vấn đề lương thực. Sức sản xuất thấp, lương thực chưa bao giờ đủ ăn, mà vụ mùa năm ngoái cũng không tươi tốt, hoàng đế nhà bọn họ luôn nghĩ đến tăng cường quân bị. Ai, Viên Long Bình(1) thật là một viên ngọc quý, đáng tiếc trẫm chỉ biết ăn gạo, không biết cách lai giống lúa nước.

Nhìn cái loại bản đồ cổ đại này trẫm có chút choáng váng, tuy trẫm cũng biết triều đại này là hư cấu, nhưng mà bức vẽ kia chính là đất nước Trung Quốc đó.

Trong lịch sử Trung Quốc, phía nam đã được khai phá như thế nào, người dân miền Bắc miền Nam nhiều lần di chuyển, phần lớn đều gây ra chiến tranh, ví dụ như Ngụy – Tấn – Nam – Bắc triều lần đó chuyển dời với quy mô lớn(2). Đại Tồn hiện tại thực hiện không thích hợp với loại tình huống này, dân tộc Hung Nô rõ ràng đánh không lại Liêu Tiểu Tam nha, phía sau còn có Liêu Tiểu Tứ hùng bạo hơn nhiều chẳng mấy chốc sẽ trưởng thành đó! Hai người này đều là dù có bị trầm liên lụy cũng sẽ không chết.

Trầm mở ra một tờ giấy, ở trên vẽ hai nét, Hoàng Hà Trường Giang, dựa vào trí nhớ vẽ ra đại khái vài phạm vi tỉnh khu trầm tương đối quen thuộc, cuối cùng chỉ vào vài chỗ phía nam Trường Giang mà nói: “Nơi này, ngàn dặm đất đai phì nhiêu, khí hậu ấm áp, lúa có thể chín hai lần một năm hoặc ba lần mỗi hai năm. Nơi này, nơi này, còn có nơi này, có thể trồng dâu nuôi cá.”

Sau khi nhận được hai ánh nhìn ngưỡng mộ của Thừa tướng dành cho cao nhân sư phụ của trầm, trầm khiêm tốn bảo: “Tuy nhiên còn chưa được khai phá đâu, phần lớn người dân địa phương cũng tương đối hung bạo. Bảo họ di dân vào lúc thời đại hưng thịnh, cũng không dễ dàng, ai nguyện ý xa xứ chứ!”

Khi ngón tay trầm đang chỉ qua lại vài nơi, Thừa tướng hơi hơi trầm tư đứng lên.

Trầm nói: “Hàng năm, người xuất ngũ hẳn không ít, Tiểu Tam, hỏi họ một chút, có nguyện ý đi khai hoang không, nếu nguyện ý đi, thưởng ruộng, thưởng trâu, thưởng tiền, thưởng vợ. Mỗi người năm mẫu ruộng lương thực, miễn thuế cả đời, khai khẩn ra được đất hoang trong vòng năm năm thì miễn thuế, trong vòng mười năm miễn nửa thuế, có quyền được ưu tiên hưởng ưu đãi nửa giá khi mua đất. Về phần lấy vợ, Cảnh Hoa, mấy nhà lần trước bị tịch biên, nhóm đàn bà con gái vẫn còn ở đó chứ?”

Thừa tướng gật gù đầu, suy xét cặn kẽ.

Trầm biết, trầm nhiều nhất là nói đại đôi lời đưa ra được mấu chốt gì đó, còn có thể dùng hay không, có muốn dùng hay không, dùng như thế nào thì phải nhìn Thừa tướng. Nhưng mà, đầu năm nay, sát nhập ruộng đất xảy ra nghiêm trọng, nhiều nông dân không có ruộng cày, đều đi làm thuê, có được vài mẫu ruộng thậm chí còn là giấc mộng cả đời của rất nhiều người. Lần này thưởng ruộng đất hẳn là có thể hấp dẫn nhiều người chứ, cũng có thể tạo ra một đám tiểu địa chủ mới lên ha!

Cho nên nói trầm là từ hôn quân mất nước giờ muốn đi trên con đường phục quốc sao?

Trầm lần thứ hai trầm mặc đau xót trong lòng.

Trầm quả nhiên là tiểu bạch hoa là thánh mẫu, không cần giải thích.

Lặng lẽ cảm khái vài ngày, trầm lại ra khỏi cung đi dạo.

Lần này trầm đi đến Đồ thư quán. Đồ thư quán chiếm phần đất đáng kể, phía trong cho trầm cảm giác chỉ có chữ, nhiều sách nhiều người. Bởi vì là mở miễn phí, nhiều học sinh vào kinh đi thi đều ở trong này ôn tập, đương nhiên cũng hỗ trợ chép sách.

Trầm nhìn một chút, lại nghĩ tới đời trước, trước khi thi đại học, cả nhà đều đến các phòng cho thuê gần trường tìm hiểu tình hình. Xoa xoa mắt, trầm nhìn qua những học sinh nghèo quần áo đơn giản, nói: “Phân phó xuống, làm cho các học sinh tham dự chép sách này một ngày ba bữa, không cần xa hoa, một món mặn, một món chay, một món canh là được, cơm đủ ăn no. Đưa cho mỗi người một bộ giấy, mực, bút, nghiên, không cần quá tốt, loại thường là được. Ai chép sách, mỗi ngày được ba trương giấy. Về phần bạc, đến tư khổ của trầm.”

Người hầu của tiểu Thám Hoa vui vẻ nhớ kỹ. Tiểu Thám Hoa xuất thân từ tiểu địa chủ, nhà có mấy trăm mẫu ruộng, áo cơm không thiếu nhưng cũng không có địa vị gì, thật vất vả mới thi đậu chức Thám Hoa cũng vẫn nơm nớp lo sợ, cái người không chịu đi nhiều một bước nói nhiều một câu này, so với tiểu Trạng Nguyên thanh niên văn nghệ đầy hoạt bát là con cháu thế gia còn kém xa.

Trở về cung, Thừa tướng như cũ vẫn đang nhìn bản đồ mà trầm tư.

Trầm có chút đau lòng. Bởi vì trầm cảm thấy một bữa cơm ăn sáu mươi bốn món là quá mức sa đọa, bình thường hay tranh luận với Thừa tướng, liền nhân cơ hội lần lữa lút trước giảm đi một nửa, sau đó dựa vào việc vì quan viên tham ô cả nửa tỉnh mà cứu tế lại giảm một nửa, hiện tại thì dừng lại ở mười sáu món. Mười sáu món ăn sao nổi chứ, trầm vẫn là cảm thấy lãng phí. Nhưng Thừa tướng kia sắc mặt thật sự là

khó coi, giống như là y hại trẫm ăn không đủ no mặc không đủ ấm vậy, mỗi ngày lúc ăn cơm đôi mắt nhỏ kia khỏi phải nói còn phức tạp hơn.

Ai, Thừa tướng à, không phải là trách nhiệm của người đầu, là do ta có tư tưởng của tiểu thị dân ăn sâu bén rễ, không dám hưởng thụ phúc khí lớn như vậy đó!

Xét thấy sắc mặt Thừa tướng thật sự hổ thẹn, trẫm cũng không dám thể hiện ra, liền cầm bát cơm nhỏ yên lặng ăn cơm của mình, lén gấp rau chân vịt xào qua bên bàn ăn của Thừa tướng, còn thêm hai gấp thịt. Khóc, bởi vì trẫm giảm lượng thức ăn, Thừa tướng cũng giảm theo. Trẫm nguyên bản có sáu mươi bốn món, hai lần giảm đi một nửa thì còn mười sáu, Thừa tướng vốn cũng chỉ có tám món, hai lần giảm nửa thì chỉ còn hai! Trẫm rất đau lòng. May mắn Thừa tướng trước giờ cũng chỉ ăn chay...

Trợn mắt xem khinh ngàn lực sĩ, cúi đầu làm ngựa các nhi đồng. Đây chính là nói người đó, Thừa tướng đại nhân!

Ăn xong bát cơm, trẫm lập tức viết xuống hai câu trên, tự mình bồi, tuy nói có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng cũng được. Sau đó đóng dấu, rồi trộm nhét vào trong tủ quần áo Thừa tướng dùng để giấu bảo bối. Nhìn mặt của Thừa tướng mỹ nhân, trẫm lại hít một hơi. Nghe nói Tiết gia trước đó vài ngày đã chuyển giao một đám con cháu trẻ tuổi, sợ là muốn ký thác toàn bộ tính mạng cho trẫm. Đi theo trẫm, Thừa tướng và Tiết Minh Anh cũng đặc tội với không ít người, nếu để quân một khi trở mặt, Tiết gia chính là tấm lá chắn chịu tội thay tốt nhất. Chẳng lẽ Thừa tướng cũng là âm thầm bị trẫm ngược tâm sao?

~Viên Long Bình: nhà khoa học nông nghiệp và giáo dục Trung Quốc. Ông được biết đến với việc phát triển những giống lúa lai đầu tiên vào những năm 1970.

Ngụy – Tấn – Nam – Bắc triều, gọi đầy đủ là Tam Quốc-Lưỡng Tấn – Nam-Bắc triều, là một thời kỳ về cơ bản là phân liệt trong lịch sử Trung Quốc. Thời kỳ này bắt đầu từ năm 220, khi Tào Phi cưỡng bách Hán Hiến Đế phải thiện nhượng cho mình, kiến lập Tào Ngụy; kéo dài đến năm 589 khi Tùy diệt Trần, tái thống nhất Trung Quốc. Thời kỳ “Ngụy-Tấn-Nam-Bắc triều” có thể phân nhỏ thành thời kỳ Tam Quốc, thời kỳ Tây Tấn, thời kỳ Đông Tấn và Ngũ Hồ thập lục quốc, thời kỳ Nam-Bắc triều. Sáu triều đình Giang Nam đóng đô ở Kiến Khang (thời Đông Ngô gọi là Kiến Nghiệp, nay là Nam Kinh) bao gồm: Đông Ngô, Đông Tấn và các Nam triều Tống, Tề, Lương, Trần, gọi chung là Lục triều. (vi.wikipedia.org/wiki/Ng%E1%BB%A5y-T%E1%BA%A5n-Nam-B%E1%BA%AFc_tri%E1%BB%81u)

27. Chương 27

Loại chuyện ngược tâm này, trẫm đã quen rồi. Trẫm bắt đầu nhìn lên trời, trung thần sao, không phải là để bị ngược sao...

Trời đã dần âm lên, kỳ thi mùa xuân cũng mau bắt đầu, Tiểu Tam lần thứ hai lao tới Tây Bắc, còn dẫn theo mầm đậu. Nghe nói mầm đậu đòi sống đòi chết để được ra chiến trường, bảo là muốn kiếm chút công lao trở về lấy vợ.

Trẫm liền bực mình. Tên nhóc lão toét, mới mười ba tuổi đã dám nhớ thương em gái của trẫm!

Trẫm ở trong cung đến nhàm chán, lại mang theo tay sai ra ngoài cung tản bộ, còn dẫn theo mười cậu học sinh trường quân sự, khu Đông khu Tây mỗi khu năm người. Lần này trẫm đi khá xa, tới một nông trang ở ngoại ô.

Nông dân đang bận rộn, trẫm lại không cử người dẹp đường, vừa vịn vượt qua cây bừa vụ xuân, liền dừng lại nhìn trong chốc lát. Trẫm bất động không nói lời nào, người phía sau tự nhiên cũng không dám động không dám nói lời nào. Người trẫm mang theo lại nhiều, cứ như vậy học học một tảng lớn, liền có điểm dọa người.

Trẫm nhìn một lát, liền mang người đi khỏi, lại đi vòng vòng nội thành, mới buồn bã ỉu xìu hồi cung.

Mọi sự bắt đầu từ mùa xuân, từ trên xuống dưới đều bận bịu, chỉ có trẫm là một con sâu gạo. Trẫm yên lặng che mặt, rất là hổ thẹn, liền quyết định can thiệp vào kỳ thi mùa xuân lần này.

Trẫm liền mang theo vài ông lão đi đến trường thi, thí sinh đang tiến vào sân, trẫm lập tức bắt được một tên mang tài liệu. Ai, thế kỷ hai mươi mốt đã dự thi trong trường cùng với kì thi đại học hung tàn vô tình thần thông quảng đại, loại thủ đoạn dối trá này chỉ dành cho con nít!

Trẫm lấy việc bắt được người này làm ví dụ, từ đầu đến chân từ trong ra ngoài từ ăn mặc đến đồ dùng, nói một lần lại ra được nơi làm tài liệu, nhất thời, kéo ra một chuỗi dài.

Trẫm yên lặng nở nụ cười. Lòi ra rồi nha, cực kì phân biệt giai cấp. Có nghèo khổ, có xuất thân địa chủ, mặt khác có vài người tuy rằng không giống tiểu Trọng Nguyên trước toàn thân toát ra phong thái thế gia, cũng là được đại gia tộc nuôi dưỡng. Nhìn nhìn lại đồng tài liệu, trẫm cười. Đề thi cơ nhiên bị tiết lộ!

Khoa thi chính thức đầu tiên đã đâm sau lưng trẫm, những thế gia này thật đúng là chưa từ bỏ ý định, dùng mấy tên không ra gì để thăm dò sao?

Ai, lúc ra đề thi là làm hai cuốn, cuốn A là để bên ngoài, cuốn B mới là dùng cho khoa thi này, chỉ có hai người trẫm và Thừa tướng được biết!

“Tra khảo!” Trẫm vung tay lên, nhóm tay sai trực tiếp lôi người xuống.

Trẫm ngồi ở trường thi một lúc thì buồn ngủ, nhìn qua vẻ mặt biến sắc của hai ông lão đảm nhiệm vai trò phó chủ khảo, cảm thấy mỹ mãn hồi cung ngủ tiếp.

Ai, xuân buồn ngủ thu mệt mỏi hạ lim dim, đông ngủ hần ba tháng, trẫm mệt quá!

Vài ngày qua đi, học sinh nét mặt xanh xao ra khỏi trường thi, kế tiếp chính là chấm bài thi. Xét thấy trẫm gần đây cũng đọc một ít sách, tuy nói nhìn cổ văn còn có chút cổ hết sức, nhưng suy suy nghĩ nghĩ vẫn có thể xem hiểu, còn những chữ không biết, bỏ qua!

Vì thế chấm bài thi trẫm cũng can thiệp một phen. Trẫm ngồi đó canh, ở dưới liền minh bạch hơn nhiều. Bởi vì, trẫm sẽ kiểm tra thí điểm, còn đuổi đi một tên giám khảo chấm bài thi, tuy rằng mục đích của hần chỉ là đậu tiến sĩ.(*).

(* ý là tên giám khảo này nhận hối lộ của một người để chấm cho người đó đậu tiến sĩ, bị em Hoàng phát hiện, đuổi đi)

Kỳ thi đình kế tiếp thực thuận lợi, ngoại trừ Bảng Nhân là con cháu thế gia, còn Trọng Nguyên là con nhà nghèo, Thám Hoa cùng Truyền Lư đều là xuất thân tiểu địa chủ.

Can thiệp vào khoa cử xong, trẫm lại nhàn rồi. Ai, Trọng Nguyên lần này tuổi đều gần ba mươi, rất già không có giá trị. Bảng Nhân chỉ là hạng trung, Thám Hoa miễn cưỡng thì có thể cho là đỡ hơn Trọng Nguyên, Bảng Nhân, thật sự là không đáng giá. Có tiểu Trọng Nguyên tiểu Thám Hoa ân khoa năm ngoài là tốt thôi, có tài có sắc, đáng tiếc đều bị Tiểu Tam đuổi đi, đều bị đưa đi rất xa.

Đây không phải là buộc trẫm chỉ được nhìn một mình Thừa tướng, chỉ được yêu một mình Thừa tướng sao!

Sau đó, trẫm lại có náo nhiệt.

Tiết Minh Anh đến cầu trẫm ban hôn, cùng với Mộc Lan quận chúa.

Tiết gia đương nhiên không hài lòng. Thời đại này con gái thứ không kết hôn, Tiết gia là thế gia trong thế gia, Điều Mộc Lan chính là con nhà nông, tuy nói có cái danh quận chúa, cũng là nhờ đánh đánh giết giết mới có được, con cái Tiết gia dòng dõi Nho học rất ít khi kết hôn với con nhà tướng. Quan trọng hơn, Điều Mộc Lan lớn hơn Tiết Minh Anh gần chục tuổi, ở thời đại này nữ nhân ba mươi tuổi đã có thể lên chức bà rồi!

Thừa tướng cũng không hài lòng.

Điều Mộc Lan cũng không vui, tuy rằng chị ta không phải không thích.

Trẫm liền khó xử. Tiết Minh Anh bị què lại dám quỳ ở ngự thư phòng! Hần chính là quân sư của Liêu Tiểu Tam! Quỳ hồng rồi thì phải làm sao!

Trầm cau mày quan sát Thừa tướng một ngày, cơm ăn ít hơn nửa bát, sau khi ăn xong dùng điểm tâm cũng ít hơn nửa đĩa.

Thừa tướng bưng đĩa điểm tâm tự mình dứt mấy miếng cuối cùng cho trầm ăn.

Trầm cảm thấy điểm tâm đã qua tay Thừa tướng thì ngon hơn nhiều, liền ăn sạch. Ai, vốn đang tính lên đem ra ngoài cho Tiết Minh Anh ăn đó, quên đi, sẽ bị đói mất, dù sao Tiết Minh Anh còn trẻ, có thể chịu đói được, có lẽ vậy.

Ngày hôm sau, trầm lại để lại nửa đĩa điểm tâm, quyết định lần này nhất định phải trộm đem ra ngoài.

Thừa tướng trực tiếp soạn thảo thánh chỉ, ban hôn.

Trầm yên lặng thay Tiết Minh Anh lau nước mắt. Ôi Thừa tướng, tiểu hoàng đế nhà các người chịu đói bụng một chút thì xót xa, vì sao lại nhẫn tâm nhìn em ruột của người chịu khổ chứ!

Trầm cầm thánh chỉ viết lại, tự mình đóng dấu.

Sau đó, Thừa tướng liền giấu đi: “Hai ngày nữa hãy ban chỉ, nếu không, dễ dàng có được sẽ không biết quý trọng.”

Mắt trầm sáng lên. Thừa tướng thật triết lý!

Vì thế, trầm lại giương mắt nhìn Tiết Minh Anh quỳ thêm hai ngày mới ban hôn, rồi nhanh chóng phái một đoàn thái y đến. Sức khỏe của Tiết Minh Anh là rất quý giá, so với trầm còn đáng giá hơn nhiều! Thừa tướng người là một tên có mắt không trông nha!

Trầm là cớ nào có mắt nhận biết nhân tài chứ!

Muốn khóc quá. Tiết Minh Anh người đừng có nước mắt lưng tròng mà nhìn trầm được không, trầm thấy áp lực thật lớn! Theo nội dung vở kịch, anh hùng xúi giục Tướng quân tiêu diệt Đại Tần giết chết trầm phải là người đó! Chú ý hình tượng của mình đi!

Nhìn đến đầu gối bầm xanh bầm tím của Tiết Minh Anh, trầm trộm lau lau nước mắt. Đời trước lúc ta còn trẻ nhỏ cũng từng bị ngã bầm đầu gối — hình như là bởi vì tung vảy nữ sinh bị anh trai người ta truy đánh — đã khiến cha mẹ phải đau lòng, ôi, mẹ ta mỗi ngày đều dùng nước thuốc xoa bóp, chị dâu còn mỗi ngày hằm chân gà, quay giò heo...

Trầm vì hồi ức này mà rơi lệ, Tiết Minh Anh liền liều mạng giấy dựa trở mình xuống giường quỳ xuống, đập đầu kêu ầm ầm.

Cái tên đầu đất này! Trầm đột nhiên muốn đá qua một đá quá!

Tiểu Tam, vẫn là người tốt, muốn đánh liền đánh, muốn đá liền đá...

28. Chương 28

Tiết Minh Anh quá kích động, trầm liền có chút ngượng ngùng. Hiểu lầm kiểu này rất khó làm sáng tỏ, tiểu Tiết hẳn đã cho rằng trầm chính là Bá Lạc(1) phát hiện ra hắn, cho hắn việc làm, phát tiền lương, còn giúp hắn lấy vợ, còn cứu mạng của hắn, còn vì đau lòng cho thân thể hắn mà rơi nước mắt — oan uổng trầm quá — người tốt vì tri kỉ hi sinh gì đó, trầm cũng thực vô lực nha! Nhân văn văn hóa cổ đại tạo cho tiểu thị dân hẹp hòi ở hiện đại một áp lực thật lớn mà!

Trầm yên lặng kéo tay áo Thừa tướng, lui đi.

Ai, Tiết gia cũng thật là chướng ngại! Người lớn thì không ra tay, người trẻ lại đều bị trầm đường ra sai lệch, ai, ai ai!

Sai lệch nhất vẫn là Tiểu Tam! Ai, cũng không biết Tiểu Tam hiện tại đang làm gì nữa, còn có chút nhớ. Trẫm thấy thật rối rắm, liền từ bỏ. Nếu trẫm thật sự không thể quay về mà phải làm một tay hoàng đế gà mờ này, Tiểu Tam chính là chỗ dựa vững chắc nhất của trẫm, so với Thừa tướng thì càng hoàn hảo để dựa vào đó! Thừa tướng có năng lực như vậy, theo như chỉ nam chẳng phải sẽ bị quyền lực tuyệt đối phá hủy sao! Tiểu Tam thì không như thế, nắm giữ trong tay ba mươi vạn đại quân Tây Bắc, gần đây trẫm còn giúp hắn tăng cường quân bị chiêu binh mãi mã, hắn còn có một người em trai có sát khí từ trong trứng nước, quay đầu, báng súng tử lý mới có thể ra chính quyền đó!(*)

(* “Hạng sủng để ra chính quyền”: một câu nói của Mao Trạch Đông và trở thành tư tưởng ăn sâu vào đời sống nhân dân Trung Quốc)

Làm ỏ trong ngự hoa viên rực rỡ sắc màu, trẫm yên lặng u buồn trong chốc lát, chui chui vào trong chăn, nhắm mắt lại ngủ mất.

Ngủ thẳng đến giờ cơm trưa, bị người gọi dậy, đi tìm Thừa tướng ăn cơm. Nhắc đến ăn cơm, trên làm dưới theo(theo nghĩa xấu) quả thực nghiêm trọng. Nơi này vốn là một ngày hai bữa, một bữa sáng, một bữa tối, buổi trưa chỉ ăn điểm tâm. Trẫm không thực thích ăn đồ ăn vặt, đời trước cũng yêu nhất một ngày ba bữa, liền cho thay đổi. Thừa tướng bồi ăn, nha môn lục bộ làm cơm trưa, rất nhanh người hầu cũng theo tập tục này.

Cơm trưa lại có thịt dê, là con dê con Tiểu Tam mang về, tròn hai trăm con, thịt hấp, thịt kho, thịt băm chiên, cực mềm cực thơm ăn ngon khỏi nói! Trẫm ăn thật cao hứng, lại nghĩ tới chuyện cưới vợ của Tiết Minh Anh.

“Cảnh Hoa, cho người mở tư khố của trẫm ra, làm cho Mộc Lan quận chúa một bộ đồ cưới, phải thật sang trọng, diện trang cũng thêm hai cái.” Trẫm hào phóng một lần.

Lại nhịn không được thở dài. Thay cha nhập ngũ, một cô bé bắt đầu từ mười ba lạng phí đến hai mươi chín, dành nửa đời người để đánh nhau, được một cái danh hiệu quận chúa, mấy ngàn mẫu ruộng, một tòa nhà, một khoản vàng bạc, mấy cuộn vải. Nhưng cổ tình lại gặp phải bọn người nhà không biết tỉnh ngộ không biết đội ơn. Trẫm chỉ thưởng cho có mình Mộc Lan thôi, cũng không có trả ân người nhà của chị ta, nguyên một gia đình kia lại bám theo gia sản ở phủ quận chúa này.

P phủ quận chúa không nhỏ, có thể chứa được một gia đình nhiều người như này, nhưng sẽ rất chật chội. Cha mẹ ruột, chú, dì, ông bà, em trai, em gái, em họ, vợ của anh em trai, cháu trai, cháu gái, nhiều người nhiều việc, mỗi ngày đều rất náo nhiệt. Trẫm rất cảm thông, cũng rất kích động, vẫn luôn muốn được xem một nữ binh sĩ lớn lên nơi chiến trường làm thế nào đấu lại trời, đấu lại đất, đấu lại cha mẹ, đây chính là điểm khởi đầu của con đường đấu đá nhau rực lửa trong gia đình đó, ta cực kì thích luôn, có trong rất nhiều hồ điệp.

Hiện tại Mộc Lan phải lập gia đình, trẫm cũng không thể để cho nữ tướng quân của trẫm tủi thân, tất cả mọi thứ đều được vua ban cho, phải ghi lại danh sách, cũng đỡ phải bị người gia đình kia giấu đi. Mấu chốt nhất chính là, để người ta tới Tiết phủ sống thì sẽ được sung túc. Có lẽ, có thể cho người ta xuất giá từ trong cung chẳng? Với Thái phi thì hắn là không thành vấn đề, chỉ là giống như đánh vào mặt Diêu gia vậy.

Bất quá, nói đến cưới vợ, trẫm lại nhìn nhìn Thừa tướng.

Tiểu Tam cũng đã nói, Thừa tướng là có mương máng đó!

Trẫm kéo kéo long ý xích lại gần Thừa tướng, để người ta múc cho một chén thịt dê nấu nấm, tìm cách nói với người ta.

Thừa tướng dùng một cái muỗng bạc dài trộn đều thịt dê, động tác nhìn thích miễn bàn, trẫm nhìn đến ngây người. Tay của Thừa tướng thật xinh đẹp nha, trẫm nhịn không được vươn vuốt rồng sờ soạng một phen. Thừa tướng ngẩng đầu mỉm cười với trẫm, trẫm càng ngây người hơn.

Sờ tay mỹ nhân xong, xem mỹ nhân cười xong, trẫm thấy thỏa mãn, bưng chén thịt dê của mình lên ừng ực uống cạn, trẫm lại đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc.

Ăn uống no nê, trẫm lại sai người mang tiểu long ý đến vườn hoa nhỏ trong Trọng Hoa cung, bắt đầu vẽ ‘mỗi ngày một bộ tranh mỹ nhân’. Ai, lại nghĩ tới tiểu Trọng Nguyên, đứa bé kia thật có mắt nhìn, mài mực

cũng tốt lắm. Không đúng, trẫm hình như quên mất cái gì vậy, a, đúng rồi, quên hỏi về mương máng nhà Thừa tướng bọn họ! Che mặt, mỗi lần thấy Thừa tướng cười là quên hết mọi chuyện, đây là kiểu hoàng đế gì chứ!

Trẫm liền ném bút về lại, chạy trở về Trọng Hoa cung, nhìn chăm chăm chăm chăm vào mặt của Thừa tướng mỹ nhân, lại từ trong cái gương ở góc tường lục ra một đồng tranh đặt trước mặt Thừa tướng.

Thừa tướng thuận tay mở ra một bức, là tranh vẽ cháu gái của lão Tống, là để trẫm bổ sung vào hậu cung của mình, Thừa tướng không thay đổi sắc mặt, mỉm cười nhìn trẫm.

Hu hu, Cảnh Hoa ái khanh, cái biểu tình nhà ta có con trẻ trưởng thành của người là sao nha!

Trẫm vội vã chào hàng: “Cảnh Hoa, Minh Anh cũng sắp lấy vợ rồi, người có muốn trẫm giúp người tìm hai người tốt để làm vợ hay không?”

Sắc mặt Thừa tướng nhất thời liền trở nên cổ quái.

Trẫm cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh. Thừa tướng, mặc dù Tiểu Tam gạt trẫm bảo là người không được, nhưng mà trẫm anh minh cơ trí thông minh tuyệt đỉnh sẽ không tin đâu! Bất quá, giấu bệnh sợ thầy là không tốt, thái y viện có rất nhiều thầy thuốc giỏi... Không cần tiền, bồi hoàn chi phí, thật sự...

Hơn nữa, thật sự có mương máng sao, trẫm thấy thế nào trẫm cũng là tình yêu đích thực của Thừa tướng đó...

Thừa tướng tốt với trẫm như vậy, làm sao trẫm có thể không phải là tình yêu đích thực chứ!

Thừa tướng một người cũng không muốn, còn xoa đầu trẫm. Trẫm càng thêm tin tưởng, tình yêu đích thực của Thừa tướng nhất định là trẫm!

Ôi chao, nói như vậy, trẫm cùng Thừa tướng chính là hai bên đồng lòng đó! Trẫm lẽ nào lại không cưới Thừa tướng làm hoàng hậu! Sẽ không định sinh tiểu hài tử gì cả, một mình Thừa tướng cũng đủ gánh vác được cả nhà lão Tiêu chúng ta rồi!

Hạ quyết tâm, ngày hôm sau trẫm liền lâm triều.

Vừa thấy bóng dáng trẫm, ngay lập tức đã có người dâng bản tấu xin trẫm lập hậu nạp phi bổ sung vào hậu cung.

Trẫm nhìn ông lão cậy già lên mặt, lo lắng: “Ái khanh, người nói trẫm là lập hậu hay nạp phi đây? Lập hậu không phải việc nhỏ nha, chức vị quốc mẫu há một nữ tử tầm thường có thể đảm nhiệm được sao?”

Lập tức lại có người tấu xin trước tiên nạp vài phi tử bổ sung vào hậu cung khai chi tán diệp(*) cái gì đó.

(*ý chỉ việc sinh con đẻ cái)

Trẫm càng sầu lo: “Khai chi tán diệp a, có phải rồi ai sinh hạ con trai trước thì người đó được làm hoàng hậu không?”

Đương nhiên không được, cho dù trong lòng nghĩ như vậy, cũng không thể cứ thế nói ra! Đám lão già này dù sao cũng là thông suốt đạo lý, nói chuyện đều sẽ chặn cả hai đầu.

Trẫm cười kiểu Eggy: “Không sinh con đầu là một tổn thất. Cảnh các vị vương làm loạn lúc trước, các ái khanh, các người an tâm cái gì chứ!”

Trẫm u buồn lui đi, u buồn trở lại tẩm cung tiếp tục u buồn. Vì sao mỗi lần trẫm lâm triều đều có người tìm việc cho trẫm chứ! Trẫm còn chưa có hoàn toàn tự mình chấp chính đâu! Khi tròn hai mươi tuổi phải tự mình chấp chính, ngày ấy còn có cách nào qua đây?

Vì để an ủi tâm hồn thương tổn của trẫm, trẫm quyết định cải trang vi hành đến phủ của Mộc Lan quận chúa, nhìn nữ binh sĩ đầu lại người nhà.

Bá Lạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Lạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể.

29. Chương 29

Mặc vào bộ thường phục màu vàng sáng chói có thêu hình con rồng nhỏ mà trẫm yêu thích nhất, trẫm đầy hưng phấn đi đến phủ quận chúa.

Ngoài cửa thế mà không có người đứng gác!

Rất lơ lửng!

Trẫm liền mang theo một đám người nghênh ngang đi vào, đến sảnh trước rồi tự mình tìm chỗ ngồi. Tên tay sai thứ nhất dâng trà, tên tay sai thứ hai mang điểm tâm lên, tên thứ ba thứ tư đứng phía sau bóp vai cho trẫm.

Nhìn bốn phía, trống trơn trống hoác, hoàn toàn không bày biện gì cả. Tòa nhà do trẫm ban xuống sao lại có thể trống trơn thế này!

Ai, đường đường là một phủ quận chúa, bị một đám người không có văn hóa không có tri thức phá thành cái dạng gì đây! Nhà vợ là cả một trở ngại, cưới người vợ như vậy, Tiết Minh Anh thật là dưng cảm nha! Cho nên nói, đây chính là tình yêu đích thực sao! Yêu nhà yêu cả từng cái chân quạ đen trong nhà, Tiết Minh Anh, người đàn ông đích thực!

Trẫm yên lặng cảm thán.

Tiếng ồn ào huyên náo ở bên ngoài gần hơn, có người đến.

Lập tức cả thân rồng của trẫm chấn động. A, sắp có náo nhiệt rồi.

Quả thực là náo nhiệt.

Chỉ với vài người mà cũng thật náo nhiệt, hình như là vì một xấp vải gấm, thím hai của Mộc Lan muốn dùng nó để làm cửa hồi môn cho con gái, thím ba thì muốn lấy làm cửa hồi môn cho con dâu, bà mẹ kế thì lại muốn dùng để may quần áo cho con gái ruột.

Kỳ thật trẫm rất muốn nhắc nhở một câu, đó là cống phẩm, không phải ai cũng có thể mặc đâu. Thời đại này, cơm có thể ăn bấy, nhưng nói thì không thể nói lung tung, quần áo cũng không thể mặc bừa được.

Sau đó tranh cãi càng lúc càng căng, ở nông thôn, lúc con cái nhà ai lên ăn trộm trứng gà và thịt của nhà khác, ai cũng xếp đĩa lên bàn mà ra cãi lộn được.

Trẫm bưng một đĩa hạch đào giòn ngồi xếp bằng trên ghế bành, xem thích thú miễn bàn. Đang xem thì có người nhìn trẫm chăm chú, không đúng, là nhìn đĩa hạch đào chăm chú. Một đứa bé mười lăm tuổi, xông lên đoạt lấy, lấy được thì bỏ ngay vào miệng, sau đó lập tức bị nghẹn.

Trẫm không ra lệnh gì, bọn thị vệ phía sau cũng không dám đụng tới, bằng không thì thằng nhỏ này chắc chắn sẽ là người tiếp theo trong đội quân người bị trẫm liên lụy mà chết.

Trẫm vui vẻ, chỉ chỉ ẩm trà bên cạnh.

Thằng nhóc không uống nước, cực kì kiên quyết nuốt xuống, xong lại giương mắt lên nhìn những miếng khác trong đĩa.

Trẫm đưa qua, nhìn bộ dạng ăn ngấu nghiến xong vẫn còn vẻ chưa no của nó, liền hiểu rõ. Đây hẳn là đứa con mà vợ hai của lão cha Diêu gia sinh ra.

Lão cha Diêu gia năm đó thân thể không tốt, con gái thay ông ta nhập ngũ, người vợ nhớ con gái, khi đó lại vì sinh hai người con trai mà thân thể bị tổn thương, không lâu sau thì qua đời. Lão Diêu vẫn còn sung mãn, nghĩ tới hai đứa con trai không thể không có mẹ, liền cưới một quả phụ, lấy về thì sinh được đứa con trai này, người vợ đó lại bị băng huyết mà chết. Hai năm sau đó, Diêu Mộc Lan cũng đứng vững trong quân đội, gửi về nhà hai lượng bạc. Lão Diêu liền xây một căn phòng mới, mua vài mẫu đất, nhanh chóng cưới về một người vợ trẻ xinh đẹp, lại sinh hạ được một trai một gái. Hai đứa con trước là cùng một mẹ sinh ra,

hai đứa con sau thì có mẹ ruột che chở, mẹ kế cũng không phải người hiền lành gì, chỉ khổ cho đứa giữa này. Hiện giờ mười lăm tuổi rồi, có lẽ cũng chưa được ăn no mấy lần đi!

Đây là cái gia đình lộn xộn cỡ nào chứ!

Trầm lặng yên che mặt. Nhìn xem, người trong nhà trầm cực đơn giản! Vốn dĩ cũng có nhiều người, nhưng lại bị tình yêu đích thực của cha hôn quân giết hết. Hiện tại trầm chỉ còn một người em trai, một người em gái, em trai lại là một người tàn tật! Cho nên nói nha, anh trai người rất nóng ruột đó, ngôi vị hoàng đế hoàn toàn không có ai tranh giành mà vẫn có thể mất đi, người nói coi người có nhục hay không

Trầm lại hơi u buồn. Nói đến nhục, trầm đứng thứ mấy đây?

Trầm đưa tay ra, một đĩa bánh ngàn lớp được đưa tới. Trầm cầm một cái, còn lại đều cho đứa bé kia. Thành nhỏ liền ngồi xổm bên cạnh chân trầm ăn bánh, thường đưa mắt nhìn qua đám người ồn ào cách đó không xa.

Sau đó, Diêu Mộc Lan đến, hết hân hão nhiệt.

Nữ tướng quân ấy ném mọi người ra.

Chính xác là ném đi đó, giơ tay lên, một người liền vèo một cái bay qua bức tường quét vôi trắng bên kia rồi rơi xuống. Sau đó, một người lại một người, lần lượt từng người một.

Thật sự là, rất, rất tuyệt!

Trầm liền hiểu ra. Đối với sức mạnh tuyệt đối trước mắt này, tất cả tranh đấu đều là hổ giấy cả, hoàn toàn xem không đã là xem không đã!

Trầm lại cười cười. Đành rằng dân thường thì có tri thức hạn hẹp, nhưng dân thường thì cũng có mắt của dân thường chứ. Ví dụ như trầm, một người sáng long lanh ánh vàng rực rỡ như vậy đang ngồi ở đây, có thể nào không thu được ánh nhìn của người khác sao, vậy mà cả một nhà cứ thế không nhìn thấy trầm! Biết không thể đụng tới trầm nên chỉ có thể bạo hành trong nhà thôi sao!

Diêu Mộc Lan quỳ trên mặt đất thỉnh tội, trầm lắc đầu cười cười, nói: “Nếu người muốn, cũng có thể xuất giá từ trong cung, Trang Thái phi và An Hòa đều cứ mãi nhắc đến người!”

Diêu Mộc Lan dập đầu một cái, vãn từ chối.

Trầm không miễn cưỡng nữa, hồi cung. Đúng vậy, cho dù có muốn thay đổi hoàn toàn, họ vẫn là người nhà của chị ấy, là những người thân chảy cùng một dòng máu. Người thân của trầm, có lẽ đời này cũng không bao giờ có thể gặp mặt lại dù chỉ một lần.

Nghĩ đến người nhà, trầm lại cảm thấy suy sụp, ăn cơm cũng ăn ít đi một chén, thịt dê hầm thơm thơm ngon ngon cũng ăn ít đi vài miếng.

Thừa tướng rất lo lắng, còn sờ trán trầm.

Trầm đẩy tay của Thừa tướng, cực kì kiên quyết yêu cầu: “Trầm muốn ngự giá thân chinh!”

Nói không chừng cuối cùng còn có thể vùng vẫy một chút, trúng tên lạc mà chết.

“Bệ hạ, gần đây cũng không có chiến sự.” Sắc mặt và giọng nói của Thừa tướng muốn bắt đắc dĩ liền có bắt đắc dĩ, giống như trầm cố tình gây sự vậy.

Ai, nỗi cô đơn của trầm người xưa như các người làm sao hiểu được chứ! Có biết trầm muốn trở về cỡ nào để đọc các hồ trầm đang ngồi chờ không, có biết có một loại vũ khí giết người rất lớn rất đáng sợ tên là điểm trừ không, có biết trong tay trầm có bao nhiêu hồng bao, bao nhiêu trứng thối không...

Thừa tướng và trầm, thật sự khác biệt rất lớn!

Trầm thật đau lòng.

Ai, vẫn là Tiểu Tam tốt, tuy rằng người hơi ngốc, nói chuyện cũng hơi ngốc, nhưng mà người ta sức lực rất tốt, có thể công trầm đi vòng vòng cả đêm, đi tới đi lui đến khi trầm ngủ mất, cảm thấy rất an toàn. Thừa tướng là một mỹ nhân gió thổi liền lung lay như vậy, làm sao công được trầm nha!

U buồn lại u buồn, ngày cũng dần dần trôi qua.

Tiết Minh Anh cưới vợ xong thì đưa vợ mới cưới đến Tây Bắc, mang theo rất nhiều lương thực và vũ khí, còn có một xe rượu trắng trẫm chuẩn bị cho Tiểu Tam.

Tiết Minh Anh phải nằm khi đi. Bởi vì rượu được cất từ phùng rượu trẫm mới mở rất mạnh, một ly rượu chia tay liền làm Đại Tư Mã của trẫm lão đảo. Ai, trẫm không có cố ý đâu, chỉ là trẫm không nghĩ tới lượng của tiểu Tiết lại kém như vậy, còn không bằng vợ hán đó!

Chia tay Tiết Minh Anh, trẫm thương tâm một hồi. Trẫm cũng muốn đi theo tới Tây Bắc, liền trốn trong hành lý của Diêu Mộc Lan, nhưng lại bị Thừa tướng tìm ra.

Nhìn Thừa tướng mỹ nhân đang bị bệnh vừa thở hổn hển vừa đánh người em trai tàn tật đang bất tỉnh vì say rượu của y một trận tới bờ, trẫm rất sốt ruột.

Ai, trẫm chỉ là muốn đi chết thôi, vì sao lại khó như vậy!

30. Chương 30

Làm ở trên tháp trong Trọng Hoa cung, trẫm yên lặng nhìn chiến lợi phẩm bị Thừa tướng lấy lại từ nhà em dâu của y ở góc tường, một rương hành lý mạ vàng cực lớn, đó là trẫm cố tình ban cho Tiết Minh Anh mà!

Ai, bên cạnh trẫm rốt cuộc là có bao nhiêu gian tặc a!

Trẫm mới chui vào trong rương không đến một khắc đồng hồ đã cứ thế bị tóm lòi ra rồi, rất bực mình!

Đột nhiên cảm thấy Tiết Minh Anh thật đáng thương.

Vốn là một thanh niên tàn tật rất tốt, mỗi ngày trú trong vườn của mình làm một trạch nam hạnh phúc, bị một câu nói của trẫm đưa đến Tây Bắc bán mạng ăn cát. Trẫm vì muốn trúng tên mà chết, kết quả hán lại bị anh ruột lấy roi đánh rồi tống vào tù. Tự trẫm lên chui vào hành lý của vợ hán, kết quả hán đang bất tỉnh mà còn bị anh ruột đánh cho tới bờ, mặt mũi bầm dập vẫn không tỉnh rượu, đã bị xe kéo đi.

Nếu Đại Tư Mã của trẫm là nhân vật chính, này nhất định là một thiên ngược văn, rất ngược thân!

Nếu Thừa tướng mỹ nhân của trẫm là nhân vật chính, đó cũng là một thiên ngược văn, rất ngược tâm!

Nếu Quan Quân Hầu của trẫm là nhân vật chính, này tuyệt đối là ngược văn nha, ngược cả thân lẫn tâm!

Trẫm lặng yên kiêu ngạo một lúc. Chỉ nam thì sao, chỉ nam chỉ ngược có một mình Thừa tướng thôi! Trẫm tới đây, chỉ có một mình trẫm là không bị ngược!

Kiêu ngạo đã rồi, trẫm muốn ăn cái gì đó ngon ngon để tự thưởng cho chính mình, liền phân phó tiểu thái giám: “Trưa nay ăn gà, thịt gà hầm hạt dẻ, lòng gà xào với tỏi, chân gà thì ướp cay.”

Làm hoàng đế cũng có điểm tốt, muốn ăn gì, ăn ra sao, phân phó một tiếng là được, so với tiệm cơm ở đời trước tốt hơn nhiều, trong tiệm cơm sẽ không có các món ăn cao cấp trên thực đơn, cho dù thực đơn có thì phục vụ có khi cũng sẽ bảo hôm nay không có món này!

Trẫm muốn ăn cái gì, ngự phòng có người dám nói hôm nay không có món này sao? Trừ phi là muốn bị trẫm liên lụy chết!

Thừa tướng đang chăm chỉ phê tấu chương như lúc trước.

Trẫm thực đau lòng. Mỹ nhân thân thể đa sầu đa bệnh kia, chẳng qua chỉ là đánh em trai của y thôi đã mệt đến không dậy nổi cả một ngày, hay ngày nay ăn cơm cũng ít đi. Ai, trẫm thật vất vả lắm mới dưỡng người ta ra được một chút thịt thì lại mất đi hết rồi, thật là lỗ mà.

Trẫm nhớ Liêu Tiểu Tam nha! Tiểu Tam rất rắn chắc đó, thân thể cường tráng, công trẫm hít đất mấy trăm cái cũng không thở hổn hển tí nào, mang theo một thân đầy vết thương còn có thể dè trẫm làm liên

tục ba lần! Nếu Tiết Minh Anh bị Tiểu Tam đánh, một bàn tay là có thể đánh người bất tỉnh, nào phải phí sức lực lớn như vậy nha!

Ai, cũng không biết Tiểu Tam khi nào thì trở về! Lần trước Tiểu Tam gửi thư còn nói sẽ cho trẫm mấy tấm da tốt đó, còn mang về cho trẫm một tấm da sói trắng, chỉnh chỉnh tề tề, một chỗ bị rách cũng không có. Ai, Tiểu Tam có thể một đá đá chết lang vương, một đá đó có thể đá vào người trẫm thì thật tốt, chắc chắn sẽ chết được mà trở về!

Trẫm thật ghen tị với đầu sói trắng đầy hạnh phúc kia!

U buồn, u buồn, thời tiết càng ngày càng nóng, trẫm lại mặc một cái áo khoác ngắn, càng mong mùa thu mau đến. Dân tộc Hung Nô đã thông đồng với Tây Vực, nơi biên cương lúc nào cũng có xung đột, chắc chắn năm nay sẽ đánh một trận lớn, đến lúc đó trẫm cũng có thể ngự giá thân chinh tranh thủ chết rồi.

Đúng lúc trẫm đang hưng phấn chờ đợi, Tiểu Tam gửi tin về, bên trong còn có một bức thư của mầu đậu. Thư của mầu đậu trẫm xem xong phải che mặt nha. Ai, trẫm đã đủ vô văn hóa rồi, nhưng trẫm cho tới bây giờ cũng không viết sai chính tả nhiều như vậy! Với trình độ này mà đòi lấy em gái của trẫm sao? Em gái nhà chúng ta khéo tay viết đẹp, trẫm tay cầm tay dạy dỗ! Em gái nhà chúng ta còn có thể thêu thùa may vá, gần đây còn làm giấy cho trẫm đi, không chặt tí nào!

Vì thế, trẫm không chút khách khí mà giấu đi hai tấm da hồ ly đỏ rực mà mầu đậu gửi về cùng với bức thư. Hừ, hôm nào bảo An Hòa làm cho trẫm hai đôi găng tay mùa đông để dùng!

Tên ngốc! Không biết muốn lấy được vợ thì phải lấy lòng anh vợ trước sao?

Nhìn Tiểu Tam hiểu chuyện biết bao, gửi về mấy xe trái cây lặn, trong đó trẫm thích nhất là dưa vàng, vừa thơm vừa ngọt, so với trái cây đời sau toàn phân hóa học, thuốc trừ sâu thì ngon hơn nhiều.

Ăn hơn nửa trái, chén đĩa đã bị Thừa tướng lấy đi.

Trẫm không dám lên tiếng — không thì trẫm sẽ không chịu nổi vẻ mặt ai oán của Thừa tướng đâu. Ra khỏi tầm mắt của Thừa tướng, trẫm lại ôm một ổ nho mà ăn, nho sữa ngựa, chua chua ngọt ngọt, chính là ăn nhiều thì ê răng.

Ăn nhiều dưa và trái cây quá, đến bữa trưa trẫm ăn không được ngon miệng, ăn có mấy đĩa lòng gà xào tỏi, gặm hai cái chân gà, một cái cánh gà, một cái đùi gà liền buông xuống.

Thừa tướng liền liếc nhìn mấy ổ trái cây trên cái bàn nhỏ cách đó không xa.

Ngủ trưa dậy, trẫm phát hiện ổ trái cây vốn phải ở chỗ đó giờ lại không thấy, mà chùm nho lại ở sát bên chậu nước đá của Thừa tướng.

Vì thế, trẫm đây là bị cấm khẩu sao?

Mùa hè ăn nhiều trái cây mới tốt nha Thừa tướng, có thể giảm béo, còn có thể tu bổ nhan sắc đó! Trẫm cũng không phải một thân đa sầu đa bệnh như Tây Thi giống người, hoàn toàn có thể ăn cơm nha! Hơn nữa, thịt ở cái bụng nhỏ của trẫm cũng nhiều lắm rồi, cần phải giảm thôi! Bằng không thì, khi Tiểu Tam về sẽ không công trẫm được!

Chính là trẫm giận mà không dám nói gì.

Gần đây Thừa tướng càng ngày càng lải nhải nhiều. Đại khái là thấy trẫm cũng sắp tròn hai mươi tuổi nên bắt đầu tính toán dạy trẫm tự mình chấp chính. Rất bức mình, trẫm làm sao làm được việc đó chứ!

Trẫm cũng thật muốn lo chết.

Nửa năm nữa là trẫm tròn hai mươi, đến lúc đó trên dưới triều đình nhất định sẽ kiếm chuyện. Chấp chính, cưới vợ, sinh con, mẹ kiếp, đây đều là quốc gia đại sự, cũng không giống như đời trước có thể tùy tiện thi đại học, tìm việc làm, mua nhà, dụ dỗ em gái ở phòng đọc sách, có một cái kết viên mãn nha.

Chỉ còn một năm nữa là tới ngày hôn quân băng hà theo như trong chỉ nam rồi, mạng trẫm nhỏ như thế nào, có tiền đồ như thế nào thì hãy nhìn vào một năm sau. Có khi đến lúc đó đại tiên ổn định xong sẽ tới đối ca với ta đó — trẫm là có thể nói, nhìn xem trẫm dưỡng tình yêu đích thực của ông quá tốt như vậy,

tài mạo song toàn, đại tiên sẽ không ra về gì chứ, có thể sẽ thưởng tiên đan gì đó không? —— trẫm đã khổ sở tưởng tượng suốt như vậy đấy!

31. Chương 31

Chờ đợi, chờ đợi, chiến báo đã tới, Tây Bắc cuối cùng cũng đánh nhau.

Lần này đánh đặc biệt hung tàn. Toàn bộ các bộ lạc lớn còn sót lại của dân tộc Hung Nô liên hợp lại, nhiều tiểu quốc ở Tây Vực cũng đồng thời không an phận mà cấu kết. Ai, Con Đường Tơ Lụa xem như chặt đứt. Trẫm yên lặng tính toán tổn thất, tất cả đều tính vào dân tộc Hung Nô.

Trẫm không phải thực lo lắng. Chiến tranh lần này được chuẩn bị chu đáo, lương thực quân giới được phẩm tất cả đều đủ hết, con tin theo Tiết Minh Anh khởi hành đi Tây Bắc có cả một đoàn người, bàn đạp chông sắt đã sớm được lên chuyển qua, thậm chí y vụ binh bị trực xuất cũng được cả nhà thái y lệnh đào tạo ra số lượng lớn. Hơn nữa, trẫm cho người tiến hành thử gieo trồng cây bông quy mô lớn trong hoàng trang cũng gặt hái tốt đẹp, áo bông mùa đông này không phải lo nữa.

Một cơ hội tốt như vậy, trẫm có thể nào không nực giá thân chinh! Chết được là tốt nhất, có thể về nhà trong hạnh phúc. Không chết, đó chính là một công trạng cực kì lớn. Cho nên Thừa tướng, người cũng đừng quỳ có được không, để trẫm đi đi, nhìn người quỳ như vậy trẫm đau lòng nha!

Thừa tướng rất cố chấp, vì muốn khuyên can đã quỳ hơn một giờ.

Trái tim bé nhỏ của trẫm đập mạnh, lại đập mạnh. Nhìn một mỹ nhân đẹp như thế quỳ gối không dậy nổi thì đúng là rất thử thách khả năng tiếp nhận của ta!

Thừa tướng đã quỳ được nửa ngày, cơm trưa cũng không ăn.

Trẫm cũng có chút không thể đưa dưa gắp, liền ăn ít đi nửa bát.

Thừa tướng đã quỳ một ngày rồi, thân thể bắt đầu lắc lắc lắc lắc.

Trẫm chịu không nổi, ngồi xuống trước mặt Thừa tướng bắt đầu rơi nước mắt là chã. Không chừng đây là cơ hội trở về cuối cùng của trẫm, nếu từ bỏ sẽ không còn được về nhà nữa. Trẫm đã đến đây hơn hai năm, thẳng cháu khăng định cũng cao hơn không ít, ba mẹ nhất định cũng già hơn rồi, còn có chị dâu tuổi cũng đã lớn...

Thừa tướng duỗi ngón tay xinh đẹp giúp trẫm lau nước mắt, lại sống chết không đồng ý cho trẫm thân chinh.

Trẫm kéo tay Thừa tướng ra. Nếu Tiểu Tam ở đây mới không nỡ nhìn trẫm khóc! Lưng của Liêu Tiểu Tam rất rộng, rất ấm, rất chắc chắn, giống hệt anh trai, rất có cảm giác an toàn.

Thừa tướng không quỳ nữa, trẫm cũng không làm ầm ĩ.

Trẫm quyết định, chiến tranh lạnh với Thừa tướng!

Trẫm cứng rắn chịu đựng ba ngày không đi Trọng Hoa cung, cũng không cho Thừa tướng đến tẩm cung của trẫm yết kiến.

Ba ngày sau, Thừa tướng ngã bệnh, sốt cao không hạ.

Trẫm sai thái y của mình qua, chính mình cũng rất sợ. Trong chỉ nam, Thừa tướng không bị hôn quân giết chết, trẫm tới đây cũng không hề xuống tay với người ta, làm sao lại có thể một lần bệnh thì không dậy nổi, vạn lần nguy hiểm như vậy! Nếu Thừa tướng cứ như vậy mà chết, nội dung vở kịch kia sẽ biến thành cái dạng gì a, trẫm sẽ khóc chết đó!

Trẫm rất hổ thẹn. Biết rõ Thừa tướng tốt với trẫm, giống như nuôi dưỡng con trai nâng niu cẩn trọng, cũng biết rõ thân thể Thừa tướng không tốt, vì sao lại làm mình làm mẩy với người ta chứ! Bình thường Thừa

tướng ăn ít một phần cơm trẫm đã đau lòng lắm rồi, vì sao lần này lại ác độc như vậy, cho nên nói trẫm đối với Thừa tướng quả thực không phải là tình yêu đích thực sao? Trẫm rõ ràng rất thích Thừa tướng, rất thích rất thích đó!

Trẫm nắm tay Thừa tướng một khắc cũng không dám buông ra. Hừ, trẫm nhìn thấy tiểu quỷ tới lấy hồn Thừa tướng nhà trẫm, có tin trẫm đi đánh phản quan nhà các ngươi không!

“Cảnh Hoa, Cảnh Hoa, Cảnh Hoa...” Trẫm kêu từng tiếng, nước mắt tuôn trào.

Rạng sáng, Thừa tướng hơi hơi mở mắt, lại dùng ngón tay giúp trẫm lau nước mắt, thanh âm khàn khàn trả lời một câu: “Bệ hạ, thần đây.”

Bệ hạ, thần đây.

Trẫm cảm thấy, trẫm như nghe được tiếng trời.

“Cảnh Hoa, trẫm không thân chinh nữa, người đừng sinh bệnh.” Trẫm nắm tay Thừa tướng nói.

Ánh mắt Thừa tướng nhìn trẫm thật hiền lành thật ân cần, giống hệt như năm đó mỗi khi ông nội lên giường món ngon cho cháu trai ăn. A, liên tưởng thật thần kỳ, trẫm nổi cả da gà...

Thừa tướng khỏe lại, lại bắt đầu cần cù cù làm việc. Vì sao trẫm cảm thấy Thừa tướng có chỗ nào không giống, rõ ràng vẫn rất tốt với trẫm, rốt cuộc là chỗ nào không giống chứ!

Trẫm nghĩ không ra, liền không nghĩ nữa.

Lần này dân tộc Hung Nô đặc biệt hung tàn, trẫm chưa thấy qua chiến trường thời đại vũ khí lạnh, tướng tượng không ra có bao nhiêu thảm thiết, nhưng mà thanh âm trên triều đình lại làm cho người ta không thể không chú ý vài phần.

Có một nhánh kỵ binh của dân tộc Hung Nô chọn tuyến đường Sơn Tây đánh vào đây, trong vòng nửa tháng liên tiếp hạ được ba thành lũy, đe dọa Trường An.

Dưới lại có giọng nói đòi dời đô tránh nạn.

Chờ tin tức hàng loạt dân trong thành Thái Nguyên bị tàn sát truyền đến, nhiều gia tộc lớn đã bắt đầu thu dọn vàng bạc, thậm chí đã lên đưa con cháu trong nhà đi.

Âm thanh đòi dời đô tránh nạn phía dưới càng ngày càng cao.

Lâm triều, trẫm nghe bên dưới la hét ầm ĩ một chút, nhắc chân đạp đổ văn kiện: “Thiên tử thủ biên giới, quân vương tử xã tắc. Ai còn dám chít chít oai oai với trẫm, trẫm tru di cửu tộc!”

Trẫm phất tay áo bước đi. Mẹ kiếp, thành Thái Nguyên, thành Thái Nguyên đó, mười vạn oan hồn vậy là đủ rồi! Trẫm không biết vì sao Liêu Tiểu Tam trông coi chặt như vậy còn có thể có một nhánh kỵ binh lách qua được, cũng không biết bọn họ vì cái gì đã hạ được ba nội thành rồi còn muốn tàn sát Thái Nguyên, trẫm không thể không nghĩ nhiều. Thành Thái Nguyên, mười vạn oan hồn, có lẽ thật sự là bị trẫm liên lụy chết đi! Chính là lần trước Diêm vương và phán quan rõ ràng đã nói mặc kệ trẫm, chẳng phải là cũng đồng thời buông tha cho mười vạn oan hồn kia sao? Mười vạn oan hồn, chết vì chiến tranh quả thật thì thuận lợi hơn nhiều so với trông cậy vào trẫm!

Mới bước xuống bậc thềm, trẫm nôn ra một họng máu.

“Bệ hạ!” Quân thần phía dưới lo lắng.

Trẫm đẩy tiểu thái giám đến đỡ trẫm ra, dùng mu bàn tay lau vết máu nơi khóe miệng, nói: “Xâm phạm Đại Tồn của ta, dù ở xa cũng phải giết! Truyền chỉ Quan Quân Hầu, thúc gao Đại Tồn ta, không dùng nuôi tù binh!”

Trở về tẩm cung, trẫm nằm vật xuống giường nhắm hai mắt lại.

Rốt cục cũng biết vì trong các triều đại trong lịch sử Trung Quốc luôn có chính sách nhu nhược với dân tộc Hung Nô rồi. Đối diện rồi, sẽ ăn thịt người đó.

Kinh nghiệm trong lịch sử cận đại cũng không thích hợp với triều đại này, bởi vì Đại Tần, không có thuyền kiên cố pháo súng sắc bén. Cùng là vũ khí lạnh, dân tộc trời sinh trên lưng ngựa hẳn là chiếm ưu thế.

Trầm bức dân tộc Hung Nô đến phát điên. Dân tộc Hung Nô liền đi tàn sát thành Thái Nguyên.

Có thể nói, mười vạn dân chúng Thái Nguyên, tất cả đều chết vào tay trầm.

32. Chương 32

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, trầm phát hiện trầm đã xuống địa phủ, hơn nữa còn là trực tiếp đứng trước mặt phán quan.

Vì thế, trầm đã biết thành Thái Nguyên kia vì sao lại bị tàn sát.

Nụ cười trên mặt phán quan rất sáng lạn, thanh âm kiêu kãnh oan hồn rất hưng phấn, còn có, lúc nhìn thấy trầm vẽ mặt biến hóa rất nhanh, vẽ mặt chột dạ kia rất có thể đã nói rõ vấn đề!

Trầm nhào lên néo néo phán quan xong liền đánh, dùng lực mạnh nhất mà đánh. Tay đánh, chân đá, tay nắm, răng cắn, túm tóc, ngắt tai, cào mặt, véo đùi, trầm dùng tới tất cả chiêu mà hồi bé dùng để đánh nhau với người khác.

Trầm lại đánh thẳng. Đánh phán quan đến không đứng dậy được.

Lúc này, Diêm vương với bản mặt quan tài đen thui đi vào, bước đi theo hình số tám, giống như không phát hiện ra điều gì, ngồi xuống chỗ ngồi của ông ta, bắt đầu làm việc.

Phán quan bắt đầu khóc lóc kể lể: “Diêm diêm, cái tên hôn quân chết tiệt kia đánh ta, người cũng không thể thấy cấp dưới đắc lực bị một tên hôn quân chết tiệt ức hiếp mà mặc kệ nha, sẽ mất quý tâm đó!”

Diêm vương nhìn nhìn phán quan liếc mắt một cái, nói với trầm: “Mười vạn oan hồn vốn là nhiệm vụ của địa phủ, mệnh số như thế, ngài giết hại trung lương không được, cô gia tự rước mười vạn dân thường cho đủ số lượng cũng là việc bất đắc dĩ, bệ hạ ngài đây cần gì chứ?”

Trầm cũng biết, chính là trầm bị kìm nén muốn tìm người trút giận!

Vì thế, trầm giương cằm lên, nói: “Cũng không có gì, trầm chỉ là nghĩ hấn quá xấu!”

Diêm vương lấy công văn chặn trước bộ mặt quan tài, chỉ lộ ra đôi mắt.

Phán quan khóc: “Người mới xấu, người mới xấu, cả nhà người đều xấu, ta đời trước còn làm minh tinh đó!”

Trầm lại đập phán quan một cái: “Nói ta thì được, không được nói tới cả nhà của ta! Trầm hận nhất chữ sau lưng!”

“Người cái tên hôn quân đáng chết lại dám đánh ta, không phải là khi dễ quan văn đi!” Phán quan ngã xuống trốn ra sau lưng Diêm vương.

Hừ! Trầm phủ tay áo, xoay người bước đi. Còn nghe được phía sau thanh âm mơ mơ hồ hồ truyền đến: “Đừng có lẻo nhèo nữa, người không phải đã nói bằng bất cứ giá nào, dù bị đánh một trận cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ sao, hiện tại đánh cũng đã đánh rồi, người ta lại có thực long hộ thể, chúng ta không đụng đến được, còn có cấp trên cũng phân phó ...”

A, cấp trên? Cấp trên phân phó cái gì? Trầm dừng lại, muốn nghe một chút, kết quả một làn gió thổi qua, liền trở lại.

Mở to mắt, trầm phát hiện được người ôm vào trong lòng, một bàn tay còn đặt lên đầu trầm xoa xoa. Mùi mực nhàn nhạt này vừa ngửi đã biết là Thừa tướng, trầm liền dùng cả hai tay ôm lấy.

Ngón tay xinh đẹp của Thừa tướng vẫn xoa xoa đầu trẫm, hơi tê tê, thực thoải mái, trẫm rất nhanh liền ngủ trở lại.

Lần thứ hai tỉnh lại, trời đã sáng rồi. Đầu óc choáng váng, cũng không biết đã ngủ bao lâu, được người ta hầu hạ rửa mặt cho, trẫm nghiêng đầu nhìn nhìn Thừa tướng, yên lặng hít một hơi.

Lần thứ hai vào triều.

Thành Thái Nguyên bị tàn sát, hoàng đế học máu ngắt đi, thuộc hạ tất cả đều nơm nớp lo sợ, không có lấy một người dám mở miệng về việc dời đô tránh nạn, có mấy ông già ánh mắt nhìn trẫm tràn đầy vui mừng, thậm chí có người còn nghẹn ngào ra tiếng. Sau đó, bên dưới đồng loạt khóc.

Chủ ưu thần nhục, chủ nhục thần tử.

Đời trước, ta, một người dân bé nhỏ vĩnh viễn không có cách nào lý giải được văn hóa thời phong kiến, hiện tại thì thực sự cảm nhận được rồi.

Chế độ phong kiến tập quyền, long ý, còn chỗ ngồi nào tốt như vậy chứ! Đặt mông ngồi xuống, ngồi lên không chỉ là ngàn dặm giang sơn, mà còn có trách nhiệm ngàn dặm giang sơn kia mang đến.

Trẫm không có đại năng lực, đại trí tuệ, thật may, trẫm vẫn còn Thừa tướng, vẫn còn Tiểu Tam, còn có rất nhiều trung thần đã không bị trẫm giết hại trở thành một phần của mười vạn oan hồn nữa. Ít nhất, trẫm cũng không thể kéo người khác xuống được.

Mùa thu trong khói lửa chiến tranh trôi qua rất nhanh.

Mùa đông cũng rất nhanh trôi qua.

Chiến sự ở biên cương đang căng thẳng, lễ mừng năm mới năm nay Tiểu Tam chưa trở về được, mà ngay cả một hai phong thư thỉnh thoảng kẹp lẫn trong quân báo cũng đều là vội vàng viết, nói dăm ba câu mà thôi.

Đầu năm, sinh nhật hai mươi tuổi của trẫm. Trẫm hoãn lại, không tổ chức, mà lại bắt đầu tự mình phê tấu chương dưới sự hướng dẫn của Thừa tướng.

Có mấy ông lão cầm tấu chương thấy ngự bút châu phê, lại rơi nước mắt khóc tiên đế.

Mùa xuân, mùa hè, vẫn còn chiến tranh.

Tin chiến thắng từng bức từng bức được ngựa tốt đưa vào trong kinh.

Mùa thu, tính đến ngày này trẫm đã đến thế giới này được ba năm, cũng là ngày dựa theo chỉ nam trẫm nên bị lật đổ, triều đại thay đổi, trẫm đang ở cách thành mười dặm nghênh đón Quan Quân Hầu chiến thắng trở về.

Liêu Tiểu Tam một thân quân trang, ngựa trắng giáp bạc, đẹp trai miễn bàn, quỳ xuống trước mặt trẫm, nước mắt trẫm suýt nữa thì rơi xuống. Đường đường là một Thái tử, vốn hôm nay là ngày Thái tử thay đổi triều đại đăng cơ làm hoàng đế đó! Còn nữa, đôi mắt xanh nhỏ của ngài có thể che giấu một chút không!

Kế tiếp chính là làm theo trình tự trong tờ giấy Thừa tướng đưa ra, hết ngày trẫm thiếu chút nữa vì mệt mà gục xuống. Không có cách nào khác, chế phục của hoàng đế quá nặng, quá rườm rà!

Đêm đó, chế phục quá nặng quá rườm rà bị Liêu Tiểu Tam tự tay lột ra.

Trẫm bị người đè phía trên phía dưới phía trước phía sau lăn qua lăn lại, một lần lại một lần, cuối cùng bị ôm vào trong lòng ngủ một đêm, giống như con chó con vậy.

Tuy rằng rất mệt, nhưng mà đây là đêm đầu tiên từ sau khi hàng loạt dân trong thành Thái Nguyên bị tàn sát trẫm ngủ ngon nhất, yên ổn nhất. Sáng sớm rời giường, xương sống thắt lưng đau, trẫm sờ sờ mặt Tiểu Tam, thấy người ta không tỉnh, liền rướn lên hôn trộm một cái. Hôn xong lại cảm thấy bức mình, dùng lực bóp một cái, bóp xong còn túm chòm râu kéo ra.

Ai, Tiểu Tam rất không có lòng cầu tiến, làm Thái tử không muốn lại muốn làm trung khuyển, tên ngốc này! Trẫm có ý tốt nhắc nhở một câu hân còn muốn sống muốn chết moi tìm chứng minh sự trong sạch, cho nên nói, quả thật là vì sắc đẹp của trẫm sao?

Trầm lại thấy kiêu ngạo.

Sắc đẹp cái gì, máu chốt là phải ngay thẳng, chống lại được sự quyến rũ. Trầm thử nghiệm chịu đựng sắc đẹp của Thừa tướng, thành công bảo vệ ngôi vị. Tiểu Tam chịu không được bị vẻ đẹp của trầm hấp dẫn, đến cả ghế Thái tử cũng vứt bỏ. Cho nên mới nói, sắc đẹp của trầm thì thắng Thừa tướng, còn định lực thì thắng Tiểu Tam sao! Trầm quả thực là anh minh thần võ khí phách oai phong không cần giải thích!

Tiểu Tam bị nhéo đến tỉnh, mắt lơ dờ vươn tay vỗ vỗ đầu trầm, lại ngủ tiếp, còn ngáy khò khò.

Nhưng mà Hầu gia, tuy rằng ngài thắng một trận rất lớn rất lớn, lại vì hưng phấn kích động trên đường hồi kinh liên tiếp vài ngày không ngủ, nhưng mà, đêm lẫn long sàng rồi còn đỉnh đạc mà ngủ nướng, thật sự không có vấn đề gì sao?

Lần này thắng lợi thật sự lớn, lớn hơn lần trước rất nhiều. Sáu tỉnh dân tộc Hung nô, lực lượng chính hoàn toàn bị tiêu diệt, hiện tại mầm đầu còn dất Đường Lệ dẫn theo thiếu niên tiên phong lên thảo nguyên càn quét tàn binh đó!

Dựa theo tin chấn động của Thừa tướng, sau khi nghe tin thành Thái Nguyên bị tàn sát, trầm học máu ngất đi, Quan Quân Hầu liền điên lên, Tiết Minh Anh cũng nóng nảy hơn, vì thế dân tộc Hung Nô nhanh chóng bị tiêu diệt.

A, thì ra trầm cũng có thể nghiêng nước nghiêng thành sao...

Trầm xót xa trong lòng lặng yên kiêu ngạo.

Thắng lợi quá lớn, triều đình quá mức vui vẻ, có một ông cụ trung thành tận tâm liền vừa khóc vừa đề xuất, bệ hạ ngài nên cưới vợ sinh con đi.

33. Chương 33

Trầm thâm tình nhìn ông lão trung thành và tận tâm, rơi nước mắt.

Cưới vợ, cưới sao đây? Ta sống cả hai đời chỉ mới lần giường với một mình Liêu Tiểu Tam! Nghĩ đến phải cùng với một cô gái xa lạ — vẫn là tám chín phần mười chưa phát dục trước phẳng sau phẳng, ở hiện đại có thể bị ngồi tù vì tội ngủ với trẻ vị thành niên — ngủ chung một cái giường, trầm đã cảm thấy áp lực thật lớn rồi!

Đời trước trầm là một công dân luôn tuân thủ pháp luật, còn phải gánh vác “bất vinh bất sĩ”(1) đó, sao có thể làm cái chuyện hạ lưu này!

Chẳng lẽ trước khi cưới phải nuôi vài năm, nuôi cho béo rồi tính tiếp? Bạc của trầm cũng không phải là gió mang tới, nuôi vợ nhỏ kiểu gì cũng phải tiêu tiền!

Còn có điều này, thằng nhỏ của trầm không chịu phối hợp!

Ai, trầm đối với Thừa tướng đẹp như thế xinh như thế còn chưa có phản ứng...

Đều là lỗi của Liêu Tiểu Tam!

Nếu trầm đoạn tụ(*) thì phải làm sao!

(*Đồng Hiền được vua yêu, nằm gối vào tay áo vua Hán Ai đế mà ngủ, khi vua dậy trước, mới dứt tay áo mà dậy, vì thế đàn ông được vua yêu gọi là đoạn tụ.)

Trầm liền nhìn Quan Quân Hầu đứng ở hàng ngũ võ tướng, vừa lúc ánh mắt hai người chạm phải nhau, bị đôi mắt xanh mướt kia nhìn chăm chú vài lần, trầm cảm thấy mông rỗng nhỏ hơi đau. Ai, đồ chơi của Tiểu Tam quá lớn, lẽ nào phải chặt bớt một tấc mới được sao! Tên cầm thú kia lại cực kì lưu manh, mỗi lần đè trầm đều là ba năm không được ăn thịt, ăn một lần lại quyết tâm ba năm, trầm là một tiểu bạch hoa nhu nhược mềm mại như vậy làm sao chịu được sức tàn phá đó chứ!

Lui ra, trăm dây đưa đi về tẩm cung.

Ai, Tiểu Tam đi theo sát phía sau, thật không muốn về tẩm cung đâu, sẽ bị đè đó! Mông rồng nhỏ còn chưa hết đau mà!

Đi đến chỗ rẽ, bước chân của trăm vừa chuyển liền nhanh chân chạy về hướng Trọng Hoa cung.

Liêu Tiểu Tam vẫn theo sát phía sau, không nhanh không chậm, thật giống như trăm vĩnh viễn trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn vậy, biểu tình muốn đánh khối nói!

Ai, đáng tiếc trăm đánh không lại hắn. Đánh nhau, đối thủ thích hợp vẫn là phán quan, trời sinh như một con gà yếu đuối, lớn lên còn xấu xí nữa, xuống tay hoàn toàn không có áp lực. Hơn nữa đánh cũng thoải mái, phụ huynh nhà bọn họ căn bản không ra mặt!

Tới Trọng Hoa cung, Thừa tướng cũng chuẩn bị bắt đầu làm việc, trăm ngồi xuống trước bàn học nhỏ của mình chờ phê tấu chương Thừa tướng đã xem qua.

Thừa tướng xem xong một quyển liền đưa cho trăm một quyển, trăm liền ra tay phê một quyển, quân thần phối hợp khá ăn ý.

Tiểu Tam vẫn ở phía sau nhìn, áp khí lại càng thấp hơn.

Nhớ tới sắc mặt của Tiểu Tam khi ông lão kia đòi trăm cưới vợ sinh con lúc lâm triều, trăm cảm thấy, nếu trăm vùng vẫy thêm một chút, thành công thì có thể về nhà, không thành công cùng lắm lại bị đè thôi, dù sao hiện tại cũng bị đè nhiều rồi...

“Lập hậu.”

“Tự mình chấp chính.”

“Sinh con.”

Trăm cúi đầu nói, không dám nhìn biểu tình của Tiểu Tam. Thân là một hoàng đế, thân là một hoàng đế không hoàn toàn tự mình chấp chính, thân là một hoàng đế không tự mình chấp chính còn bị Tướng quân tay cầm trọng binh yêu thương sâu đậm, lúc này không phải nên bị cái đó cái đó rồi cái đó cái đó cuối cùng còn cái đó cái đó sao?

Tiểu Tam à, người thật sự không biết rằng làm hoàng đế rồi thì có thể lấy trăm làm hoàng hậu sao? Hoặc là nhốt trăm lại một phòng tối nhỏ, muốn thế nào được thế đó, ví dụ như roi da, nến, ghế hùm(2), ớt cay, nước...

Tiểu Tam, người vì sao có thể đơn thuần như vậy, thiện lương như vậy, ngu trung như vậy chứ, người hẳn là nên xem nhiều đam mỹ ngược ở Tấn Giang nha, kia đúng là đa dạng phong phú cái gì cần có đều có hết, cam đoan trăm có thể vô cùng thâm thâm đó...

Ai, không có văn hóa thật đáng sợ...

Mẹ kiếp, Liêu Tiểu Tam người là cái tên cầm thú, cư nhiên dám khiêng hoàng đế đi trước mặt Thừa tướng!

Mặt mũi của trăm đó! Mất hết rồi!

Chỉ có thể bất lực mở mắt trừng trừng nhìn đóa hoa mềm mại nhu nhược là trăm rơi vào tay cầm thú, Thừa tướng người quá yếu, quả thực nắm đầm mới là đạo lý kiên định, sắc đẹp hoàn toàn không đủ nhìn nha nha nha!

Theo hướng đi, mục tiêu của Liêu Tiểu Tam là một phòng ngủ trong Trọng Hoa Cung được chuẩn bị cho trăm.

Trăm khều lưng Liêu Tiểu Tam: “Khó chịu, muốn công.”

Liêu Tiểu Tam liền đặt trăm lên lưng công đi.

Trăm thành thành thật thật nằm sấp trên lưng Tiểu Tam, hưng phấn mà chờ đợi khả năng xuất hiện của tương lai tốt đẹp.

Tới phòng ngủ rồi, Liêu Tiểu Tam tựa hồ rất buồn bực, đi vòng vòng ở trong phòng, bước chân vừa nhanh vừa lớn, cũng không có ý đặt trẫm xuống, khiến cho trẫm bị chóng mặt.

Trẫm lại khều bả vai Liêu Tiểu Tam: “Chóng mặt, muốn đi xuống.”

Trẫm vừa được đặt xuống thì đã bị người ấn vào trong ***g ngực ôm cho ngồi ở trên đùi, ôm thật chặt thật chặt, thật lâu thật lâu, trẫm nghe được giọng nói cố gắng kiềm nén của Tiểu Tam: “Một người, chỉ cho cưới một người. Còn có, không thể lập hậu, chỉ trừ hoàng hậu, chỉ trừ hoàng hậu...”

Trẫm đột nhiên thấy đau lòng. Chỉ trừ hoàng hậu, chỉ trừ hoàng hậu, bởi vì, trước giờ vua và hoàng hậu đều là được chôn chung. Tiểu Tam à, người đến tốt cùng là gốc cớ nào chứ!

Trẫm chậm rãi ôm lấy cổ Liêu Tiểu Tam, áp mặt vào. Cha, mẹ, chị dâu, cháu trai, lần này, có lẽ là thật sự phải nói lời từ biệt với mọi người rồi.

Trẫm liền đi tìm Thừa tướng thương lượng chuyện quốc gia đại sự cưới vợ sinh con của trẫm.

Thừa tướng tự nhiên là muốn bệ hạ nhà mình cưới càng nhiều càng tốt, để càng nhiều càng tốt, cho dù y không phải không biết mối quan hệ nam nam không thể công khai của trẫm cùng Tiểu Tam.

Bởi vì, tấm gương ở triều đại trước đó!

Triều đại trước diệt vong, cũng bởi vì Thái tổ dựng nước đoạn tụ, gần gũi với Đại Tướng quân đã cùng ông ta giành chính quyền, chờ giành được thiên hạ lên làm hoàng đế thì tuổi đã lớn, lấy vài người vợ nhưng không sinh được con. Vì thế các vị anh em và con cháu của các vị ấy liền không an phận, Thái tổ vừa chết liền đánh nhau, đánh một cái thiên hạ loạn lạc, sau đó Thái tổ triều đại này nắm được chính quyền, cũng chính là tổ tiên của hôn quân nhà bọn họ.

Trẫm yếu ớt nhìn Thừa tướng mở miệng: “Trẫm không có phản ứng.”

Là không phản ứng thật. Trẫm càng lớn lên, các tiểu cung nữ yêu thương nhưng nhớ cũng càng ngày càng nhiều, bày mưu tính kế cũng càng ngày càng nhiều, thế nhưng thẳng nhỏ của trẫm lại không chịu phối hợp không có lực!

Bút trong tay Thừa tướng rút xuống, mặt cũng dần ra, sau đó, xin nghỉ ra khỏi cung.

Vì thế trẫm biết, Thừa tướng mỹ nhân của trẫm đi tìm Tiểu Tam đánh nhau.

Trẫm yên lặng che mặt. Thừa tướng à, tội tình gì, cho dù Tiểu Tam không đánh trả, cuối cùng gục xuống cũng khẳng định là người, một đó! Đây là trẫm tuyên bố từ kinh nghiệm của mình! Trẫm so với người còn không vô hữu lực hơn nhiều, trẫm còn đánh thắng được phán quan đấy!

Thừa tướng ngày hôm sau trở về cung, trên mặt lại có một vết bầm.

Nghe nói, Thừa tướng dùng sức rất mạnh, Tiểu Tam không ra tay, tránh đi, Thừa tướng liền tự bị ngã...Ai, Thừa tướng nha, người không biết trước mặt sức mạnh tuyệt đối thì hết thấy mưu kế đều là hổ giấy sao? Nhìn xem nữ tướng quân đấu với người trong nhà như thế nào thì biết. Diêu gia bọn họ, ngoại trừ cha và ông bà của chị ta, không có ai là không bị chị ta ném đi một lần! Mộc Lan còn cố ý mời Triệu doãn (chức quan) trong kinh về nhà, ở trước mặt người nhà nói, Diêu gia nếu có làm gì trái với luật pháp, tội tăng gấp ba!

Còn có còn có, sắc đẹp của người tuy rằng đối với trẫm thực có ích, chính là với Tiểu Tam thì không như vậy, hắn còn phải quỳ gối trước sắc đẹp của trẫm đó, so với người thì trẫm còn nghiêng nước nghiêng thành hơn!

Trẫm liền lặng yên kiêu ngạo.

“Bát vinh, bát sỉ” – “Tám điều lấy làm vinh quang, tám cái xem là sỉ nhục”: Lấy yêu tổ quốc làm vinh, coi tổn hại tổ quốc là nhục; lấy phục vụ nhân dân làm vinh, coi xa rời nhân dân là nhục; lấy tôn sùng khoa học làm vinh, coi ngu muội vô tri là nhục; lấy lao động cần cù làm vinh, coi lười biếng hưởng lạc là nhục; lấy đoàn kết tương trợ làm vinh, coi ích kỷ hại người là nhục; lấy thành thực giữ tín làm vinh, coi hám lợi bất nghĩa là nhục; lấy tuân theo kỷ cương pháp luật làm vinh, coi vi phạm là nhục; lấy phấn đấu gian khổ làm vinh, coi xa xỉ *** đặt là nhục

Ghế hùm: hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau.

34. Chương 34

Tiểu Tam rất bận rộn. Sau chiến tranh còn rất nhiều việc hần phải làm, nhưng rõ ràng bận như vậy mà mỗi đêm hần vẫn có thể dành thời gian đến ngủ với trẫm, trẫm cảm thấy thật ngược thân ngược tâm. Mong rằng nhỏ của trẫm mấy ngày này dường như gặp họa lớn, mỗi đêm đều bị người đè một hai lần, mấy ngày nay, rất bực mình!

Căn cứ vào kinh nghiệm bắt đầu từ khi đóng quân càn quét Tấn Giang mà tổng kết, để vương công x trung khuyến thụ mới là cặp đôi chính thức nhân khí lớn, đứng đầu nhất, trẫm và Tiểu Tam, rõ ràng là nghịch CP! Cái này không thể được, ở Tấn Giang nếu nghịch CP sẽ bị kiểm soát xóa đi đó!

Có sai, phải sửa!

Trẫm quyết định đập đổ Tiểu Tam áp đảo trung khuyến lập lại trật tự đi trên con đường đúng đắn.

Trẫm còn chuẩn bị cả dây thừng, còn bứt cả lông trên người hạc trắng được nuôi trong ngự hoa viên nữa.

Đêm đó, trẫm khóc. Bị người làm đó.

Mẹ kiếp, trẫm thế mà lại quên mất Liêu Tiểu Tam là cái gì, một sợi dây thừng nhỏ làm sao trói được cầm thú chứ, thoát ra rất dễ dàng nha! Sợi dây thừng nhỏ hần không dám dùng trên người trẫm nhưng mà còng lông hạc trắng kia...

Trẫm thề, từ nay về sau không bao giờ ngược đãi động vật quý hiếm cần được bảo vệ nữa...

Còn có, dây thừng nhỏ cũng bị giấu đi, Tiểu Tam chính là trộm ngấm vài lần thôi...

Tiểu Tam sau khi dè hoẵng để xong sáng sớm bỏ chạy ra ngoài vội vàng làm việc, trẫm làm ổ trong chăn càn rắng một hồi, xoa thắt lưng rời giường. Ai, còn phải vào triều đó!

Vài tiểu quốc ở Tây Vực sai sứ giả đến thương thuyết, có hai quốc gia dẫn theo công chúa, còn một quốc gia thì dẫn theo tiểu hoàng tử.

Trẫm thực kinh ngạc. Chẳng lẽ danh tiếng về việc trẫm thích nam sắc đã truyền tới Tây Vực? Nhưng mà trẫm chỉ dám có một mình Tiểu Tam thôi, ngay cả Thừa tướng mỹ nhân yêu thích của trẫm, vốn là thanh mai trúc mã của Tiểu Tam, vậy mà cũng bị người tuyệt tình đánh. Gần đây trẫm cũng không dám nắm tay của Thừa tướng mỹ nhân nữa, lúc ăn cơm cũng không dám ngồi sát bên, càng không dám để người ta gấp đồ ăn cho...

Ai, ai có thể nghĩ đến sát thần Tiểu Tam san bằng cả thảo nguyên tiêu diệt dân tộc Hung Nô còn là một hang giấm chứ, rất thích uống giấm đó!

Trẫm nhất định là một Khởi Điểm nam đàn độn bất lực nhất!

Không có tam cung lục viện không nói, còn bị một tên đàn ông thô kệch đè một lần lại một lần, cực kì bôi tro trát trấu vào mặt các tiền bối của Khởi Điểm nha!

Trẫm không gặp sứ giả Tây Vực, trẫm đang rầu rĩ chuyện cưới vợ sinh con. Tiểu Tam không cho trẫm lấy vợ cả, chỉ cho phép nạp vợ lẽ, lại chỉ có thể nạp một người! Thừa tướng lại chọn thiệt nhiều thiệt nhiều cô gái trong sạch, như thể muốn nhồi đầy vào từng góc từng cạnh ở hậu cung của trẫm.

Tiểu Tam à, người đến tội cùng là đắc tội với Thừa tướng như thế nào vậy?

Người cái đồ đầu đất, người đắc tội ai không chịu lại đi đắc tội Thừa tướng nha! Thừa tướng, đến trẫm cũng không dám trêu chọc vào! Ai ô, chiến tranh lạnh ba ngày suýt nữa là giết chết người ta rồi, thân thể

đa sầu đa bệnh như vậy, người sao lại không thương tiếc chứ! Liêu Tiểu Tam người là cái tên vui hoa dập liễu!

Đối với việc Thừa tướng trả thù ra tay đánh sau lưng Tiểu Tam, trầm thật muốn khóc. Buổi tối Tiểu Tam càng ngày càng cảm thú! Mỗi một lần đều giống như là một lần cuối cùng vậy, lông hai con hạc trắng ở ngực hoa viên đều bị ngắt hết.

Ai!

Mỗi bất hòa này, Thừa tướng so với Lận Tương Như thì hẹp hòi hơn, Liêu Tiểu Tam lại không giống như Liêm Pha, trầm thực u buồn.(1)

Tướng quân cùng Thừa tướng bắt đầu đấu nhau.

Đấu đấu, lại đến cuối năm, phải tiến hành cúng tế.

Tể văn là Thừa tướng viết, trầm ở đoạn cuối cùng cho thêm hai câu, trước mặt toàn thiên hạ đọc ra.

Trầm giết chóc quá nhiều, cả đời không nạp hậu cung, không lưu hậu tự.

Sắc mặt quần thần biến hóa lớn, dân tể cũng không dám xôn xao gây tiếng động.

Trầm trực tiếp dẹp đường hồi cung.

Thừa tướng cầu kiến, trầm không gặp.

Tiểu Tam đến đây, cũng bị cản lại.

Ngày thứ hai lâm triều, bên dưới lại khóc tập thể, vài ông cụ đầm ngực dậm chân mắt nhìn liên hận không thể khóc tiên đế đâm đầu vào cột.

Trầm yên lặng hít một hơi, yên lặng đưa mắt nhìn đủ mọi quan lại một lần, yên lặng lui đi.

Trầm biết, có vài người dùng mọi cách thăm dò tin tức.

Trầm yên lặng cười. Mấy ngày này, trầm chính là truyền bá cho tất cả thái y trong thái y viện. Kết quả chỉ có một, vua có bệnh.

Trầm sửa lại số mệnh, diệt Thái tổ, cũng không muốn thay đổi toàn bộ mệnh số. Ví dụ như hoàng đế cuối cùng của Đại Tần, Tiêu Quân Duệ, không có con.

Tiểu Tam, người bỏ được vị trí Thái tổ, trầm cũng bỏ được con nối dòng.

Hừ, trầm mới không chịu thừa nhận là thằng nhỏ không dùng được đó!

Tan triều, Tiểu Tam và Thừa tướng lại cùng đến đây, trầm lại không gặp. Sau nghe nói Thừa tướng ra tay đánh Quan Quân Hầu, Hầu gia không tránh cũng không đánh trả.

Sau đó nữa, triều đình lại yên ổn.

Trầm nghĩ, trầm có thể an an ổn ổn làm hoàng đế.

Ai, nếu có thể lấy Tiểu Tam làm hoàng hậu thì tốt rồi.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đột nhiên phát hiện, có thể kết thúc rồi.

~~Lận Tương Như, Liêm Pha: một người là chính khách, một người là võ tướng nước Triệu, cùng có công lớn, nhưng do Tương Như chỉ nhờ tài ăn nói mà được thăng chức ngang hàng với Liêm Pha, Liêm Pha không phục, từ đó nói xấu Tương Như. Tương Như không để bụng, chỉ tránh mặt Liêm Pha để không gây nên hiềm khích, ảnh hưởng việc lớn. Sau Liêm Pha biết được suy nghĩ của Tương Như thì hổ thẹn, đến tạ tội với Tương Như.

~Hoàn chính văn~

35. Chương 35: Phiên Ngoại 1 – Tiểu Tam Có Chuyện Nói (1)

Liêu Trường Ninh biết, hắn là bị tính kế. Chén trà kia có vấn đề.

Chính là hắn không khống chế được chính mình, cho đến khi khôi phục thần trí, tiểu hoàng đế dưới thân gần như hấp hối rồi.

Hoàng đế? Tiểu hoàng đế!

Trần trường quỳ trên mặt đất, tựa hồ máu trong người cũng đều bắt đầu lạnh đi. Liêu Trường Ninh nghĩ, lần này, hắn đã đem đến họa lớn cho Liêu gia rồi, hắn là sẽ bị tịch thu tài sản giết cả nhà đi!

Nhưng mà, lều trại là của Cảnh Hoa, trà là tiểu thái giám đưa tới, là hoàng đế, hoàng đế đó! Lộ vẻ sâu thẳm mà cười, Liêu Trường Ninh nhắm hai mắt lại.

Tiểu hoàng đế bị lăn qua lăn lại dữ dội, nói cũng không nói, chỉ duỗi ngón tay chỉ vào quần áo trên mặt đất.

Liêu Trường Ninh quỳ xuống, lại cúi đầu. Hắn biết tiểu hoàng đế đang nhìn hắn, nhưng hắn không biết tiểu hoàng đế sẽ đối với hắn như thế nào. Đối với tiểu hoàng đế hắn cũng không rõ, chỉ biết là mười tuổi bị đuổi ra khỏi cung, cả nhà mẹ ruột đều bị giết chết. Sau khi hoàng cung loạn lên thì hồi cung, trước mười sáu tuổi đã làm lễ đội mũ, sau thì lên ngôi vua, nhưng không tự mình chấp chính.

Một ngày, quỳ trên mặt đất cả một ngày, tiểu hoàng đế dường như đã có lại sức lực, nhưng cũng không làm gì hắn, chỉ là ra lệnh cho hắn lấy chăn bọc lại theo bóng đêm mang về ngự trướng.

Sau khi kết thúc đợt săn bắn mùa thu, trở về kinh, Liêu Trường Ninh tự nhốt mình vào nhà ngục.

Hắn không biết bên ngoài có chuyện gì xảy ra, mấy ngày sau đã được thả ra, đưa vào tẩm cung của hoàng đế. Khi bị vị vua nhỏ tuổi dùng một ngón tay nâng cằm lên, Liêu Trường Ninh nói không rõ cảm giác trong lòng mình, phần nộ, khuất nhục, đều có, còn có một chút tủi thân, dù bản thân hắn cũng không biết tủi thân từ đâu ra nữa.

Nhưng mà hắn cái gì cũng không dám nói, không dám làm. Coi thường long thể là tội lớn cỡ nào!

Tiểu hoàng đế ném một thanh chủy thủ xuống dưới chân hắn.

Hắn cũng chỉ là hơi đổi sắc mặt liền cầm lên. Nếu chỉ là một cái mạng của hắn, đã là một ân điển khó có được, so với giết sạch cả nhà Liêu gia thì tốt hơn nhiều, cháu trai của hắn cũng chỉ mới vừa đầy tháng thôi!

Rút chủy thủ ra, nhắm mắt lại, đang định đâm vào, chợt nghe tiểu hoàng đế nói chuyện: “Suy nghĩ đến người vợ tương lai của ngươi, tự ngươi chém bớt một tác đi!”

Liêu Trường Ninh ngẩn ngơ, có chút phản ứng không kịp. Vợ tương lai? Hắn còn chưa có đính hôn đâu. Chém bớt một tác? Chém cái gì? Thấy ánh mắt tiểu hoàng đế đang nhìn đến giữa hai chân của hắn, Liêu Trường Ninh ngơ ra, cũng thấy choáng váng, chủy thủ liền rơi xuống.

Tiểu hoàng đế nhặt chủy thủ lên nhét lại vào trong tay hắn, ánh mắt sáng ngời, thần tình chờ mong, gương mặt với biểu tình như đang làm chuyện xấu kia khiến hắn trong nháy mắt liền trầm tĩnh lại.

Trong nháy mắt đó, Liêu Trường Ninh dự cảm tiểu hoàng đế này sẽ không giết hắn, thậm chí cũng sẽ không thương tổn hắn. Cho nên hắn lớn mật, trộm liếc trông rỗng nhô của tiểu hoàng đế một cái.

Sau đó, bị đánh cho một trận.

Liêu Trường Ninh có chút kinh ngạc. Hoàng đế bệ hạ tự mình ra tay đánh người, đây sợ là người duy nhất có một không hai trong thiên hạ đi! Chịu đựng một trận đánh không đau không ngứa, lại linh thánh chỉ: “Tự đi về úp mặt vô tường, nhịn đói ba ngày, sau đó đi canh gác cửa cung!”

Thế là xong rồi?

Liêu Trường Ninh choáng váng đi ra khỏi hoàng cung, trong tay còn cầm thanh chủy thủ tiểu hoàng đế ban cho hắn để chém cái kia nữa.

Tối về đến nhà, bị cha ra sức dùng roi đánh, Liêu Trường Ninh bắt đầu phụng chỉ úp mặt vào tường nhịn đói. Ba ngày không dài, nhưng cũng không ngắn. Trên người có thương tích, trong bụng không có đồ ăn, rất khó chịu. Dùng đến thanh chủy thủ ở trong ngực, nhớ tới biểu tình làm chuyện xấu của tiểu hoàng đế, Liêu Trường Ninh nhịn không được nở nụ cười, cũng nhịn không được nhớ tới cái đêm vốn nên chôn vùi vào chỗ sâu nhất trong ký ức, một đêm nồng nhiệt mê say.

Canh cửa cung, Liêu Trường Ninh cẩn trọng làm việc, nghiêm túc hết như ngày thường dẫn binh. Đến khi nhìn thấy tiểu hoàng đế mặc thường phục, tiểu hoàng đế sờ soạng mặt hắn một hồi, bứt một cọng râu, còn đập một cái, dường như rất tức giận.

Sau khi tiểu hoàng đế ra khỏi cung, Liêu Trường Ninh đổi ca với người khác, cũng đi theo. Sau đó, gặp được một hoàng đế đang đập phá quán rượu của người ta vô cùng hoạt bát.

An an phận phận trông giữ Thần Võ Môn, có một ngày nhận được lời của Cảnh Hoa, tức tốc đến Trọng Hoa cung. Chạy đến, lại thấy hoàng đế bị hóc xương còn bị thái y lệnh làm cho xương đâm càng sâu đang nước mắt lưng tròng, lúc này không hề nghĩ ngợi liền ra tay, rất thuận lợi lấy được mẫu xương cá ra. Chiều này hắn thật sự thuần thực, khi còn bé đã giúp Cảnh Hoa lấy xương cá ra rất nhiều lần.

Tiểu hoàng đế bị chảy máu. Ánh mắt Cảnh Hoa nhìn thái y lệnh hết như đang nhìn người chết. Hắn biết, Cảnh Hoa động sát tâm. Nhưng hắn không biết, thái độ của Cảnh Hoa đối với bệ hạ lại thay đổi lớn như vậy. Trước kia, Cảnh Hoa đối với bệ hạ chính là có thể tránh liền tránh, bằng không thì làm sao lại xảy ra đêm tai họa đó?

Tha cho thái y lệnh chính là tiểu hoàng đế, cả nhà sung quân Tây Bắc, rồi lại lấy cơ hắn có công lấy xương cá mà ban mười vạn lượng bạc xây một y viện. Lúc này đây, Liêu Trường Ninh cam tâm tình nguyện quỳ xuống, mặc kệ là vì mình, hay là vì ba mươi vạn tướng sĩ Tây Bắc.

Sau đó, bị điều đến gác cửa Trọng Hoa cung, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy một tiểu hoàng đế luôn hoạt bát vui vẻ nhưng ngẫu nhiên cũng hay u buồn. Liêu Trường Ninh phát hiện, hắn thích nhìn thấy bệ hạ vui vẻ, không thích bệ hạ có một chút u buồn nào.

Bệ hạ thưởng cho hắn nửa quả quýt, hắn thực quý trọng mà ăn, thật sự rất thơm rất ngọt, tựa như cái buổi tối kia, cái buổi tối kia...

Sau bị gọi vào tắm cung, bị ra lệnh bắt buộc rửa tay, tay bị kéo lên qua lộn lại nhìn mấy lần. Liêu Trường Ninh có chút thẹn đỏ mặt, so sánh với tay của bệ hạ, tay hắn rất thô rất ráp rất xấu, có chút muốn trốn, cũng không nghĩ tới tiểu hoàng đế lại nhìn tay hắn mà rớt nước mắt. Có một giọt rơi vào trong lòng bàn tay, nóng nóng, Liêu Trường Ninh cảm thấy trong lòng mình có một chỗ nào đó mềm ra. Hắn muốn vươn tay lau khô những giọt nước mắt vô thanh vô tức lăn xuống kia, chính là hắn không dám, hắn chỉ có thể quỳ xuống, nói: “Xin bệ hạ bảo trọng long thể.” Thậm chí còn nói năng lộn xộn, chính mình cũng không biết mình đã nói ra những gì.

Tiểu hoàng đế không khóc nữa, cho cung nữ thái giám ra ngoài, bắt đầu cởi quần áo.

Liêu Trường Ninh nhất thời chân tay luống cuống, ánh mắt cũng cố gắng dời đi chỗ khác, hắn chỉ cảm thấy tim kịch liệt đập bình bạch, hết như buổi tối kia, buổi tối kia, buổi tối kia.

Liêu Trường Ninh nghe được âm thanh nuốt nước miếng của chính mình, cũng nghe được tiếng tiểu hoàng đế gào lên, gào cái gì thì nghe không rõ, chỉ nghe được vài chữ cuối cùng: “Trẫm cường thượng người nha!”

Liêu Trường Ninh run lên một chút, cảm thấy cả người mình nóng lên, sau đó, máu mũi tí tách nhỏ xuống.

Chuyện sau đó khá bối rối, giống như đang nằm mơ, tiểu hoàng đế muốn hắn gãi lưng dùm.

Tầm lưng trần xinh đẹp, da thịt mềm mại như nước, đàn ông ở Tây Bắc không thể có được. Liêu Trường Ninh run rẩy bắt đầu gãi, không đúng, là dùng lòng bàn tay thô ráp chà xát. Tiểu hoàng đế có lẽ là cực kỳ thoải mái, rên vài tiếng, cũng bắt đầu chỉ hắn cách gãi. Thế nhưng trong đầu của hắn giờ chỉ còn lại buổi đêm kia, một đêm say đắm mê hoặc lòng người.

Máu mũi của Liêu Trường Ninh lại phun ra, không thể ngừng lại được.

Tiểu hoàng đế đập lên ót hần một cái, làm hần lăn ra bất tỉnh.

Lần thứ hai tỉnh lại, là do bị tiểu hoàng đế dùng nước trà phun lên, nhìn đến thanh chủ tử trong tay bệ hạ cùng biểu tình muốn làm chuyện xấu khi nhìn vào giữa hai chân hần, Liêu Trường Ninh đứng lên bỏ chạy, cực kì không có quy củ chào hoàng đế mà lại ở trước mặt bệ hạ chạy đi mất.

Nhưng sự thật giống hệt với suy đoán của hần, bệ hạ lại một lần nữa tha cho hần, cái gì cũng đều không truy cứu.

Bị điều đến làm thị vệ bên người hoàng đế, Liêu Trường Ninh có hơi thấp thỏm. Hần cũng không biết mình bị làm sao nữa, mỗi lần nhìn đến hoàng đế bệ hạ hoạt bát hăng say, tâm tình sẽ khá lên rất nhiều, bưng trà rót nước lột vỏ trái cây này nọ làm cũng thuần thục hơn. Khi hần làm việc này, biểu tình của tiểu hoàng đế luôn rất vui diệu, sau đó sẽ lên vui vẻ một hồi lâu. Nhìn tiểu hoàng đế vô cùng vui vẻ, hần cũng thấy thật vui vẻ.

Tiểu hoàng đế lên vui vẻ. Trở về nhà hần cũng lên vui vẻ theo. Liêu Trường Ninh cảm thấy, một ngày như vậy rất vui sướng.

Nhưng mà, ngày vui sướng này rất nhanh liền kết thúc.

Dân tộc Hung Nô trong vòng một ngày hạ được Tam Quan, cha và hai anh trai đồng thời qua đời.

Liêu Trường Ninh cảm thấy, bầu trời của hần sụp đổ rồi.

36. Chương 36: Phiên Ngoại 2 – Tiểu Tam Có Chuyện Nói (2)

Ngoại trừ việc đánh giặc, chuyện trong nhà hần rất ít khi nhúng tay hỏi đến. Có cha, có anh trai, hần có thể chỉ cần làm đứa con thứ ba của Liêu gia thật dễ dàng. Hần cũng nghĩ qua về cuộc sống của mình, đánh giặc, lập quân công, gặp được người mình thích liền đoạt về làm vợ, sinh vài đứa con, nuôi con lớn thì dạy con đánh giặc, sau đó chọn một thời điểm thích hợp để chết trận trên sa trường. Rất nhiều người nhà Liêu gia đều là trải qua một cuộc sống như thế.

Nhưng mà, cha mất rồi, hai anh cũng mất.

Đến tận lúc này Liêu Trường Ninh mới biết được trọng trách trên người cha và anh trai lớn đến bao nhiêu, cũng mới biết được cha và anh ở phía trước vì hần cản lại bao nhiêu. Hần biết mình không đủ thông minh, cũng biết mình như vậy rất khó ngăn được triều đình làm khó dễ.

Kết cục của bại tướng từ trước đến nay chỉ cần một câu của bề trên thôi.

Có thể là thắng bại là chuyện thường nhà binh, cũng có thể là bại tướng không đủ dũng cảm.

Bình quyền Tây Bắc vẫn luôn được nắm trong tay Liêu gia, mà Liêu gia thì luôn rất được tiên đế coi trọng. Cha và hai anh chết thảm, trong Liêu gia có thể cầm binh chỉ còn mình hần. Nhưng hần bắt quá chỉ là một viên tiểu tướng, thời điểm nhiều thuộc hạ nhất cũng không quá ba vạn binh. Huống hồ, có không ít người ngấp nghé bình quyền Tây Bắc, cho dù bề trên có cho cha và anh trai chút thể diện cuối cùng, cũng chỉ cần một câu “Thôi chức có đại tang” thì có thể dễ dàng thu hồi lại bình quyền rồi.

Tiểu hoàng đế hiện tại, có thể cho Liêu gia cơ hội sao? Có thể cho Liêu Trường Ninh hần sự tín nhiệm sao?

Liêu Trường Ninh không dám đánh cuộc, không dám nghĩ, chỉ có thể đi thỉnh cầu. Một thân mặc đồ trắng quỳ gối dưới bậc thềm, không nghe đến tiếng ầm ĩ chung quanh, chỉ là vờn vờn nhìn thẳng vào tiểu hoàng đế của hần, im lặng mà cầu xin.

Tiểu hoàng đế phong hầu tước cho ba người. Nhất môn tam hầu (Một nhà ba hầu tước), đây là vinh quang cỡ nào! Thanh danh Liêu gia được giữ gìn, nhưng mà, chỉ là thể diện cuối cùng thôi sao? Liêu Trường Ninh cảm thấy đáy lòng có chút nguội lạnh, lại chỉ có thể quy củ dập đầu tạ ơn.

Nhưng lúc này tiểu hoàng đế lại ném về phía hắn một thanh kiếm, thanh bội kiếm của Thái tổ dựng nước.

“Liêu Trường Ninh!” Giọng nói của tiểu hoàng đế đột nhiên vang lên.

“Có thần!” Liêu Trường Ninh mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt cũng sáng lên.

“Tây Bắc đại nguyên soái, ngươi có dám nhận?” Giọng nói của tiểu hoàng đế lúc này giống như tiếng trời.

“Thà chết không lui!” Liêu Trường Ninh mạnh mẽ dập đầu, nói năng rất có khí phách, tâm cũng chậm rãi yên ổn lại.

“Vậy đừng làm mất mặt ba người họ Liêu! Thiên tử kiếm trong tay, trong quân nếu có ai lộn xộn thì thay trăm chém người đó!” Tiểu hoàng đế cho hắn cơ hội, cũng cho hắn lợi thế.

Đưa con cháu trong nhà những quan viên chống đối vào trong quân làm con tin, kế sách như vậy rõ ràng không phải do Cảnh Hoa đưa ra, Liêu Trường Ninh trong chớp mắt có cảm giác hẫng lại một lần nữa hiểu hơn về tiểu hoàng đế nhà bọn họ.

Một tiểu hoàng đế mười bảy tuổi, tuổi nhỏ non nớt, đến cả loại chuyện đó cũng chỉ biết dùng được. Bị bề tôi dè, cũng chỉ là nhẹ nhàng tha cho. Thích ăn quýt, ăn đến quả chua sẽ nhăn mặt phun ra, ăn được quả ngọt sẽ cười đến mắt cũng cong cong. Một tiểu hoàng đế như vậy, rõ ràng vẫn còn mang tính tình của một đứa bé.

Liêu Trường Ninh không biết một đứa bé như vậy có thích hợp làm hoàng đế hay không, nhưng mà hắn biết, hết thảy những gì hắn có được đều là từ tiểu hoàng đế, hắn cũng sẽ đem hết thảy của hắn hiến cho tiểu hoàng đế của hắn, kể cả lòng trung thành, kể cả sinh mệnh.

Còn chưa kịp cảm động, tiểu hoàng đế lại cho hắn một kinh hỉ, Tiết Minh Anh, em trai của Cảnh Hoa, trở thành quân sư của hắn.

Liêu Trường Ninh thực kinh ngạc, nhìn về phía Cảnh Hoa, thấy Cảnh Hoa cũng kinh ngạc giống mình. Minh Anh tàn tật từ thuở nhỏ, hai chân không thể đi lại, một thân tài học đến cả Cảnh Hoa cũng phải cảm thấy không bằng, huống hồ, hắn từ sáu tuổi đã bắt đầu đọc binh thư. Chỉ là người tàn tật không thể làm quan, Tiết gia cũng chưa bao giờ khen ngợi tài học của Minh Anh, nhưng người nhìn có vẻ như không hề quan sự, mỗi ngày chỉ biết sống phóng túng như tiểu hoàng đế nhà bọn họ lại đề cử một người như vậy.

Hơn nữa, lại dám dùng một người như vậy.

Tiết gia là quan văn đứng đầu, Cảnh Hoa lại làm Thừa tướng, nắm hết quyền hành. Liêu gia một mình nắm giữ ba mươi vạn đại quân Tây Bắc, là võ tướng có danh vọng khá cao. Cho dù hắn và Cảnh Hoa có quan hệ cá nhân không tồi, hai nhà cũng không qua lại gì. Nhưng mà tiểu hoàng đế gần mười bảy tuổi nhà bọn họ lại dám đưa Tiết Minh Anh vào trong quân Liêu gia, là rất ngốc, hay là rất quyết đoán?

Một khắc kia, Liêu Trường Ninh cảm giác được mồ hôi đã thấm ướt y phục.

Dẫn quân xuất chinh, nhìn tiểu hoàng đế đứng trên cổng thành, Liêu Trường Ninh lại muốn xuống ngựa ôm thật chặt đứa bé kia một cái, một đứa bé đã cho hắn hết thảy cũng làm cho hắn cam nguyện dâng ra hết thảy.

Minh Anh quả thật có thể làm được, kế trí chông chát, rất nhanh liền đánh cho dân tộc Hung Nô trở tay không kịp, thậm chí hắn còn trong lúc kiểm hãm lực lượng chính mà phái một nhánh đội quân đánh úp đi tắt vào vương đình của dân tộc Hung nô, bắt một đoàn vương tộc làm con tin.

Thắng rất đẹp.

Báo được thù, nhìn chiến trường đầm máu, Liêu Trường Ninh lại chỉ muốn về nhà. Về nhà, thấp cho cha và anh một nén nhang, nói cho họ biết rằng hắn, đứa con trai thứ ba của Liêu gia không có làm mất mặt Liêu gia, cũng chống đỡ được cánh cửa Liêu gia. Về nhà, trở về nhà, cũng là để nhìn tiểu hoàng đế của hắn.

Khải hoàn về triều.

Mang theo thắng lợi lớn nhất chống lại dân tộc Hung nô từ khi Đại Tồn được dựng nên tới nay, mang theo một đoàn tù binh, còn có vị tướng quân nữ phần nam trang thay cha nhập ngũ bị Minh Anh phát hiện ra.

Ở triều đại này, địa vị của phụ nữ cũng không cao. Nữ nhân Diêu thị, quân công dù cao tới đâu, cũng không hơn một người phạm tội khi quân. Điểm này, sẽ là một cái cớ tốt cho những người đối đầu Liêu gia làm khó dễ.

Nhưng mà Liêu Trường Ninh cũng không muốn người phụ nữ đáng thương kia trở thành vật hi sinh của cuộc đấu tranh chính trị này, hẳn đưa người ra trước ngự, trước mặt tiểu hoàng đế nhà bọn họ.

Tiểu hoàng đế làm một bài thơ, Liêu Trường Ninh nghe không hiểu lắm, nhưng lại cảm thấy thơ từ trong miệng bệ hạ nhà bọn họ đọc ra đặc biệt dễ nghe. Cho nên, hẳn thực thích, sau khi bệ hạ ban bài thơ đó cho Diêu Mộc Lan thì chạy đến phủ quận chúa ngự ban cướp đi tờ giấy kia. Đáng tiếc chữ là do Cảnh Hoa viết, thực xấu.

Được phong tước Quan Quân Hầu, Liêu Trường Ninh rất vui sướng với tên tước vị này. Quán quân, quán quân(*), đây chính là khải định lớn nhất tiểu hoàng đế dành cho hẳn. Liêu Trường Ninh cảm thấy, hẳn hẳn là nên tiến cung tạ ơn.

(* “quan quân” trong “Quan Quân Hầu” nghĩa là quán quân – hạng nhất)

Cho nên, hẳn liền lén lút vào cung.

Cửa cung đã sớm bị khóa, nhưng mà, có cái khóa nào ngăn cản được Liêu Trường Ninh hẳn!

Tiểu hoàng đế đang dùng nước thuốc ngâm chân. Liêu Trường Ninh thấy rất đau lòng. Mùa đông trời lạnh, chân tay, lỗ tai của bệ hạ đều lạnh vô cùng, mặt cũng đông lạnh đến sưng lên. Đau lòng rất nhiều, quỳ nửa người tỉ mỉ giúp người rửa sạch chân, thoa được, ôm lấy người đặt lên giường, lại không muốn buông tay ra, liền gắt gao ôm người vào trong lòng. Đến lúc này, nước mắt cũng nhịn không được từng giọt rơi xuống.

Đợi tiểu hoàng đế ngủ rồi, Liêu Trường Ninh ra khỏi cung, đang là nửa đêm, lại không về nhà mà trèo tường ra khỏi thành đi đến rừng cây không xa ngoại thành kinh đô. Bỏ công sức tìm hai ngày, đào được vài hang rắn, bắt mấy con rắn đang ngủ đông. Quân y có nói qua, mỡ rắn dùng để trị liệu tổn thương do giá rét thì không còn gì tốt hơn.

Cho người bào chế hai bình kem mỡ rắn, đầy kích động tiến cung dâng vật quý, đến cửa Trọng Hoa cung lại nghe được tiếng khóc của tiểu hoàng đế nhà bọn họ. Không kịp thông báo, Liêu Trường Ninh trực tiếp xông vào, cướp lấy bệ hạ đang cuộn tròn trong lòng Cảnh Hoa khóc không ngừng ôm vào ***g ngực mình, trong lòng lại hận chết bản thân ăn nói vụng về.

Dân tộc Hung Nô đưa sứ giả sang cầu hòa, hẳn cùng Tiết Minh Anh phụ trách đàm phán. Bốn yêu cầu của tiểu hoàng đế khiến hẳn trở mắt nhìn, lại làm cho Minh Anh vỗ tay lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Trợ cấp bạc là trực tiếp cấp trên tay hẳn mà không phải giống như trước từng bạc từng bạc đưa đến địa phương, từng bạc từng bạc bị bóc lột, gần như là không còn dư cái gì.

Tiểu hoàng đế nói, trong cuộc đời trăm hận nhất ba kẻ, thứ nhất vợ vết sạch sẽ của dân, thứ hai uống máu binh lính.

Nghe được một câu kia, Liêu Trường Ninh cảm thấy, tiểu hoàng đế nhà bọn họ, thật sự có thể làm một vị hoàng đế tốt, một vị hoàng đế rất rất tốt.

Tiết Minh Anh nói: “Đi theo bệ hạ nhà chúng ta, cho dù làm một cây đao, đệ cũng nguyện ý.”

Cảnh Hoa cái gì cũng chưa nói, vẫn như cũ cẩn trọng làm hai phần công việc của cả Thừa tướng và hoàng đế. Nhưng là hẳn biết, Cảnh Hoa đã sớm tự biến mình trở thành đao trong tay bệ hạ, một cây đao có thể tùy thời sử dụng, cũng có thể tùy thời vứt bỏ thậm chí bẻ gãy.

Liêu Trường Ninh biết, hẳn cũng nguyện ý.

Nhưng hẳn cũng biết hẳn không giống với Cảnh Hoa. Ở trong lòng của Cảnh Hoa là cả thiên hạ, còn ở trong lòng hẳn chỉ là tiểu hoàng đế nhà bọn họ.

37. Chương 37: Phiên Ngoại 3 – Tiểu Tam Có Chuyện Nói (3)

Buổi tối theo thường lệ lần mò tiến tẩm cung, Liêu Trường Ninh có vài phần vui sướng. Mỗi lần hần đến, trong tẩm cung đều không có người hầu hạ, đây không phải nói rằng bệ hạ cố ý bảo mọi người đi ra chờ hần đến sao? Lần thứ hai giúp người rửa tay chân, cẩn thận bôi kem mỡ rần, xong Liêu Trường Ninh mới ôm lấy người đặt lên giường, tiểu hoàng đế đưa ra yêu cầu, gãi lưng.

Gãi lưng là một công việc vừa ngọt ngào vừa đau khổ, Liêu Trường Ninh lần này thực kiểm chế, không có phun máu mũi, đợi tiểu hoàng đế ngủ rồi, từng chút từng chút tiến lại gần, nhẹ nhàng hôn một cái lên đôi môi mềm mại kia, lại hôn thêm một cái.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hôn trộm, nhưng hần vẫn cứ giống hệt với lần đầu tiên, tay chân kích động như nhũn ra, hần không thể gắt gao khóa người lại trong ***g ngực không buông ra nữa. Nhưng mà, người trước mắt này là hoàng đế, hần không thể giống như cha và hai anh cứ coi trọng liền đi cướp người như vậy, cũng là không dám. Cho nên hần chỉ có thể mỗi ngày lên lại đây, lên hôn một cái, ôm một cái.

Đối với quân vương của mình trời dấy tâm tư xấu xa lại chết cũng không hối cải, nếu cha còn sống, chắc chắn sẽ trực tiếp giết hần đi!

Chính là cha à, người này, hần không bỏ xuống được, có chết cũng không bỏ xuống được.

Bệ hạ hiện tại tuổi còn nhỏ, sẽ có một ngày lớn lên, sẽ kết hôn, sẽ có phi tử sủng ái, sẽ có rất nhiều tiểu hoàng tử. Còn hần, lại chỉ có thể đứng ở trong góc dưới thềm ngự cách hoàng đế không xa cũng không gần, yên lặng nhìn, rồi nhìn. A, nếu có ngày đó, có lẽ chết trận trên sa trường là được rồi, nói không chừng còn có thể được bệ hạ nhỏ vài giọt lệ, cả đời này cũng đã đáng giá rồi.

Mắt thấy sắp tới lễ mừng năm mới, mỗi ngày tiểu hoàng đế đều luôn vui vui vẻ vẻ, Liêu Trường Ninh biết, là bởi vì phiên vương các nơi vào kinh tặng rất nhiều quà. Vì thế, hần cũng chuẩn bị vài thứ, tiến cung thỉnh an lần thứ hai.

Lần này tiểu hoàng đế không có làm lơ hần, mà lại bắt hần làm “hít đất”. Vài cái hít đất tự nhiên không làm khó được Đại tướng quân thiên quân vạn mã bước ra từ chém giết. Tay trái hai trăm, tay phải hai trăm, hai tay vài trăm, Liêu Trường Ninh làm thực nhẹ nhàng, khoe miệng cũng mang theo ý cười. Hoàng đế bệ hạ, quả thực vẫn còn là một đứa nhỏ a!

Nhưng mà, loại thoải mái này rất nhanh liền kết thúc. Bởi vì, bệ hạ ngồi lên lưng của hần.

Cũng không nặng, chính là Liêu Trường Ninh phát hiện hần lại không đứng dậy nổi, cảm giác của cả người đều tập trung vào cái mông rỗng nhỏ ngồi ở trên lưng hần còn nghiền tới nghiền lui kia. Nơi đó, nơi đó, buổi tối kia, buổi tối kia. Tay của tiểu hoàng đế sờ soạng trên lưng hần mấy cái, hần biết, bệ hạ vẫn luôn thích phần cơ hoàn mỹ trên người hần, nhưng mà bị sờ vẫn là lần đầu tiên.

Liêu Trường Ninh cảm thấy tim mình đập nhanh lên, hô hấp cũng càng phát ra ồ ồ, hần, hần, hần có phản ứng.

Tiểu hoàng đế lần từ trên người hần xuống.

Trên người chợt nhẹ bẫng đi, Liêu Trường Ninh rất chán ghét loại cảm giác này, hần thầm nghĩ muốn ôm tiểu hoàng đế nhà bọn họ vào trong ngực, thật gắt gao, không bao giờ buông ra. Quay đầu nhìn bệ hạ lần sang bên cạnh xong không đứng dậy, Liêu Trường Ninh chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi qua, chậm rãi đi xuống.

Một lần, chỉ cần một lần là được rồi, dù cho phải lập tức chết đi, cũng cam tâm tình nguyện.

Giấy dưa yếu ớt rất dễ dàng đã bị áp chế, tức giận mắng chửi cũng bị nuốt vào trong miệng, Liêu Trường Ninh phát hiện, cho dù không có được, hần vẫn như trước không khống chế được chính mình.

Tiểu hoàng đế khóc, nước mắt tuôn ra không ngừng.

Liêu Trường Ninh trong lòng đau dữ dội. Thì ra bệ hạ, đối với hắn chung quy là vô tình.

Hắn nói: “Ta thích người, Liêu Trường Ninh thích Tiêu Quân Duệ.”

Vươn tay giúp người lau nước mắt, lại chỉ nhận được một câu: “Trong lòng trẫm chỉ có một mình Thừa tướng.”

Đáy lòng càng đau hơn. Cảnh Hoa, Cảnh Hoa à, đúng vậy, Cảnh Hoa là tốt nhất, một kẻ thô kệch như hắn, ngoại trừ một mảnh chân tình, lấy cái gì mà so với Cảnh Hoa! Lần đầu tiên trong đời, hắn thấy hận sự hoàn mỹ của Cảnh Hoa.

“Trong lòng Cảnh Hoa đã có người.” Cũng là lần đầu tiên trong đời, nói lời nói dối. Trong lòng Cảnh Hoa có người hay không, ai biết! Nhưng mà nhiều năm như vậy vẫn không lập gia đình, đại khái là thật sự có người đi!

Tiểu hoàng đế dùng ánh mắt rất dữ dội trừng hắn, lại chỉ đưa ra hình phạt về nhà úp mặt vô tường. Liêu Trường Ninh lại nhìn không được đoán, lần này chính là thật sự cường bạo, bệ hạ xử phạt nhẹ như vậy có phải có ý tứ gì khác với hắn? Hay là kiêng nể binh quyền của Liêu gia? Làm sao có thể, binh quyền của Liêu gia là tự tay bệ hạ giao cho hắn đó.

Giao thừa, tiệc đêm ở trong cung. Nhìn tiểu hoàng đế ngồi một mình ở trên cao, Liêu Trường Ninh có vài phần đau lòng. Qua năm mới mười tám tuổi, bệ hạ còn nhỏ như vậy đó! Nhưng mà, sửa Trường Thành, xây kênh đào, thiết lập lục bộ, mở khoa cử, sản xuất giấy, dựng Đồ Thư Quán, bệ hạ nhìn qua non sót như vậy mà đã làm được nhiều như thế. Cao xử bất thắng hàn(*), nếu như có một ngày tiểu hoàng đế của hắn cũng trở thành một người cô độc, còn có thể nhớ rõ một Quan Quân Hầu đã từng thích người, vì người chết trận trên sa trường hay không!

(*Ngồi chỗ cao thì không chịu nổi cái lạnh. Ý nói một người nếu ngồi ở vị trí quá cao, thường phải chịu tịch mịch, cô đơn.)

Rượu trong chén có chút đắng, một hơi uống cạn, Liêu Trường Ninh phát hiện mình hơi say.

Ngày từng ngày từng ngày qua đi, sinh nhật của tiểu hoàng đế cũng qua, sứ đoàn của dân tộc Hung Nô đi rồi, thôi ân lệnh được đưa ra.

Nhóm phiên vương rối loạn một trận, nhóm triều thần bàn bạc một hồi, Liêu Trường Ninh càng thấy khó chịu trong lòng. Cảnh Hoa nói, thôi ân lệnh là do bệ hạ đề xuất. Phương pháp tước phiên hoàn mỹ như vậy, một tiểu hoàng đế gần mười tám tuổi, còn hắn, một tên thô kệch ngoài đánh giặc thì chỉ là kẻ vô dụng, có tư cách gì ôm người vào trong ngực làm của riêng! Tự ti, Liêu Trường Ninh thật sự rất tự ti.

Tiểu hoàng đế vẫn là trước sau như một thật vui vẻ, cũng sẽ ngẫu nhiên ngồi xổm trong góc ngự hoa viên u buồn một lát, nhưng là rất nhanh sẽ lại vui vẻ đứng lên. Kìa thật là một đứa nhỏ rất dễ dàng thấy thỏa mãn, một đĩa củ lạc một đĩa tai heo cũng có thể khiến người vui vui vẻ vẻ cả một buổi chiều. Liêu Trường Ninh không thể không đau lòng. Năm năm xa hoàng cung kia, chỉ sợ mỗi ngày cũng không dễ dàng trôi qua đi! Tùy viên chủ hắn chưa thấy qua, nhưng có thể dạy bệ hạ trở nên hùng tài đại lược như vậy hắn là thật không đơn giản, chính là sinh hoạt có hà khắc hay không, nghe nói cao nhân bọn họ đa phần đều là ẩn cư nơi núi rừng ăn cơm rau dưa.

Tiểu hoàng đế lại xuất cung, mặc một kiện áo choàng màu vàng sáng thêu hình rồng nhỏ người thích nhất. Liêu Trường Ninh cũng rất thích kiện áo choàng kia, mặc ở trên người bệ hạ luôn khiến người ta rất muốn ôm một cái, hôn một cái.

Chỉ là, hắn không dám tiến lên. Nhìn đến tiểu hoàng đế hoạt bát hăng hái đơn giản vui vẻ như vậy, hắn không dám tới gần, hắn sợ không kiềm chế được trước mặt người khác. Chỉ là, hắn hiện tại đang hận chết sự nhất gan e ngại của hắn.

Bởi vì hắn sợ, hắn đã đứng thật sự rất xa rất xa.

Bởi vì hắn sợ, hắn đã không kịp ngăn cản mũi tên hướng về phía Minh Anh kia.

Bởi vì hắn sợ, hắn chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn bệ hạ của hắn ngực trúng tên chậm rãi ngã xuống.

38. Chương 38: Phiên Ngoại 4 – Tiểu Tam Có Chuyện Nói (4)

Liêu Trường Ninh không biết hắn làm thế nào ôm người trở về cung, cũng không biết hắn làm thế nào nhớ mũi tên kia ra, hắn chỉ biết là bệ hạ của hắn chảy rất nhiều máu, bệ hạ của hắn đã gần như không còn hô hấp hay mạch đập, bệ hạ của hắn, bệ hạ của hắn sẽ chết.

Hắn không dám nhúc nhích, chỉ biết quỳ ở đó nắm chặt bàn tay cơ hồ không còn độ ấm kia. Hắn không dám nhắm mắt, chỉ sợ nhắm mắt một cái thôi sẽ không còn được gặp lại bệ hạ của hắn nữa.

Người chung quanh đến rồi lại đi. Có người nhỏ giọng nói chuyện, hắn nghe không được. Có người đến kéo hắn, hắn đánh bay người đó đi. Có người tới đưa đồ ăn cho hắn, hắn ném không ra hương vị gì, cũng đều nuốt xuống.

Tựa hồ chỉ là một cái nháy mắt, lại tựa hồ đã qua nửa đời người, người trên giường giật giật, mở mắt.

Tỉnh rồi, bệ hạ của hắn cuối cùng cũng tỉnh rồi!

Tay vô cùng run rẩy, Liêu Trường Ninh nhẹ nhàng sờ sờ gương mặt của tiểu hoàng đế, miệng há há, rốt cuộc chịu không được nữa mà ngã xuống.

Ngủ một mạch hai ngày, tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu gối đau dữ dội, giống như bị kim đâm vào. Liêu Trường Ninh biết, đây là bởi vì hắn đã quỳ rất lâu.

Thái y nói bệ hạ đã không còn gì đáng ngại, thái y nói bệ hạ tỉnh lại rồi rất nhanh sẽ khỏe lại.

Liêu Trường Ninh vui mừng trong lòng, lại như cũ không nở rời đi, chỉ hô thái y khám chân giúp hắn. Bệ hạ có nói qua, Tiểu Tam, người là võ tướng, chân rất quan trọng, không thể quỳ. Chính là hắn quên, hắn suýt nữa làm bị thương đôi chân quan trọng này, đôi chân thay bệ hạ của hắn bảo hộ giang sơn Đại Tần.

Thái y nói bệ hạ cũng sắp tỉnh. Liêu Trường Ninh không dám rời mắt, cầm chén được của mình ngồi xổm bên cạnh đầu long sàng từng hộp từng hộp uống. Hắn vốn chán ghét uống được, nhưng lần này nhìn gương mặt của bệ hạ, lại không thấy đáng chút nào.

Tiểu hoàng đế tỉnh dậy.

Liêu Trường Ninh còn chưa kịp vui vẻ, lại thấy ánh mắt bệ hạ của hắn chỉ chăm chú nhìn vào Cảnh Hoa. Trong lòng co rút mạnh một cái, Cảnh Hoa bị bệnh một lần, thân thể lại yếu đi vài phần, dung mạo trước sau như một thật là dễ nhìn. Nhưng là, đây không thể trở thành lý do để hắn lùi bước. Cho nên Liêu Trường Ninh vác Tiết Cảnh Hoa để thành một đồng bên cạnh, tự mình tiến gần lên.

Tiểu hoàng đế ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Đôi mắt Liêu Trường Ninh chậm rãi đỏ lên. Bệ hạ, chán ghét hắn như vậy sao? Có thể dù mang thân phận vua của một nước vẫn không chút do dự cứu Minh Anh, có thể vừa mở mắt ra đã cười một cái để trấn an Cảnh Hoa, mà ngay cả liếc hắn một cái cũng không nguyện ý sao?

Đúng vậy, từ lần trước hắn cưỡng bạo người, bệ hạ đã thật lâu không còn nhìn qua hắn nữa.

Liêu Trường Ninh đau đớn trong lòng, trên mặt cũng không dám lộ ra nửa phần, chỉ bưng chén thuốc tới giúp người uống thuốc. Tiểu hoàng đế cực kì sợ đắng, không muốn uống được, hiện tại tỉnh rồi càng bướng bỉnh không chịu uống, Liêu Trường Ninh cũng không dám dung túng nửa phần, trực tiếp rót thuốc vào cho người.

Sau đó, tâm Liêu Trường Ninh lại thêm nguội lạnh.

Bệ hạ sợ đắng không chịu uống được, hắn rót vào, bị chán ghét.

Bệ hạ chán ghét đồ ngọt không thích ăn mút hoa quả, Cảnh Hoa dứt cho, liền ăn.

Liêu Trường Ninh không biết mình làm sao ra khỏi tắm cung được, chỉ cảm thấy ngực tựa hồ bị nghẹn lại, trưởng trưởng rất khó chịu.

Loại khó chịu này lúc nhìn thấy quyền thơ nháp bệ hạ sai người đưa tới Trọng Hoa cung thì đạt tới cực hạn. Hắn học hành không nhiều lắm, nhưng nhìn ra được đó là thơ tình, rất nhiều rất nhiều thơ tình. Thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông.(1)

Ném quyền thơ xuống đất, hung hăng nhìn bệ hạ của hắn, lại vẫn là không nỡ nói nặng một câu. Bệ hạ không sai, bệ hạ bất quá chỉ là, không thích hắn.

Dẫn binh ra khỏi kinh thành, xuôi xuống phía nam bình định. Có lẽ một tên thô kệch như hắn, vẫn là an an phận phận làm một võ tướng chết trận trên sa trường mới là đúng đắn! Điều điều nửa năm, lần lượt huyết chiến, chém đầu ba tên vương làm phản, nhưng cũng bị thương đầy người. Kéo nửa cái mạng hồi kinh, nhìn đến cửa thành nguy nga, lại vẫn nhin không được muốn đi xem người kia, nhìn xem một bệ hạ vẫn luôn không chịu liếc hắn một cái.

Nhưng là hắn không thể đi, hắn sợ một thân đầy máu này sẽ dọa đến vị bệ hạ sạch sẽ của hắn.

Nhưng mà, bệ hạ tới, còn mang theo thái y đến phủ Quan Quân Hầu, đi tới trước mặt của hắn. Bệ hạ vẫn là bệ hạ, sắc mặt cũng rất khó nhìn, nhìn ánh mắt của hắn cũng rất quái lạ.

Bệ hạ, vẫn quan tâm tới hắn sao? Hắn, vẫn là có một chút khác biệt như vậy sao? Liêu Trường Ninh xoay mặt đi, không dám nhìn bệ hạ mà hắn tâm tâm niệm niệm, tay lại nắm chặt cổ tay bệ hạ của hắn, chết cũng không chịu buông ra.

Hoàng đế hồi cung.

Liêu Trường Ninh chậm rãi thở ra một hơi, nằm hồi lâu, tâm tình ổn định lại, chậm rãi ngồi dậy.

Hắn muốn vào cung, muốn đi nhìn bệ hạ của hắn một cái.

Người đầy vết thương, tiến cung mất chút sức lực, miệng vết thương tựa hồ cũng có dấu hiệu bị rách ra. Không để ý đến điều đó, Liêu Trường Ninh trực tiếp đi vào tắm cung để vương, lại một lần nữa ôm bệ hạ của hắn vào trong ngực.

Giấy dựa thực yếu ớt, tựa hồ là sợ làm hắn đau. Liêu Trường Ninh mừng thầm trong lòng, cố ý kêu rên ra tiếng, còn phanh miệng vết thương đang chảy máu ra. Người dưới thân rất nhanh không động đậy nữa, thậm chí còn đưa tay sờ sờ vết thương trên vai hắn, sau đó thân thể lại mềm nhũn ra.

Một đêm đó, Liêu Trường Ninh hận không thể chết luôn trong sự vui vẻ cực hạn ấy.

Lần thứ hai tỉnh lại là lúc chạng vạng, Cảnh Hoa đang canh ở bên cạnh. Nghe nói hắn phanh miệng vết thương khiến mất máu quá nhiều, lại bị sốt cao một trận. Chính là, bệ hạ của hắn không còn ở đây, tới hôm qua, cuối cùng vẫn là một hồi cường bạo, một hồi cường bạo mà hắn không thể không làm, cũng khiến cho hắn bị đẩy đi càng ngày càng xa.

Tiểu hoàng đế tựa hồ rất nhanh liền quên đi lần cường bạo kia, lại vẫn mỗi một ngày đều vui vẻ vui vẻ. Liêu Trường Ninh cũng không dám qua nữa. Bệ hạ của hắn, đã muốn triệt triệt để để không nhìn tới hắn.

Phía nam có lũ lụt. Minh Anh đi trợ giúp thiên tai, chém đầu quan viên cả nửa tỉnh trở về, lại làm Bát phủ tuần án, đi khắp nơi tuần tra chém đầu người.

Có vị Ngự Sử tố Minh Anh thủ đoạn bạo ngược.

Tiểu hoàng đế lần thứ hai nói câu nói kia, trầm sông trên đời hận nhất ba kẻ, thứ nhất vợ vết sạch sẽ của dân, thứ hai uống máu binh lính. Đây là lần thứ hai hắn nghe đến câu này, lần đầu tiên là lén nghe được, lần này lại là trước mặt cả triều văn võ. Liêu Trường Ninh nghĩ, đây chính là bệ hạ của hắn, là bệ hạ khiến hắn cam tâm tình nguyện trở thành đao trong tay người!

Tâm xúc động mạnh, Liêu Trường Ninh lần thứ hai mò vào tắm cung để vương. Lúc này đây, hắn lại hận mình không thể không tới, thậm chí, không thể không yêu.

Bệ hạ của hắn, vị bệ hạ mà hắn nâng niu trong lòng bàn tay không nỡ đánh dù chỉ một chút, bị hắn bức đến mức phải dùng binh hoa tự đập vào đầu của mình.

Máu từ từ chảy ra.

Nước mắt của Liêu Trường Ninh cũng từ từ rơi xuống.

Một khắc kia, hần hận không thể giết chết chính mình. Chính là hần không dám, hần không thể để cho Đại nguyên soái Tây Bắc chết trong hoàng cung được, giờ tay lên, cuối cùng vẫn là dừng lại cạnh ngăn tủ.

Bằng vết thương cho người, Liêu Trường Ninh nghĩ, quên đi, hãy để cho hần chết ở trên sa trường đi, bệ hạ của hần, hần không dám nghĩ tới nữa.

Hoàng đế tỉnh, đưa tay nâng mặt hần lên khóc nước mắt tuôn ào ào.

Liêu Trường Ninh thật cẩn thận giúp người lau nước mắt, lại bị đập mấy đá, bị đánh cho một trận. Không đau không ngứa, nhưng sợ bệ hạ của hần mệt, liền gục xuống hít đất, tay trái, tay phải, hai tay, làm liên tục.

Bệ hạ nở nụ cười.

Liêu Trường Ninh cũng cười theo.

Ra khỏi cung, Liêu Trường Ninh trực tiếp vào đại doanh Tây Giao, bắt đầu luyện binh một ngày một đêm.

Hoàng đế đến quân doanh tuần tra.

Liêu Trường Ninh cố gắng kiềm chế tâm mình, quy củ chào theo nghi thức quân đội, ánh mắt lại không nỡ rời khỏi gương mặt kia nửa phần.

Bệ hạ cải trang tới phủ Quan Quân Hầu, thưởng cho Trường Tĩnh một con ngựa tốt ở Đại Uyên, là con ngựa hần đã rất vừa ý từ trước. Nhịn không được xót xa trong lòng, lại mượn cơ hội này quang minh chính đại tiến cung tạ ơn. Bệ hạ lại thưởng cho Trường Tĩnh một tô món ăn nhẹ tên là đậu hũ. Liêu Trường Ninh không tức giận, liền ăn vụng nửa bát còn lại bệ hạ nhà bọn họ chưa ăn xong. Nhưng mà quên lau miệng, cứ thế mang một miếng hành băm trên mép ở trước mặt bệ hạ nhà bọn họ giả vờ vô tội. Bệ hạ chậm rãi nẩy nở, có tiểu cung nữ ăn diện xinh xinh đẹp đẹp chạy tới câu dẫn, Liêu Trường Ninh trực tiếp dùng quan hệ thả người ra khỏi cung.

Bệ hạ của hần không thích hần, nhưng cũng đối với động tác nhỏ của hần chưa nói gì dù chỉ nửa câu, lá gan của hần liền lớn lên, thả một đám cung nữ trẻ tuổi xinh đẹp ra khỏi cung, còn thay cả một đám thị vệ thân cận bộ dạng tuần tú thường xuyên đi theo bệ hạ ra khỏi cung.

Bệ hạ vẫn là không nói gì, lúc hần theo thông lệ qua thỉnh an thì giữ hần lại, sau đó, nhìn mặt hần một hồi lâu.

Ánh mắt bệ hạ sáng lên, hần có chút không chịu nổi, cũng từ từ đỏ mặt. Sau đó, hần nhìn thấy bệ hạ của hần cũng chậm rãi đỏ mặt theo, còn chậm rãi tiến lại gần, hôn hần.

~“Vô đề 1” – Lý Thương Ân: hoasontrang.us/tangpoems/duongthi.php?loi=28

39. Chương 39: Phiên Ngoại 5 – Tiểu Tam Có Chuyện Nói (5)

Liêu Trường Ninh cảm thấy, đây là buổi tối hạnh phúc nhất cuộc đời hần. Ngoan ngoãn nằm xuống, lưu loát cởi quần áo, để bệ hạ của hần muốn làm gì thì làm, lại đánh giá cao khả năng kiềm chế của chính mình, cuối cùng vẫn là ôm bệ hạ của hần vào trong ngực. Bệ hạ buổi tối này thực đáng yêu, thực nhu thuận, cũng rất nhiệt tình.

Về chỗ cũ được vài ngày, Liêu Trường Ninh nhịn không được lại vào cung, vừa vào đã bị bệ hạ của hần đặt trên giường bóp cổ. Liêu Trường Ninh có chút hoài nghi bệ hạ của hần có đủ khí lực bóp chết người hay không. Quả thực, bệ hạ mở miệng: “Tiểu Tam, bọn họ đều nói trầm nên thành thân.”

Trầm nên thành thân.

Thành thân.

Rốt cục cũng đến rồi sao? Liêu Trường Ninh đau đớn trong lòng, đến mức cả người cũng từng chút một cứng lại.

Bệ hạ nói: “Trẫm nghĩ, trẫm cũng đã mười tám tuổi rồi, nên thành thân.”

Liêu Trường Ninh dùng sức nắm chặt nắm tay mới chịu đựng được xúc động muốn cướp người đi nhốt lại.

Bệ hạ nói: “Tiểu Tam, ngươi cảm thấy trẫm và Thừa tướng sau khi thành thân thì về ở trong tẩm cung của trẫm tốt hơn hay về Trọng Hoa cung ở tốt hơn?”

Bệ hạ nói: “Trẫm đối với Thừa tướng là tình yêu đích thực, trẫm nhất định sẽ gạt bỏ muôn vàn khó khăn mà lấy Thừa tướng làm hoàng hậu!”

Cảnh Hoa, lại là Cảnh Hoa! Liêu Trường Ninh không biết mình đi ra khỏi tẩm cung để vương như thế nào, hắn chỉ biết là hắn muốn đi tìm Cảnh Hoa. Tìm được y, bắt y, bắt y, đúng vậy, bắt y làm cái gì đây? Dù thế nào hắn cũng sẽ không thương tổn bệ hạ của hắn.

Cảnh Hoa đang đọc sách, quyển “Tuyển tập thơ Thái Bạch” bệ hạ tự tay biên soạn. Liêu Trường Ninh liền một phen cướp lấy, sau đó chạy ra khỏi hoàng cung, đem thơ giấu đi.

Hắn không hiểu thơ văn, nhưng cũng biết bên trong đó mỗi một bài đều là tinh hoa. Ghen tị, thật rất ghen tị. Cho nên khi tiến cung lần thứ hai, hắn lại một lần nữa nói dối bệ hạ của hắn: “Thân thể Cảnh Hoa vẫn luôn không được tốt, bệ hạ có biết vì sao Cảnh Hoa đã hai mươi bảy tuổi vẫn chưa thành thân không?” Một hành vi thực vô sỉ. Nhưng mà hắn làm rồi cũng không thấy hối hận, thậm chí còn có chút ẩn ẩn chờ mong.

Chính là, phản ứng của bệ hạ hắn cũng không thấy được. Vào thu, hắn phải về Tây Bắc, phải thay bệ hạ của hắn bảo hộ cửa Đại Tần này. Trước khi đi, hắn vào cung, lại trải qua một đêm mê say, trong lòng cũng mừng thầm không thôi. Bệ hạ của hắn không hề kháng cự, có phải cũng có chút thích hắn hay không?

Đi được mấy tháng, hồi kinh đúng mùa tuyết rơi, mang theo hơn một trăm con dê béo. Tiểu hoàng đế của hắn thể hân, ăn chút thịt dê tẩm bổ vừa vặn làm ấm người. Không ngờ, cũng làm cho hắn có được ích lợi rất lớn. Bệ hạ vào buổi tối, cực kì nhiệt tình.

Liêu Trường Ninh cảm thấy chính mình rất vui sướng, nguyên do là đối với các chương ngại vật, hắn đã đưa tiểu Trọng Nguyên đi, đánh tiểu Thám Hoa toi bồi, thay đổi những người trông cũng được mắt trong nhóm cận vệ.

Tiểu hoàng đế cái gì cũng chưa nói. Cho nên lá gan của hắn càng lớn hơn nữa, tiến cung cũng nhiều hơn.

Cho đến một ngày, bệ hạ của hắn nói với hắn: “Tam à, không muốn tự mình làm hoàng đế sao?”

Sắc mặt Liêu Trường Ninh nhất thời trắng bệch, người cũng bước xuống từ trên tháp.

Bệ hạ của hắn nói: “Tam à, ngươi làm hoàng đế là có thể lấy trẫm làm hoàng hậu đó...”

Liêu Trường Ninh cảm thấy hắn như chết đi. Thì ra bệ hạ của hắn chỉ nghĩ về hắn như vậy thôi sao? Đúng vậy, ba mươi vạn đại quân trong tay, còn có hành động đuổi người thay người nữa, bệ hạ của hắn là nghĩ hắn có dụng tâm xấu sao? Hành động mà hắn cho rằng chan chứa tình yêu, ra chỉ là một kẻ phạm tội khi quân lừa dối, khinh nhờn long thể sao?

Hắn không biết hắn đã lắp bắp nói những gì, chỉ biết là bệ hạ của hắn nhìn vào ánh mắt hắn tràn đầy thương xót.

Liêu Trường Ninh nghĩ, cứ dứt khoát chết đi quên đi, vì thế năm ngón tay vươn thành móng vuốt tự cào vào ngực mình.

Chung quy là không chết được. Bởi vì bệ hạ của hắn không cho phép.

Bệ hạ của hắn khóc, khóc rồi đánh hắn một trận. Một đấm một đá mềm mại vô lực kia, lại làm cho hắn đau đến tận xương cốt.

Bệ hạ của hần khóc xong rồi ngủ. Gắt gao ôm người vào trong ngực, Liêu Trường Ninh run rẩy đưa tay vuốt ve gương mặt non nớt kia, buông tay lại đụng đến một cái túi. Mở ra, bên trong là một bình sứ nhỏ, bị đậy kín. Mở nút ra, tâm Liêu Trường Ninh trầm xuống. Rượu độc. Cự nhiên là rượu độc. Hần cự nhiên khiến cho bệ hạ của hần phải luôn mang bên mình một bình rượu độc!

Không dám ở lại nữa, Liêu Trường Ninh trực tiếp trở về Tây Bắc. Chôn thân nơi núi rừng, da ngựa bọc thân đi. Hần nghĩ, hần tìm được nơi quay về của mình rồi.

Gió lạnh cát dày, hai ngày trôi qua, người cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Liêu Trường Ninh nghĩ, có lẽ hần cần một câu trả lời, cho dù bệ hạ của hần chỉ nói một câu một chữ, hần cũng có thể chết tâm từ nay về sau.

Lần thứ hai hồi kinh, trong cung đang có tiệc đêm, nhưng mà bệ hạ của hần lại một mình trốn trong tấm cung vắng vắng về về mà rơi nước mắt. Ngực đau đớn rầu rĩ dữ dội, Liêu Trường Ninh đã sớm quên dự tính ban đầu khi trở về của mình, gắt gao ôm lấy bệ hạ của hần vào trong ngực. Công người trên lưng, chậm rãi đi vòng vòng quanh tấm cung rộng lớn, cảm nhận được nước mắt của bệ hạ từng giọt rơi xuống cổ hần.

“Liêu Tiểu Tam, trầm đã mười chín rồi, không thể công.” Bệ hạ của hần tuy nói như vậy, hai tay lại ôm chặt lấy cổ của hần, mặt cũng kê sát vào.

Tâm Liêu Trường Ninh vừa mới nguôi lạnh kiên quyết từ bỏ liền mềm ra, ảm áp trở lại.

Đây là bệ hạ của hần, là bệ hạ đã cho hần hết thấy!

Qua năm mới, bệ hạ lại vui vẻ lên.

Liêu Trường Ninh cũng vui vẻ theo. Dẫn Trường Tĩnh đi ăn hoành thánh do bệ hạ dạy người ta làm, lại thật sự ghen tị.

Em trai hần, cái tên Liêu Trường Tĩnh luôn ngơ ngác kia, chỉ vào An Hòa công chúa nói: “Ca, đệ muốn lấy nàng ấy!”

Em trai hần, thời điểm bệ hạ phát hỏa, đúng lý hợp tình nói: “Vợ của thần.”

Đánh cho em trai một trận, lại vẫn là muốn vào cung cầu thân, Liêu Trường Ninh trong lòng khó chịu không thôi. Em trai của hần có thể muốn chết muốn sống xin hần cho ra chiến trường kiếm quân công về cầu hôn công chúa, hần lại chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn bệ hạ của hần, cái gì cũng đều không làm được.

Sau khi xuân ấm dần lên, mang theo em trai trở về Tây Bắc, lúc này đây, muốn thay bệ hạ của hần bảo vệ tốt cửa Tây Bắc.

Mùa xuân, mùa hè. Chiến sự dần dần khẩn trương lên.

Mùa thu, tin tức truyền đến, thành Thái Nguyên bị tàn sát, bệ hạ của hần học máu ngất đi.

Liêu Trường Ninh quả thực muốn nổi điên. Một nhánh binh kia, cự nhiên lách qua phòng tuyến mà hần và Minh Anh đã bày ra, còn tránh được cả trinh thám của hần! Hần muốn nói không có khả năng, nhưng mà thành Thái Nguyên thật sự thật sự bị tàn sát, bệ hạ của hần thật sự học máu ngất đi.

Minh Anh giữ vững nét mặt, bắt đầu ra tay chỉnh sửa kế hoạch.

Mùa thu, mùa đông. Một năm lại qua đi.

Mùa xuân, mùa hè, rồi mùa thu. Đều đều một năm huyết chiến, diệt sạch chủ lực của dân tộc Hung nô, tàn binh hoặc là hướng về phía bắc trốn vào nơi cực lạnh, hoặc là hướng về phía tây tìm chỗ nương tựa vào Tây Vực, hoặc là tán loạn khắp nơi trên thảo nguyên, rốt cuộc cũng không có kết quả tốt.

Sau một năm rưỡi rời kinh thành, khải hoàn về triều.

Ngồi trên lưng ngựa, bệ hạ của hần tiến ra nghênh đón, Liêu Trường Ninh xuống ngựa, quỳ một gối xuống, ngẩng đầu liền thấy được rõ ràng trong mắt bệ hạ của hần là vui sướng.

Hàng đêm ngủ trên long sàng, Liêu Trường Ninh cảm thấy chính mình chưa từng được sống vui vẻ như vậy. Hần nghĩ, bệ hạ nhất định cũng là thích hần, không phải thích giống như với Cảnh Hoa, mà là giống như hần, chân chân chính chính yêu thương.

Hắn đang thỏa hiệp, cũng là yêu cầu. Thỏa hiệp cho bộ hạ của hắn cưới vợ sinh con, yêu cầu bộ hạ của hắn không được lập hậu. Thậm chí còn chờ mong, chờ mong sau khi chết có thể được chôn chung.

Chính là, bộ hạ của hắn trước mặt khắp thiên hạ nói, trầm giết chóc quá nhiều, cả đời không nạp hậu cung, không lưu hậu tự.

Liêu Trường Ninh cảm thấy, đời này, thật đáng giá.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Tam: ta nói xong rồi.

40. Chương 40: Phiên Ngoại 6 – Thừa Tướng Có Chuyện Nói

Thừa tướng hai mươi bốn tuổi, Tiết Cảnh Hoa biết rõ ngôi ở vị trí này không tốt, nhưng lại không thể không ngôi. Tiểu hoàng đế mười sáu tuổi, tuy là đã làm lễ đội mũ sớm, cũng không thông thạo việc triều chính, càng không quan tâm đến triều chính. Tiên đế trước khi băng hà đã cho gọi ông và cha tiến cung, cùng bị uy thác còn có Đại nguyên soái Tây Bắc Liêu Tướng quân.

Rất bận, rất mệt, Tiết Cảnh Hoa cúi đầu ho khan một trận, uống thuốc, tiếp tục phê tấu chương. Tiểu hoàng đế không để ý công việc, rất ít khi vào triều, cũng rất ít xuất hiện ở trước mặt y, nhưng là ánh mắt mỗi lần nhìn thấy y càng ngày càng suông sã. Tiết Cảnh Hoa cũng không thích gương mặt của mình. Khuôn mặt này quá mức dễ nhìn, nếu không phải y họ Tiết, chỉ sợ cũng không được chết già đi!

Nhưng mà y phát hiện, cho dù y họ Tiết, chỉ sợ cái họ này cũng không bảo vệ y được bao lâu.

Trời dậy tâm tư với y, chính là hoàng đế Đại Tần.

Đợt săn thú mùa thu.

Lều của y rất gần với ngự trường. Bộ hạ cho người ban thưởng một ly trà. Y tiếp nhận, còn chưa kịp uống, lại bị Trường Ninh vừa mới săn thú trở về giật lấy một hơi uống cạn. Trường Ninh là mã thượng tướng quân, chơi thân với y từ nhỏ, là một người hào sảng không biết tiết chế, lúc này còn kêu: “Khát chết mất, thêm một ly nữa, đổi thành cái chén lớn!”

Tiết Cảnh Hoa ngạc nhiên, rồi lại lặng lẽ mặc kệ. Trường Ninh với bộ dáng này, sợ là bộ hạ nhìn cũng không thích đi, ngược lại có thể mượn cơ hội thoát thân.

Chính là y trăm triệu lần không ngờ được, Liêu Trường Ninh không khống chế được hiệu lực của dược, cường bạo tiểu hoàng đế.

Sự tình khó xử lý. Trường Ninh tự mình bước vào thiên lao, Liêu tướng quân mang theo hai đứa con trai quý gồi bên ngoài ngự thư phòng thỉnh tội. Tiết Cảnh Hoa nghĩ, tội lớn đã gây ra, chỉ sợ việc y có thể làm, chính là không để liên lụy Tiết gia, lại vì Liêu gia giữ một tia huyết mạch. Về phần thân thể tính mệnh của y, đã không hề hy vọng gì xa vời.

Nhưng mà tiểu hoàng đế kia lại làm cho y cực kì kinh hãi.

Bộ hạ tha cho Trường Ninh, tha cho Liêu gia. Thậm chí, cũng tha cho y. Tuy rằng bắt y chuyển vào Trọng Hoa cung, nhưng không thuộc phạm vi nội cung. Tuy rằng thích cầm tay y, thích ngấn người ra nhìn y, nhưng ánh mắt kia lại quá mức trong trẻo.

Tiểu hoàng đế, cùng trước kia có chút khác biệt.

Là trưởng thành rồi sao? Có lẽ là vậy, bởi vì bộ hạ đã bắt đầu can thiệp vào việc triều chính.

Tăng chức Thượng Thư tỉnh, giảm các chốt ở Lục Bộ, người tài trốn không thoát.

Tiết Cảnh Hoa hơi vui mừng, làm thật tốt mọi việc. Cũng không nghĩ, tiểu hoàng đế quá mức non nớt trong mắt y lại cho y rất nhiều kinh hỉ.

Bệ hạ làm ra giấy, viết chữ vẽ tranh lưu giữ rất tiện.

Bệ hạ cho xây Đồ Thư Quán, kêu gọi thư sinh toàn thiên hạ đến chép sách, mở cửa miễn phí.

Bệ hạ viết chữ rất đẹp, vẽ ra cũng rất dễ nhìn.

Bệ hạ mở khoa cử.

Khoa cử. Tiết Cảnh Hoa lần này cực kì hoảng hốt. Khoa cử đối với thế gia mà nói căn bản là một đả kích lớn, đối với hoàng gia mà nói thì lại có ý nghĩa lớn lao, đối với hàn môn mà nói càng là con đường thay đổi địa vị nhanh nhất.

Một tiểu hoàng đế như vậy, chỉ gần mười bảy tuổi mà thôi, là trời sinh thông minh, hay là do Tùy viên chủ biết cách dạy?

Ngay sau đó, Tiết Cảnh Hoa lĩnh giáo được mưu kế của tiểu hoàng đế.

Đối mặt với lão Trương có ý kiến dị nghị vấn đề khoa cử, trên triều, lần thứ ba vì yêu cầu “Tấu một lần nữa” của bệ hạ mà mồ hôi ướt đầm quần áo, trở về liền cáo bệnh.

Xây Trường Thành, đào kênh. Quốc khổ eo hẹp, dùng tư khổ bù vào. Tiết Cảnh Hoa lần thứ hai tán thưởng, cũng càng ngưỡng mộ vị Tùy viên chủ kia. Bệ hạ không thích đọc sách, cũng chán ghét nhìn những đồ vật đáng vẻ nho nhã, nhưng là, có vấn đề gì đâu? Bệ hạ nhà bọn họ, chính là đại trí tuệ, là một người thật ích nước lợi dân.

Tiết Cảnh Hoa nghĩ, tục ngữ có câu, chim khôn biết chọn cành mà đậu, y xem như đã tìm được cành cây của mình rồi.

Cho dù bệ hạ nhà bọn họ không khác gì đứa nhỏ mãi không lớn, vậy thì, cứng chiều một chút là được. Bệ hạ thích ngồi ở bên cạnh y ăn cơm, thích vừa ăn vừa gấp cho y những món y không muốn ăn, thích ăn cơm trưa xong sẽ chui vào trên tháp của y cùng y ngủ trưa. Bệ hạ khi tỉnh luôn hoạt bát năng động, bệ hạ khi ngủ lại an an tĩnh tĩnh như một bức tranh.

Dân tộc Hung nô xâm phạm, cha con Liêu gia ba người bỏ mình. Trường Ninh cầu xin, Tiết Cảnh Hoa có chút lo lắng. Trường Ninh tư lịch (tư cách và kinh nghiệm) không đủ, thêm muốn vị trí Tây Bắc Đại nguyên soái lại có rất nhiều người, Tiết gia chính là văn thần, ở phương diện này sợ là không thể chen mồm.

Tiểu hoàng đế lại cho mọi người bọn họ một kinh hỉ.

Tây Bắc Đại nguyên soái hai mươi hai tuổi, ban thưởng thiên tử kiếm, còn trối lại một đám con tin. Tiết Cảnh Hoa còn chưa kịp thay bằng hữu vui vẻ, đã bị tiểu hoàng đế buông cho một câu: “Cảnh Hoa, để Minh Anh làm quân sư cho Tiểu Tam thấy thế nào?”

Tiết Cảnh Hoa chỉ cảm thấy cả người rét run. Minh Anh hai chân tàn tật, từ khi lên bốn đã không ra khỏi sân vườn nhà y, cho dù tài hoa đầy bụng thì vẫn không biết gì về thế giới bên ngoài. Nhưng là tại sao bệ hạ lại biết? Tại sao lại cảm thấy Minh Anh có thể làm tốt vị trí quân sư cho Trường Ninh?

Tiết Cảnh Hoa không dám đoán nhiều hơn nữa, cũng không dám nhìn tới ánh mắt bệ hạ, đành phải khom người lui ra.

Minh Anh nói: “Vây đi ca!” Cũng giấu không được hưng phấn.

Chúc thọ ông nội, bệ hạ đích thân tới, ban thưởng một bức thọ đồ người tự viết. Ông nội ướt hốc mắt, cố gắng quỳ xuống tạ ơn.

Minh Anh chiến thắng trở về, khoe mắt đều dẫn theo sinh khí bừng bừng, không còn trầm lặng giống ngày xưa nữa. Sau trợ giúp thiên tai, chém đầu quan viên nửa tỉnh, làm tuần án, lại chém rất nhiều đầu.

Tiết Cảnh Hoa khuyên nhủ em trai thu liễm một ít.

Em trai y lại nói: “Bệ hạ nói, trăm sống trên đời hận nhất ba kẻ, thứ nhất vợ vết sạch sẽ của dân, thứ hai uống máu binh lính. Đệ thích một bệ hạ như vậy, đệ nghĩ đi theo một bệ hạ như vậy, đệ muốn nhìn một chút đệ có thể làm tới mức độ nào, cũng muốn xem xem bệ hạ của chúng ta có thể làm tới mức độ nào. Ca ca, ca không cần ngăn cản đệ, cho dù làm một cây đao, đệ cũng nguyện ý.”

Tiết Cảnh Hoa bất đắc dĩ cười, dẫn em trai đi gặp ông nội.

Sau, Tiết gia chuyển giao một đám con cháu trẻ tuổi.

Phiên vương vào kinh, bệ hạ đưa ra thôi ân lệnh. Tiết Cảnh Hoa lần thứ hai ngạc nhiên. Tước phiên, đây là vấn đề nan giải khiến cho cuộc đời chấp chính của tiên đế bị phiên nhiễu, tiểu hoàng đế nhỏ tuổi nhà bọn họ lại dễ dàng đưa ra phương án hoàn mỹ như vậy. Tiết Cảnh Hoa cảm thấy, hợp tộc cùng thác, cũng đáng.

Sau đó, tiểu hoàng đế hy sinh thân mình cứu Minh Anh một mạng.

Tiết Cảnh Hoa tự tay rút roi đánh em trai rồi tổng người vào đại lao, chính mình canh chừng vài ngày thì lại một lần nữa ngã bệnh. Y thực sốt ruột, lại không biết phải làm thế nào. Đây chính là tiểu hoàng đế của y, tiểu hoàng đế hùng tài đại lược kinh thái tuyệt diễm(*)!

(*kinh thái tuyệt diễm: chỉ người tài hoa xuất chúng, xinh đẹp diễm lệ)

Tiểu hoàng đế tỉnh. Tiết Cảnh Hoa lại lo lắng. Biểu hiện của Trường Ninh rất rõ ràng. Y biết Trường Ninh đối bệ hạ trời dậy tâm tư, cũng biết hẳn đã mấy lần dùng thủ đoạn, chính là y không biết Trường Ninh đã lún sâu như vậy. Người nhà Liêu gia, luôn luôn là không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua!

Bệ hạ khi tỉnh lại vẫn rất hoạt bát hiếu động, mỗi ngày đều vui vẻ về chạy đến Trọng Hoa cùng y làm việc, nhìn y đến gần người.

Ánh mắt của bệ hạ luôn sáng ngời, được ánh mắt như vậy nhìn, Tiết Cảnh Hoa tự cảm thấy thực thích.

Bệ hạ tự tay biên soạn cuốn “Tuyển tập thơ Thái Bạch” tặng cho y. Y không biết Lý Thái Bạch là ai, có lẽ là bạn của Tùy viên chủ, nhưng mà y rất thích những áng thơ đó. Y viết phỏng theo một tờ, lại phát hiện mình vẫn là càng thích tờ do tiểu hoàng đế tự tay viết hơn, cho dù chữ của y so với của tiểu hoàng đế còn khá khải hơn.

Triều đình thiếu lương thực. Bệ hạ tùy tay vẽ ra một cái bản đồ, chỉ điểm vài vùng, trồng dâu nuôi cá, nước phẳng ruộng bậc thang, cây mới, dụng cụ tưới tiêu mới. Bệ hạ của y, còn có cái gì là không biết không?

Dân tộc Hung nô cấu kết với Tây Vực lần thứ hai xâm phạm biên giới, thành Thái Nguyên bị tàn sát, tiểu hoàng đế học máu ngất đi.

Tiết Cảnh Hoa đau lòng không chịu được, ôm người vào trong ngực cả một đêm, nhưng cũng nghe được bệ hạ nhỏ giọng nỉ non: “Tiểu Tam, Tiểu Tam.”

Hơi hơi xót xa trong lòng, không phải ghen tị, y biết y thích bệ hạ, cũng không phải thích giống như Trường Ninh, nhưng vẫn là nhịn không được xót xa trong lòng.

Dân tộc Hung nô bị giết, Trường Ninh khải hoàn về triều. Tiết Cảnh Hoa thấy được rõ ràng trong mắt tiểu hoàng đế nhà bọn họ rất vui mừng, mỉm cười lắc đầu, đêm đó lại gặp một giấc mộng dài.

Trong mộng, là một người giống hệt tiểu hoàng đế, một người khác thì giống hệt Tiết Cảnh Hoa. Chính là, tiểu hoàng đế là hoàng đế mất nước, Tiết Cảnh Hoa là Tiết Cảnh Hoa bị cầm tù làm nhục.

Trong mộng, có Nam Thiên Đế quân, có mệnh cách Tinh Quân, có Diêm vương cùng phán quan, bọn họ gọi y, Trọng Hoa Tiên Quân.

Thì ra là thế, Nam Thiên Đế quân, tên khốn này sao...

Nam Thiên Đế quân bình định trở về nói với y: “Đã đến giờ, chúng ta cần phải trở về.”

Tiết Cảnh Hoa lại lắc đầu: “Không, ta đi rồi, bệ hạ sẽ khóc.”

=====

Thừa tướng nói: ta nói không đủ, cho nên đều đặt ở phần có chuyện nói của tác giả.

41. Chương 41: Phiên Ngoại 7 – Minh Nguyệt Chiêu Câu Cừ (1)

Toàn tiên giới ai cũng biết, Nam Thiên đế quân là một sát phôi(*).

(*ý chỉ người bạo lực, thích chém giết, đánh đấm)

Cho nên, yêu giới bạo loạn, vua của vạn yêu ngủ một giấc vạn năm khi tỉnh lại thì cực kì hoạt bát nhưng thế nào cũng không thể ra tay với Nam Thiên đế quân.

Cho nên, Nam Thiên đế quân đang ở dưới hạ giới thể nghiệm nhân sinh tìm vợ thanh tẩy vết nhơ hiện cực kì bất mãn.

Lại nói tiếp, Nam Thiên đế quân trời sinh luôn luôn là một người đơn thuần, ngoại trừ đánh giặc thì không làm gì khác nữa, với tình yêu càng ngày thơ hơn, đối với Thất tiên nữ, Tam Thánh Mẫu lên lút qua lại với người trần thế thì rất khinh bỉ, cho đến một ngày vô tình gặp được Trọng Hoa Tiên Quân. Trọng Hoa Tiên Quân, một thân tao nhã, khí độ khiến cho cả hoa thủy tiên tự yêu bản thân mình cũng phải thấy xấu hổ.

Vì thế, Nam Thiên đế quân lập tức đắm chìm vào.

Sau đó, đế quân quen đi thẳng về thẳng trực tiếp chớp người đưa vào thiên cung.

Đây là khoảng thời gian của đủ loại đau đớn, đủ loại khổ sở.

Trọng Hoa Tiên Quân yên lặng nhìn trời. Ai, y chính là văn chức, đánh không lại sát phôi kia! Tên kia căn bản là không biết trái phải, nóng nảy lên thì ngay cả cả Ngọc Đế cũng dám đánh, y chỉ là một tiểu tiên không địa vị không sức mạnh, này phải làm sao!

So với cái tên sát phôi kia, hiển nhiên tiên duyên của Trọng Hoa Tiên Quân tốt hơn nhiều. Ra tay một phen, thử dịp Nam Thiên đế quân xao nhãng, liền hạ phạm đầu thai chuyển kiếp.

Lúc đó Nam Thiên đế quân đang canh lò đan của Thái Thượng Lão Quân chuẩn bị cướp lấy tiên đan cho người trong lòng hấn ăn chơi, nghe tin, giận dữ, hung hăng đánh mệnh cách Tinh Quân một trận, cũng hạ phạm theo.

Mệnh cách Tinh Quân lau nước mắt dựa theo chỉ thị đưa ra một thân phận, cũng bị bắt sửa lại mệnh cách của Trọng Hoa Tiên Quân vừa một bước hạ phạm, sau đó cùng với nguyệt lão bị lấy mất cuộn tơ hồng ôm đầu khóc nức nở. Khóc xong, mệnh cách Tinh Quân yên lặng nở nụ cười. Đế quân cùng với Trọng Hoa Tiên Quân rung động tâm can pháp phòng lên xuống như sóng tràn bờ, như vậy, cũng coi như là ngược luyến tình thâm đi? Đường nhiên, ngược luyến khẳng định có, về phần tình thâm hay không thâm, ai ô, thất lưng này nha, bị đập đau chết được, đau chết đau chết...Nguyệt lão tuổi đã lớn mà còn bị đánh đến u đầu, quay đầu đến chỗ cuộn tơ thất đại vài nút. Ai, kính già yêu trẻ là một phẩm chất đạo đức tốt, tuổi trẻ thời nay thật là...

Hai vị tiên nhân hạ phạm tự nhiên là không còn ký ức, dựa theo mệnh cách, rất nhanh một người làm hoàng đế một người làm Thừa tướng.

Sau đó, lúc hoàng đế sắp làm chút chuyện rung động tâm can pháp phòng lên xuống như sóng tràn bờ với thừa tướng, yêu giới bạo loạn.

Nam Thiên đế quân nhận được chiếu lệnh khôi phục ký ức liền trực tiếp biến đen.

Mẹ kiếp, hấn còn chưa đụng đến được tay của người trong lòng đâu!

Nhưng là, bởi vì chức vị hấn quá lớn, thân phận rất cao, vị trí mệnh cách Tinh Quân cũng rất có sức nặng. Hôn quân, một hôn quân sắp mất nước. Vai trò này cũng không thể mặc kệ. Cho dù là thượng giới, cũng không thể can thiệp vào đế vương nhân gian, hơn nữa đế vương tương lai kia đã có tường vờ hộ thể sắp là thanh giao hóa rồng rồi.

Còn có, mười vạn oan hồn vốn nên chết vào tay hôn quân kia.

Mệnh cách Tinh Quân cùng diêm vương trợn tròn mắt.

Phán quan ra chủ ý, đến Uổng Tử thành gạt một tên tiểu quỷ bằng “Chỉ nam”.

Nam Thiên đế quân không phản đối, chỉ là do mới thoát ra khỏi cái xác bó buộc của hoàng đế. Hừ, hừ, còn chưa chiếm được tiện nghi của Trọng Hoa đó, có thể nào để tên tiểu quỷ không biết từ đâu tới kia được tiện nghi chứ!

Bình định xong, để quân bớt thời giờ đi xuống hạ giới nhìn một cái, vừa lúc nhìn thấy tên hôn quân hạ sai được bị Tướng quân đè ngược lại, găm găm đè đè. Nhất thời, để quân thấy an tâm. Thì ra là một tên ngốc, với cái chỉ số thông minh này có thể chiếm được tiện nghi của Trọng Hoa mới là lạ! Thấy yên tâm hơn, liền ngấm kĩ một chút, miệng lưỡi cũng khô đi. A, thì ra nam nhân cùng nam nhân làm chuyện ấy, là phải làm như vậy, như vậy, như vậy, như vậy nữa...

Đổi nhân vật một chút, để quân bịt chặt mũi nhớ kỹ động tác của hai người kia, không ngừng nắm chặt cổ tay. Mẹ kiếp, hừ trước kia chỉ biết ngẩn ra nhìn người ta, đã lãng phí biết bao nhiêu thời gian quý giá chứ! Trách không được Trọng Hoa chẳng nhìn hừ lấy một cái, thì ra là chê hừ không biết tận dụng cơ hội!

Quá kích động, lôi tên ma vương ra đánh cho gần chết, Nam Thiên đế quân lại đi xuống hạ giới nhìn một cái. Nổi giận. Mẹ kiếp, tên hôn quân kia cứ nhiên dám sờ tay Trọng Hoa nhà bọn hừ! Hừ còn chưa được sờ qua dù chỉ một lần đó! A a, bỏ tay ra nha, đánh tên hôn quân đáng chết kia, a a a, Trọng Hoa thế mà còn cười với người ta, lại là cười dễ nhìn đến như vậy!

Rất tức giận!

Trọng Hoa chưa từng cười như vậy với hừ đâu!

Mở thiên nhân ra nhìn nhìn mệnh số của tên hôn quân kia, để quân nổi giận. Cái tên tiểu quỷ không biết từ đâu tới này, cứ nhiên có thực long hộ thể! Con rồng mập ú ánh vàng rực rỡ sáng lấp lánh béo đến độ bay không nổi đi cũng không xong kia, thật sự là thực long hộ thể của Nhân Hoàng hạ giới sao? Rất ngu xuẩn.

Bất quá, có ngu xuẩn thì cũng là thực long, nếu không thì hừ đã có thể bay xuống một nhát đâm chết tên hôn quân kia rồi, hừ!

Kích động, Nam Thiên đế quân xuống tay độc ác, lôi tên quỷ vương vừa mới tỉnh lại không bao lâu kia ra đâm cho đến mức người đầy lỗ thủng rồi lại đưa đi ngủ tiếp.

Sau đó, đẩy kích động đi đón người.

Nhưng Trọng Hoa nhà bọn hừ lại nói không! Lý do là y đi rồi bệ hạ sẽ khóc!

Đệt, tên hôn quân kia khóc hay không khóc mắc mớ gì tới người hừ! Trọng Hoa không chịu đi.

Nam Thiên đế quân tức giận.

Mẹ kiếp tên hôn quân kia muốn chết phải không, lúc dùng bữa còn đòi nhìn mặt Trọng Hoa nhà bọn họ mà ăn, quả thực là xấu xa vô sỉ không biết xấu hổ! Tiêu Quân Duệ khóc.

Mẹ kiếp, gương mặt của Thừa tướng mỹ nhân nhà bọn họ đã tìm tới cửa! Tìm tới cửa không nói, còn có ý đồ dùng ánh mắt giết chết y! Y, y vô tội mà, căn bản là còn chưa động tới một đầu ngón tay của Thừa tướng nữa đó! Ai, Tiểu Tam cũng không ở đây, ai tới hộ giá chứ!

Tiêu Quân Duệ vạn phần hoài nghi ánh mắt của Thừa tướng nhà bọn họ. Vị đại tiên này tuy nói quyền cao chức trọng, nhưng rất kém, tính khí nóng nảy không nói, còn có gương mặt thô phi ác bá nữa chứ, hừ, kém xa Tiểu Tam! Tiểu Tam rất tốt đó, rất thành thật, mỗi lần công đều rất cẩn thận, còn có thể làm tới mấy trăm cái hít đất đó!

Tiết Cảnh Hoa nhìn nhìn hai người đang trừng nhau ở bên kia, yên lặng quay đầu, tiếp tục phê tấu chương.

Nam Thiên đế quân nhướng mắt, càng tức giận hơn. Cái tên hôn quân kia cứ nhiên dám khinh bỉ hừ! Trọng Hoa lại còn giả vờ không phát hiện ra!

Tiêu Quân Duệ là thật tâm u buồn. Tiểu Tam không ở trong kinh thành, Thừa tướng sức lực lại nhỏ, đại tiên còn rất muốn đánh y. Nếu đại tiên này nhìn không được thật sự động thủ, ai, bên cạnh y một người hộ giá cũng không có!

Không cho sờ tay Thừa tướng, không được nhìn mặt Thừa tướng, lại càng không được gấp đồ ăn bởi cơm cho Thừa tướng, còn bị người ta cướp đi tập ảnh những tư thế trên giường, Tiêu Quân Duệ lần này thật sự khóc.

Nam Thiên để quân đoạt được bộ ảnh các động tác trên giường, còn theo lời kể của hôn quân cạy ngăn tủ trong Trọng Hoa cung, lấy trộm bảo vật Tiết Cảnh Hoa trân quý nhất, bộ ‘mỗi ngày một bộ tranh mỹ nhân’ do bề hạ nhà bọn họ tự tay vẽ ra. Tiết Cảnh Hoa cảm thấy, ngày ấy thật khó sống.

42. Chương 42: Phiên Ngoại 8 – Minh Nguyệt Chiếu Câu Cờ (2)

Nam Thiên để quân có được bộ tranh vẽ quý giá của tên hôn quân kia phiên bản dành cho người lớn, quả thực là như nhặt được báu vật, tìm một căn phòng yên tĩnh tinh tế quan sát, mức độ nỗ lực học tập này không thua gì đám thư sinh vào kinh đi thi.

Đợi cho thông hiểu toàn bộ đạo lý rồi, để quân bịt mũi đưa mắt nhìn ra ngoài phòng, kết quả liếc mắt một cái liền thấy tên hôn quân kia đang được vị Đại tướng quân không có ý chí kiên định vứt bỏ chức Thái tổ sửa lại mệnh số công trên lưng, còn cười đến thật là vui vẻ.

Nhìn nhìn đến Trọng Hoa ngồi trên xích đu bên cạnh mỉm cười thưởng thức trà, vẻ mặt vui vẻ, để quân sờ sờ cằm, ờ, công trên lưng cũng không tệ, bộ dáng nhìn qua cũng được, muốn công Trọng Hoa nhà bọn họ quá...

Tiết Cảnh Hoa hiếm khi có được một chút nhàn rỗi uống miếng trà thuận tiện chơi với tiểu hoàng đế nhà bọn họ, mới vừa mở miệng nói cái gì đó thì thấy một người ngồi xổm trước mặt, đôi mắt so với Trường Ninh còn sáng hơn, rõ ràng viết: “Đến đây công nào, công nào, công nào!”

Tiết Cảnh Hoa yên lặng ngẩng đầu nhìn trong chốc lát, yên lặng đứng dậy trở về phòng tiếp tục phê tấu chương, còn thứ đang ngồi trên mặt đất kia, hoàn toàn không nhìn thấy là không nhìn thấy.

Người trong lòng đi rồi, Nam Thiên để quân cúi đầu đầy mắt mát, ngẩng đầu lên hung ác trừng mắt cái tên hôn quân đang cười hạnh phúc cùng tên Tướng quân ngốc nghếch đang công hôn quân và cười còn hạnh phúc hơn kia.

“Hắn là?” Liều Trường Ninh hơi hơi dịch chuyển bước chân, vẫn công tiểu hoàng đế nhà bọn họ trên lưng, tay trái nắm lấy chuỗi kiếm bày ra tư thế phòng ngự. Người này đột nhiên xuất hiện, nhưng mà bề hạ và Cảnh Hoa lại đều là bộ dáng kiến quái bất quái(*), hiển nhiên là có quen biết, chính là sát khí này cũng không che dấu được.

(*không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị)

“Tình yêu đích thực của Cảnh Hoa nhà bọn họ.” Tiêu Quân Duệ biết cái mạng nhỏ của mình được cam đoan, nhưng việc vị đại tiên kia lúc nào cũng muốn đánh y cũng là thật, bây giờ bên người có Tiểu Tam hộ giá, lá gan liền lớn lên, cũng dám nói hưu nói vượn.

Nói chưa trọn một câu, ánh mắt Liều Trường Ninh mở to hơn, Nam Thiên để quân nơi đó cũng đang kích động.

Tình yêu đích thực của Cảnh Hoa nhà bọn họ!

Cảnh Hoa nhà bọn họ!

Nhà bọn họ!

Tình yêu đích thực!

Cái tên hôn quân kia cũng thực đáng yêu nha!

Nam Thiên để quân lập tức chuyển sang bộ mặt tươi cười chói loà như ánh mặt trời. Người mà Thất tiên nữ, Tam Thánh Mẫu qua lại đều là người trần thế, có thể thấy được người trần thế có mắt nhìn và hiểu tình yêu nhất, nếu tên hôn quân kia nói hẳn là tình yêu đích thực của Trọng Hoa, khẳng định sẽ không sai!

Hức, Trọng Hoa hạ phạm chuyển kiếp hai mươi bảy, hai mươi tám năm vẫn còn độc thân, không có người trong lòng hẳn mới thấy lạ đó! Phải biết, ở cái nơi này mười bảy mười tám thành thân mới là bình thường!

Được những chữ ‘tình yêu đích thực’ làm cho cảm thấy hạnh phúc, để quân liền kích động chạy đến Trọng Hoa cung vẫn an tình yêu đích thực nhà bọn họ.

Bị đôi mắt sáng rực như vậy nhìn chằm chằm, Tiết Cảnh Hoa trong lòng tức giận lại bất lực, vừa nhắc bút liền đánh một dấu chéo thật to vào sổ con trong tay mình. Mẹ kiếp, mấy việc lông gà vỏ tỏi này mà cũng đưa vào sổ, muốn bệ hạ mệt chết sao? Kỳ tâm khả tru(*)! Hừ, ngày mai liền khấu trừ tiền lương của người, chặt đứt đường tiền tài của cả nhà người!

(*ý bảo mấy người dù không ra tay nhưng chỉ cần có ý nghĩ xấu thì cũng đáng chết)

Lại nhìn nhìn vị Nam Thiên để quân hai tay bám vào mép bàn ngồi xổm ở đó hoàn toàn không có chút tư thái cao cao tại thượng ngày xưa, Tiết Cảnh Hoa lại ngậm một ngụm máu. Mẹ kiếp! Có võ đánh còn không lại, đừng nói y chỉ là một văn chức, toàn bộ tiên hữu hẳn biết trong thiên giới dù cho cùng hợp lực chỉ sợ cũng không thể đấu được vài hiệp với tên sát phôi này. Nếu tên sát phôi này bị khơi dậy chiến ý, chỉ sợ toàn bộ võ tướng ở thượng giới cũng chịu không được sự chà đạp của hắn. Dừng lời văn? Tên sát phôi này căn bản là không có khả năng nói đạo lý! Mà có nói hẳn cũng nghe không hiểu!

Nuốt xuống ngụm máu kia, Tiết Cảnh Hoa yên lặng nhìn. Không thể trêu vào, lại không thể trốn đi, được rồi, kỳ thật cái tên kia bộ dáng cũng tạm được, trước hết cứ như vậy đi!

Tiết Cảnh Hoa ghen khí phê tấu chương xong, bữa tối cũng được mang lên, theo thường lệ vẫn là món ăn thanh đạm, còn có một chén cháo tổ yến nhỏ. Tổ yến là do bệ hạ phân phó người ra bờ biển leo vách đá để khai thác rồi được thái y lệnh tự tay bào chế, rất quý giá, ngoại trừ An Hòa công chúa được một ít, còn lại đều được bệ hạ đưa tới Trọng Hoa cung, đến cả Trường Ninh cũng không có. Tiết Cảnh Hoa thực quý trọng ăn từng miếng đến hết.

Để quân xót xa trong lòng. Thế gian khói lửa này có gì tốt, ngũ cốc hoa màu một chút linh khí cũng không có, lò luyện đan lần trước cướp được từ chỗ của Thái Thượng Lão Quân hẳn còn chưa có dụng đến đâu, tròn tròn thơm ngào ngạt, Trọng Hoa thế mà lại nhìn cũng không thèm nhìn một cái! Hừ! Tên hôn quân đáng chết, Tiên Quân trên thượng giới, người một tên người trần thế có thể qua lại sao! Không đúng, qua lại với Thất tiên nữ, Tam Thánh Mẫu cũng là người trần thế!

Đại tiên lại bắt đầu sát khí đầy người.

Bữa tối của Tiêu Quân Duệ và Liêu Tiểu Tam chính là món thịt dê hầm được yêu thích nhất, hai tay cầm một miếng đùi dê gặm đến mặt dính đầy mỡ, lại cảm thấy sau lưng chột lạnh. Vì thế hoàng đế bệ hạ biết, vị đại tiên đóng đô ở Trọng Hoa cung không chịu đi kia lại muốn đánh y rồi!

Liêu Trường Ninh cũng cảm giác được cỗ sát khí kia, theo trực giác tay cầm kiếm.

“Không có việc gì.” Tiêu Quân Duệ bị miếng thịt đùi làm cho ghen mèm chết, thật vất vả nuốt xuống, đang muốn vỗ vỗ quả tim nhỏ đang nhảy múa loạn xạ, nhìn thấy bàn tay đầy dầu mỡ liền đổi phương hướng, đưa mu bàn tay bóng nhẫy cọ cọ lên khuôn mặt cũng bóng nhẫy y hệt, yên lặng hít một hơi.

Đối với đại tiên y không có cách nào khác, đến cả người thông minh tuyệt đỉnh như Thừa tướng cũng không biết, một tiểu hôn quân được Thừa tướng nuôi như y làm sao có thể là đối thủ của đại tiên thượng giới, nói chi là còn phải đề phòng bị người ta đánh. Tiêu Quân Duệ dám nói, nếu đại tiên đánh y, nhất định là đánh cho ra đánh, giống như khi y đánh phán quan vậy. Nhưng mà sức chiến đấu của y có thể so được với đại tiên sao? Khả năng chống đỡ của y ngược lại không khác phán quan cho lắm. Tuy nói không biết lực sát thương của đại tiên rất cao, nhưng mà đối thành Tiểu Tam đánh Thừa tướng mỹ nhân tơi bời, trường hợp kia cũng hung tàn lắm đó!

“Đại tiên, cần lấy lòng!” Thời khắc hoàng đế bệ hạ lo lắng sẽ bị đánh đau đớn nói ra.

“Kia cũng không dễ dàng, đóng gói Cảnh Hoa lại đưa cho hắn là được.” Liêu Tiểu Tam lập tức ra chủ ý. Tặng người, cũng đỡ phải nhìn kẻ ỷ vào gương mặt gây họa mà câu dẫn bệ hạ nhà mình.

Tiêu Quân Duệ khiếp sợ nhìn Liêu Tiểu Tam. Quá tàn nhẫn, đây là thanh mai trúc mã sao! Đây là kẻ sau khi bị đặt bới nhọ thì bắt đầu buôn bán người sao? Tiểu Tam, người làm sao lại có thể sa đọa nhanh như vậy!

Lại qua vài ngày, Tiêu Quân Duệ cầm một xấp hình Thừa tướng mỹ nhân mới vẽ xong đi qua Trọng Hoa cung tìm người.

Nam Thiên đế quân đang ôm bàn ngắm Trọng Hoa nhà bọn hắn, nhìn thấy tên hôn quân kia ngoắc ngoắc hắn, nheo mắt, đi qua, tâm tư cũng trở lên. Tên hôn quân kia cũng yếu như vậy, cho dù có thực long hộ thể cũng không có tác dụng gì lớn, thừa dịp không có ai, nên một nhát đâm chết y tốt hơn, hay một tay đập chết tốt hơn, hay nện một đấm vào đầu tốt hơn, hay một đá đập chết tốt hơn, hay trực tiếp hù chết người ta tốt hơn?

Tiêu Quân Duệ rung mình một cái, nhanh chóng dâng một quyển tranh vẽ lên.

Ánh mắt đế quân nhìn thẳng phía trước.

A, hoàn toàn không thêm nhìn. Tiêu Quân Duệ yên lặng lau mồ hôi, thành khẩn nói rằng: “Cảnh Hoa vẽ đẹp hơn ta, viết tốt hơn ta, còn thích viết thơ đọc thơ, đây chính là người làm công tác văn hoá điển hình. Người làm công tác văn hoá yêu nhất người lịch sự tao nhã, người nên làm theo những gì y thích!” Cho nên, người đi đến mấy trăm năm sau bắt Lý Thái Bạch đi, còn hơn ở đây hù người!

Đế quân vuốt cằm trầm tư đứng lên.

Xuất chiêu xong, vài ngày không thấy mặt đại tiên, Tiêu Quân Duệ cảm thấy tựa hồ có thể nhìn thấy một chút ánh sáng ban mai.

Sau đó, lúc đi đến Trọng Hoa cung, hắn thấy đại tiên đang bị Thừa tướng mỹ nhân rút kiếm đuổi giết, cũng nhìn thấy tư thế ngồi, nằm của Thừa tướng không được tự nhiên, giống hệt với y khi đó hạ sai được đi sai giường.

Sau đó nữa, đại tiên vỗ bờ vai của y nói: “Biện pháp của ngươi không hiệu nghiệm, vẫn là cái tên họ Liêu kia nói rất đúng, chúng ta là người thô kệch thì dùng phương pháp của người thô kệch thôi, a ha ha ha!”

43. Chương 43: Phiên Ngoại 9

Thừa tướng áp suất thấp vô cùng.

Đây là cảm giác đầu tiên của trẫm. Mỹ nhân u ám còn hơn phong nền màu đen, trẫm thấy thật xấu hổ. Sau đó, liền hổ thẹn. Thừa tướng đối với trẫm rất tốt đó, giống như chăm sóc con trai như châu như bảo, còn vì trẫm mà từ chối trở lại làm thần tiên, trẫm làm sao có thể vào lúc Thừa tướng yêu dấu vừa mới bị người ức hiếp lại không phúc hậu như vậy chứ! Cho nên nói trẫm quả thật là tra công sao!

Quảng thâm dưới mắt Thừa tướng rất đậm. Trẫm đau lòng sờ sờ, thở dài: “Vì sao người làm công tác văn hóa như chúng ta lại toàn gặp gỡ những tên thô phỉ không có văn hóa chứ, ai, cải trắng ngon lành lại bị heo bẻ cong!”

Thừa tướng yếu ớt nhìn trẫm một cái, yếu ớt nói: “Buổi tối ăn thịt heo viên, rau chân vịt hâm nóng.”

Trẫm nhanh chóng phân phó tiểu thái giám: “Buổi tối ăn thịt heo viên, hâm nóng hai bát rau chân vịt, quay một cái đầu heo, trộn tai heo với rau, cho thêm gừng tỏi!”

Tiểu thái giám tuân lệnh đi xuống.

Thừa tướng vẫn rất mệt.

Trẫm làm bộ như đang nhìn tấu chương, ánh mắt trộm liếc qua mông của Thừa tướng một cái — ôi chao, mông của thần tiên, trẫm còn chưa được sờ qua đâu! Không biết hiện tại sờ một cái mông rồng có bị bầm ra không...

Thừa tướng thật chăm chỉ nha, kê ba tấm nệm dày còn kiên trì giúp trẫm làm việc, Liêu Tiểu Tam người thiếu đạo đức cỡ nào mà lại chỉ cái chiêu lệch lạc này cho vị đại tiên kia chứ! Thừa tướng là dễ chọc vào sao? Người sẽ bị trả thù đó!

Không phải là bị trả thù sao, khi Tiểu Tam đi đến dùng bữa tối liền không thấy một bóng người nào. Đại tiên lại đi bộ đến, gương mặt thuần khiết, ánh mắt nhìn Thừa tướng giống như có móc câu, đôi mắt nhỏ chột lóe chột lóe, câu dẫn khỏi nói, đến trẫm còn có chút không chịu nổi.

Sau đó mặt Thừa tướng đỏ lên, sắc mặt không được tự nhiên miễn bàn.

Trẫm liền nhịn không được nói thầm. Đỏ mặt, không được tự nhiên, đây là biểu tình mà người làm công tác văn hóa nên có sau khi bị một tên đàn ông thô kệch không văn hóa cưỡng bạo sao? Trẫm dám nói, tâm lý của Thừa tướng tuyệt đối vững vàng, hội chứng Stockholm(*) tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên người Thừa tướng!

(*thuật ngữ mô tả trạng thái tâm lý kỳ lạ, trong đó người bị bắt cóc sau một thời gian đã chuyển từ sợ hãi và căm ghét thành thông cảm và quý mến chính đã kẻ bắt cóc mình)

Lại còn vị đại tiên với vẻ mặt của cô vợ nhỏ đang yêu cầu chịu trách nhiệm kia nữa, ai nha má ơi, vỡ mộng rồi!

Buổi tối, sau khi trực tiếp nghe được từ trong miệng Tiểu Tam đủ thứ chuyện, trẫm kinh sợ.

Đại tiên không hổ là đại tiên, được Tiểu Tam chỉ điểm, tự mình phát huy một ít, liền triển khai mãnh liệt theo đuổi Thừa tướng của trẫm, biểu hiện cụ thể đây, ban ngày giả vờ ôn nhu, buổi tối tháo thắt lưng thoát y khoe cơ ngực. Thừa tướng bị người ta truy đuổi từ trên trời xuống đến mặt đất, lại đúng cái tuổi này, trong lòng có chút ý nghĩ nhất thời không kiềm chế được cũng là chuyện thường. Người trời cũng không dễ đối phó, biết tên khốn trước mặt kia không kiên trì được bao lâu, liền quyết định ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Sau đó, vào buổi tối kia, Nam Thiên đế quân đã bị chính dây thừng tiên luôn mang bên mình làm cho khốn đốn.

Vốn là hết thấy cũng rất thuận lợi. Nhưng là Thừa tướng dự đoán sai một việc, đó chính là hiện tại y vẫn mang thân thể của người trần thế, một thân thể đầy bệnh tật. Thể lực chống đỡ hết nổi gì đó, đối với một người nam nhân mà nói thì rất mất mặt đó!

Thừa tướng mỹ nhân thể lực chống đỡ hết nổi, trước khi đến bước cuối cùng liền mệt mà gục xuống.

Sau đó, Nam Thiên đế quân vẫn luôn làm bộ giả vờ vừa để câu dẫn mỹ nhân vừa để tiêu hao thể lực của mỹ nhân quyết đoán kéo đứt sợi dây thừng tiên, thuận lợi dễ dàng...

Trẫm yên lặng che mặt. Sát phối học được cách dùng kế, thói đời này người làm công tác văn hóa nhà nhận còn có đường sống sao? Rất bực mình!

Trẫm đi đến Trọng Hoa cung xem xét.

Nhìn thấy đại tiên mặt hồng quang, lại nhìn đến Thừa tướng thần tình xanh xao, trẫm ngộ ra. Thừa tướng à, người nói người sớm theo đại tiên không phải tốt rồi sao, phân cao thấp với người thô kệch không có văn hóa này không phải tự mình tìm phiền phức sao! Đám người thô kệch kia, ỷ vào tay to nhiều lực, có chuyện đã man nào mà không làm được chứ! Tiểu Tam còn dám kháng chỉ không chịu chém chém nhỏ đó! Rõ ràng trẫm mới là lão Đại của hắn! Thừa tướng à, người xem, người còn đánh không lại Tiểu Tam, làm sao lại dám chọn cách thượng đại tiên chứ, rõ ràng Tiểu Tam không đánh trả người còn có thể tự mình biến mình thành mặt mũi bầm dập đó! Phải biết rằng, trước mặt vũ lực tuyệt đối, tất thấy âm mưu quỷ kế đều là hổ giấy nha! Thấy trẫm sáng suốt bao nhiêu không, sớm đã đi theo Tiểu Tam rồi...

Trầm chỉ tiếc rên sất không thành thép với Thừa tướng, hận không thể lập tức ban hôn cho Thừa tướng yêu dấu. Tuy rằng đại tiên có hung bạo, lại vô văn hóa, nhưng bộ dáng thực sự rất được, thân phận lại cao, cũng phù hợp với chức danh Tiết phu nhân đó! Nếu trầm không lạnh mồm lạnh miệng trước mặt thiên hạ nói cả đời không nạp hậu cung, trầm đã có thể lấy Tiểu Tam làm hoàng hậu rồi! Ai, quân vô hí ngôn gì đó thật sự không được, hiện tại trầm và Tiểu Tam cũng không có danh phận gì, ước hẹn cũng đều phải lén lút đó, rất phiền lòng...

Thừa tướng vô thanh vô tức phê tấu chương.

Trầm kéo ghế qua ngồi bên cạnh nhìn Thừa tướng phê tấu chương, ánh mắt chuyển từ tấu chương qua tay của Thừa tướng mỹ nhân. Đây chính là tay thần tiên nha, mười ngón tay thon dài kia trông thật đẹp, từ sau khi biết Thừa tướng cũng là thần tiên trầm còn chưa có sờ qua đâu, Tiểu Tam và đại tiên đề phòng trầm hết như đề phòng cướp vậy, rất bức mình.

Tiểu Tam hiện đang bị Thừa tướng trả thù, sáng sớm liền ra khỏi cung bận việc. Đại tiên đang bị Thừa tướng ghi hận, đang ngồi trước cửa cung làm tượng đá. Trước mặt không có ai, cơ hội tốt!

Trầm vươn một ngón tay ra chọc chọc tay Thừa tướng.

Thừa tướng không có phản ứng.

Trầm liền đánh bạo sờ soạng một phen.

Thừa tướng quay đầu lại nhoẻn miệng cười với trầm.

Trầm nhất thời đã bị nụ cười làm cho hoa mắt, sau đó liền đỏ mặt ngơ ngác.

Sau đó nữa, trầm phát hiện mình bị một cánh tay lớn xách lên. Sau đó nữa nữa, “vèo” một cái bị ném ra ngoài. Lúc đang bay giữa không trung, trầm lên dựng thẳng ngón giữa —— mẹ kiếp tên thần tiên đáng chết, uống công ta xem trọng người, cứ chờ đi, trầm sẽ đi nói xấu sau lưng người.

Tiểu Tam giữ chặt lấy trầm, đưa ra sau lưng, công đi.

Hoàn hảo hoàn hảo, may mắn Tiểu Tam đến kịp thời, bằng không thì trầm đã bị người ta ném ra ao sen mà chết rồi!

Trầm ôm cổ Tiểu Tam quay đầu lại nhe răng với đại tiên. Hừ, Tiểu Tam nói, tên đại tiên hoang tưởng kia không coi ai ra gì lắm nhải tưởng tượng đến tương lai, ảo tưởng nhiều nhất chính là được công Trọng Hoa nhà bọn họ đi dạo lên tiên giới, đồng thời cướp lấy tiên đan của Thái Thượng Lão Quân, đồng thời trộm quả bần đào của Vương mẫu nương nương, đồng thời nghe theo góc tường của Nhị Lang Thần...

Muốn công Thừa tướng nhà chúng ta? Nằm mơ đi!

Đúng là cuối xuân, ánh nắng ấm áp, trầm phơi nắng mệt mỏi muốn ngủ, nằm sấp trên lưng Tiểu Tam ngáp một cái.

“Tiểu Tam, ta muốn đi ăn hoành thánh.”

“Được.”

“Còn muốn ăn bánh đường ở nhà bên cạnh.”

“Được.”

“Không được để Tiểu Tứ đánh em gái của ta.”

“...”

Trầm chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Liều Tiểu Tam vững vàng công trầm trên lưng, từng bước một chậm rãi đi tới.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không viết ra được phiên ngoại, không thể thiếu gắp chấp vãi thô nữa, quá đập bảng hiệu, dừng ở đây thôi.

~TOÀN VĂN HOÀN

~Tình dạ tứCảm nghĩ trong đêm thanh tĩnh (Tương Như dịch)

Sàng tiền minh nguyệt quang,

Nghi thị địa thượng sương.

Cử đầu vọng minh nguyệt,

Đê đầu tư cố hương.Đầu giường ánh trăng rọi

Ngõ mặt đất phủ sương

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng

Cúi đầu nhớ cố hương.

Xuân hiểuBuổi sáng mùa xuân (Tương Như dịch)

Xuân miên bất giác hiểu,

Xứ xứ văn đề diểu.

Dạ lai phong vũ thanh,

Hoa lạc tri đa thiếu?Giấc xuân, sáng chẳng biết;

Khấp nơi chim riu rít;

Đêm nghe tiếng gió mưa;

Hoa rụng nhiều hay ít?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-quan-chi-nam>